

**A szeretet
tisztább, mint
gondolnád**

Tartalom

1. Az üdvösség az életed átadása Krisztusnak? ..	5
2. A keresztények bűnösök, akiket a kegyelem mentett meg?	9
3. Amikor „kereszténykedni” kezdted, Isten megváltoztatta az életedet vagy Újjá tette azt?.....	16
4. Kereszténnyé válni „CSAK” azt jelenti, hogy a bűneidet megbocsátották?	21
5. Gondolom, sokszor hallottad ezt, hogy bűneink Jézus vére alatt vannak.....	26
6. Tényleg az a legnagyobb szükséged, hogy jobban szeresd Istent?.....	32
7. Az a megoldás „gyenge” a keresztény életre, hogy újra odaszenteljük az életünket Krisztusnak?	37
8. A Szent Szellem meggyőzi a hitetleneket a bűneikről?.....	43
9. A keresztény élet csak belőle és nem belőlem áll?.....	47

10. Túl messzire mentünk a kegyelemmel? Vagy lehet túl sok a kegyelemből?	51
11. A legfontosabb dolog az, hogy Istent szolgálj?	56
12. Krisztus első helyen akar lenni az életedben?.....	60
13. Isten meg akarja adni neked, amire szükséged van?	64
14. Szerinted a bűneink leküzdésére kell összpontosítanunk?	68
15. Folyamatosan kérnünk kell Istent, hogy bocsássa meg bűneinket?	75
16. Amikor rosszat teszünk, akkor kilépünk az Istennel való közösségből?	80
17. A Biblia tanításai szerint kell élni?.....	86
18. Meg kell találnod Isten tökéletes akarátát az életedre nézve?.....	91
19. Szerinted Isten tényleg csalódott benned, amikor valami rosszat teszel?	95
20. Isten nem fog több terhet rakni rád, mint amennyit el tudsz viselni?	99
21. Vannak világi és szent dolgok az életben?	104
22. Ébredésre és megújulásra van szükségünk?	108
23. Meg kell barátkoznunk a „hitetlenekkel”, hogy megnyerjük őket?.....	114

24. Meg kell fizetnünk az árat, hogy Isten használhasson minket?	119
25. Friss kenetre van szükségünk?	124
26. A bűnbánat Isten jóságát hozza az életünkbe?	129
27. A Kegyelmet és az Igazságot, Igazságosságot egyensúlyban kell tartani?	134
28. Isten ma csak a Biblián keresztül beszél? ...	139
29. Bűn depressziósnak lenni?	143
30. Tedd Jézust életed Urává?	147
31. Tényleg több hitre van szükségünk?.....	152
32. A bűneid kizárhatnak téged abból, hogy Isten használjon téged?	157
33. Ki kell éheztetni a régi természetet és táplálni az újat	163
34. Szükségünk van még több Szellemi erőre?	168
35. Tényleg a Keresztény erkölcs szerint kell élnünk?	172
36. A szíved tényleg kétségbeesetten gonosz?	176
37. Szükséged van egy elszámoltató partnerre?	182
38. A szentségben kell növekedni vagy nem? .	189
39. Imádkoznod kell azért, hogy jobban szeresd Krisztust?	195

40. Pozicionálisan vagyunk csak igazak?	202
41. A hit megköveteli, hogy minden helyzetben pozitívan beszéljek, megvallásokat tegyek vagy cselekedjek?	207
42. Krisztus képessé tesz minket Isten törvényének megtartására?	215
43. Ha nem bocsátasz meg másoknak, Isten sem fog megbocsátani neked?	222
44. Nem szabad olyasmit tennem, ami valakit megbotránkoztat?	229
45. Istennek szüksége van rád, hogy elvégezd a munkáját?	236
46. Jobb kiégni Krisztusért, mint berozsdásodni?	241
47. Áldott leszel, mert tizedet fizetsz?	248
48. A vasárnap a keresztény szombat?	258
49. Ha elég sokáig és keményen imádkozom, Isten válaszolni fog az imáimra?	263
50. Az igazság megszabadít?	271
51. Meg kell bocsátanod és el kell felejtened? ..	277
52. A kegyelem csak egy nagyon fontos tanítás?	285

1.

Az üdvösség az életed átadása Krisztusnak?

A templomban vagy a gyülekezetekben tanított hazugságokról fogok írni, ez nagy kihívást jelent, hiszen nem tudjuk, hol kezdjük. Azt hiszem, a legjobb, ha az elején, a kereszténység legalapvetőbb témájával, az üdvösséggel. Azt gondolhatnánk, hogy ezt lehetetlen elrontani, de tévedünk.

Ahogy visszatekintek arra, hogyan mutatták be az üdvösség témáját, most már rájöttem, hogy valamit komolyan elhibázva tanítottak.

Mi volt ez a hiba, amit egy ilyen alapvető témában elkövettek?

Azt tanították, hogy az üdvösség feltétele, hogy „odaadjuk az életünket Jézus Krisztusnak”. Első pillantásra talán elgondolkodtok azon, hogy hogyan lehet egyáltalán bármi baj ezzel a gondolat-tal. Hiszen prédikációk ezreiből ismételtetik. Remélem, hogy miközben átgondolod a témáról szóló népszerű tanítással szembeni ellenvetésemet,

végül talán egyetértesz azzal, hogy valami baj van vele – sőt, nagy baj.

Az üdvösség nem arról szól, hogy átadod az életedet Krisztusnak. Valójában semmi köze ahhoz, hogy mit adtál Istennek. A kegyelem körül forog, a körül, amit Ő adott nekünk, nem pedig a körül, amit mi adunk neki!

Nem azért kapod az örök életet, mert Krisztusnak adtad az életedet. Azért kapod az örök életet, mert Ő adta neked az Ő életét! A különbségtétel talán finomnak tűnik, de fontos.

A vallásos szemlélet természetéből fakad, hogy arra összpontosít, amit mi teszünk, ahelyett, amit a mi kegyelmes Istenünk tett. A vallásosok (istentisztezők) szeretik azt gondolni, hogy amikor ők egy bizonyos módon viselkednek, Isten reagál rájuk.

Mielőtt továbbmennék, hadd magyarázzam el gyorsan, mire gondolok, amikor a vallásról írok. Arra az életvitelre gondolok, amellyel az emberi lények megpróbálják magukat elfogadhatóvá tenni Isten számára a saját cselekedeteikkel. Tisztaiban vagyok veled, hogy Jakab apostol pozitív értelemben használta ezt a szót (lásd Jakab 1:26-27 Istentisztelet = vallás), de ahogy az idő múlásával sokszor megtörténik egy-egy szóval, a vallás ma már egészen mást jelent, mint Jakab idejében.

Az angol religion (vallás) valószínűleg a latin religare szóból származik, ami valójában azt jelentette, hogy „megkötni” vagy „visszatartani”. Erede-

tileg a vallás néha arra utalt, hogy az embereket közös hitek kötik össze. Néha arra az elképzelésre utalt, hogy az embereket bizonyos erkölcsi kötelezettségek kötik. Keressük meg a definíciókat, és látni fogjuk, hogy mindegyiknek köze van a megkötöttség fogalmához.

Ma a vallás szinte általánosan egy személy vallási meggyőződéséből származó viselkedési normák összességére utal. Tartsuk szem előtt a szónak ezt a mai használatát. Éppen ezt a fajta vallást kritizálom észrevételeimben.

Fentebb azt mondtam, hogy a vallásos emberek szeretik azt hinni, hogy cselekedeteikkel irányíthatják Istent – hogy rávehetik Istent, hogy reagáljon rájuk. Az igazság azonban az, hogy a világegyetem szuverén Istene nem reagál az emberre, hogy az üdvösségünket (vagy bármi mást, ami azt illeti) létrehozson. Nem ül ott a mennyei trónján, és nem reménykedik minden erejével abban, hogy leszünk olyan kedvesek, és meghívjuk Őt az életünkbe. Ez az a fajta vallási ostobaság, amit én sok éven át hittem és tanítottam is. Tudom, hogy sokan mások is így hiszik, de ezt a nézetet vallani nemcsak hazugság – hanem sérti is Őt. Nem mi kezdtük el a „meccset” a mi üdvösségünkkel kapcsolatban. Ő volt az, és az ellenkezőjét sugallni, lealacsonyítja Őt és felmagasztal minket.

Az üdvösség, a szabadítás, megváltás, örök élet stb. Isten műve. Nem a mi választásunk miatt létező valóság, hanem mert Ő kezdeményezte az egészet. Azért szeretünk, mert Ő szeretett minket

először. A kegyelem azt jelenti, hogy mi csupán befogadói vagyunk annak, amit Ő tett Jézus Krisztuson keresztül. Ő az üdvösségünk kezdeményezője, aktiválója és fenntartója. Az elejétől a végéig Ő az. Mi semmit sem tettünk hozzá az üdvösségünkhöz. Végére is, nem volt semmi, amivel hozzájárulhattunk volna.

2.

A keresztények bűnösök, akiket a kegyelem mentett meg?

Valószínűleg mindannyian hallottuk már, hogy mi csak „bűnösök vagyunk, akiket kegyelemből mentettek meg”.

Valószínűleg egyetlen tévedést sem hallunk gyakrabban ismételtetni. Azok az emberek, akik elhitték ezt a hazugságot, ennek súlyos következményeit tapasztalták meg. A hazugság pusztító károkat okozott, és évszázadokon keresztül számtalan keresztényt befolyásolt abban, hogy messze elmaradjanak attól az életmódtól, amit a Biblia szerint élhetnének...

Milyen károkat okoz ez a hazugság? Az emberek nem fognak következetesen úgy cselekedni, ami ellentétes azzal, amit önmagukról hisznek. Ez egy alapvető dolog az életben, mert ez identitáskérdés. A lényeg az, hogy – hosszú távon – a szerint fogsz viselkedni, akinek hiszed magad. Az önértékelé-

sed befolyásolja, hogy mivé válsz. A pszichológusok ezt önbeteljesítő jóslatnak nevezik.

Ha azt hiszed, hogy alapvetően bűnös vagy, akkor az alapbeállításod az lesz, hogy bűnösként fogsz viselkedni. Ha bármilyen módon másképp viselkednél, az ellentmondana annak a személynek, akinek látod magad. Végül is, mit vársz el egy „bűnöstől”? A Bűnt. A bűnözés egyszerűen a bűnösök normális viselkedése. Ez az egyik oka annak, hogy sokan közülünk oly gyakran szánalmasan elmaradnak attól a lehetőségtől, hogy a Biblia tanítása szerint győzedelmes életet élhessenek, és ez az egyik oka annak, hogy hitünk kritikusai oly gyakran gúnyolódnak az átalakult életre vonatkozó állításainkon. A járásunk nem egyezik a beszédünkkel, de hogyan is egyezhetne, ha magunkat folyton bűnösnek látjuk?

Az állandó próbálkozás, hogy olyan módon viselkedjünk, ami nem tűnik természetesnek, bárkit kifáraszt. Ezért kell megismernünk az igazságot arról, hogy kik vagyunk. Az igazságot nem az érzéseink, mások véleménye vagy a viselkedésünk határozza meg. Az határozza meg, hogy Isten szerint kik vagyunk!

Az igazság sokkal jobb!

Ahhoz, hogy helyesen megértsük az üdvösséget, először is világosan meg kell értenünk, hogy az emberiségnek szüksége van a megváltásra. Mielőtt bízunk Krisztusban, nem az volt a problémánk, hogy megbocsátásra volt szükségünk. Ehelyett

meg kellett értenünk Jézus Krisztus feltámadásának erejét, és hinnünk kellett benne, valamint Isten képességét, hogy e hatalom által átalakít bennünket. Halottak voltunk az Ő befejezett munkájának valósága számára, és szükségünk volt arra, hogy higgyünk abban, amit Ő véghezvitt.

Jézus olyan emberek világába jött, akiknek bizonyára szükségük volt a megbocsátásra, de nem ez volt az egyetlen problémánk. Valójában még csak nem is ez volt a legnagyobb problémánk. Mire van szüksége a halottaknak? Csak egy válasz van – életre!

Pál leírta, mi történt:

De Isten, aki gazdag volt irgalmasságban, az ő nagy szeretete miatt, amellyel szeretett minket, még akkor is, amikor halottak voltunk vétkeinkben, ÉLŐVÉ tett minket Krisztussal együtt (kegyelemből üdvözültetek). (Ef 2:4–5)

A Krisztusban való életre keltésünk során Isten nem csak a régi teremtést újíttotta fel. Valami egészen újat teremtett azzal, hogy a régi életünket megölte, és helyette újat adott nekünk!

Ha tehát valaki Krisztusban van, az új teremtmény; a régi elmúlt, íme, új dolgok lettek. (2Kor 5:17)

A teremtmény szó gyökere a teremtés, ami azt jelenti, hogy „valamit a semmiből létrehozni”. Krisztusban már nem vagy többé bűnös. Pál azt mondta a galatáknak, hogy Isten Jézus Krisztussal

a kereszten megölte a bűnöst, és vadonatúj életet teremtett:

Krisztussal együtt megfeszítettem; és már nem én élek, hanem Krisztus él bennem; és azt az életet, amelyet most testben élek, az Isten Fiának hite által élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. (Gal 2:20)

Mit értett Pál azon, amikor azt írta, hogy „már nem én élek”?

Úgy értette, hogy Isten magához vette a vén bűnös Saul-t, akinek lelki gyökerei Ádám bűnös családjából származtak, és keresztre feszítette őt Jézus Krisztussal, egyszer s mindenkorra megölve ezt a régi embert. Majd Krisztus feltámadása által feltámasztotta, újjáteremtette őt Szent Pálként, és Jézus Krisztus igaz családjába helyezte.

Ugyanez történt veled is. Te is bekerültél Krisztus kereszthalálának művébe, ahogyan Pál is. Többé már nem vagy bűnös. Senki sem állítja, hogy soha nem követsz el testi cselekedeteket, de amit teszel, az nem határozza meg, hogy ki vagy. Viselkedhetnék úgy, mint egy nő, de ez a fajta nevetséges viselkedés nem változtatná meg annak a valóságát, hogy ki vagyok. Férfi vagyok, mert férfinak születtem. A születés – és nem a viselkedés – adja az identitásunkat. Krisztusban szentté lettél. Most már Jézus Krisztus igazsága a tiéd, és új identitásod van. Többé már nem vagy bűnös. A bűnös meghalt, mivel Krisztussal együtt megfeszítettett. Most már Isten gyermeke vagy!

Az Efézus 2:10 azt mondja, hogy Isten „alkotása” vagy. A görög „műalkotás” szó – amely a későbbi angol poem kifejezéssel rokon – gyakran különböző műalkotásokra utal. Az Új Élő Fordítás azt mondja, hogy „isteni remekmű” vagy, amelyet Krisztus Jézusban alkottak. Az Újszövetség 63 alkalommal nevez téged szentnek. A szent azt jelenti, hogy „szent”, Isten munkájának eredménye. Gondolj erre a két versre:

Pál... Isten korinthusi gyülekezetének, akik megszentelődtek Krisztus Jézusban, szentek... az elhívás által (1Kor 1:1–2).

Ez által az akarat által lettünk megszentelve Jézus Krisztus testének egyszer és mindenkorra való megáldozása által (Zsid 10:10).

Az, hogy „megszentelteknek” vagy „szenteknek” nevez minket, nem a viselkedésre, hanem az identitásra utal. Félreértés ne essék: Te szent vagy Jézus Krisztusban. Ha szabadságban akarsz járni, akkor ebben hinned kell a Bibliának. Az vagy, aki vagy – akár hiszed, akár nem. De ha elhiszed ezt az igazságot, az felszabadít arra, hogy azt az életet élhesd, amire teremtettél.

Talán csodálkozol, hogy Pál apostol miért mondta egyszer, hogy ő a bűnösök „főnöke”, bűnösök között az első. Hogy erre a kérdésre válaszoljak, fontos, hogy felismerd a következőt: ha Pál azt állítaná, hogy „üdvözült” bűnös, akkor ellentmondana annak, amit sok más versben a Krisztusban való identitásáról mondott. Tehát nem gondolhatta ezt komolyan.

Mi a válasz? Gondolkodj el ezen: Muhammad Ali egész bokszolói karrierje során azt állította, hogy „ÉN VAGYOK A VILÁGBAJNOK!”. Ironikus módon ezt az állítását élete végéig fenntartotta, annak ellenére, hogy már évek óta nem bokszolt. De senki sem nevezi őt hazugnak. Végül is tudják, hogy úgy érti, hogy senki sem tudta felülmúlni a rekordját, amelyet még mindig tart. Ő a bokszvilágbajnok.

Pál is erre gondolt, amikor azt mondta, hogy ő a bűnösök között az első, a „rekorder, a csúcstartó”. Nem azt mondta, hogy még mindig mindenkit felülmúl. Mivel Krisztusban volt, Pálnak nem volt bűnös identitása, és nem is tekintette magát annak. Egyszerűen csak azt akarta mondani, hogy mielőtt megismerte Krisztust, senki sem tudta felülmúlni a bűneit. Ezt soha nem felejtette el: farizeusként üldözte a keresztényeket, akiket börtönbe zártak, sőt, halálra ítélték őket. A damaszkuszi úton szerzett tapasztalata után soha nem tudta túltenni magát azon a csodálatos kegyelemérmésen, amely megmentette őt. Nekünk sem szabadna.

Rendezd a gondolkodásodat!

Az a gondolat, hogy csak egy bűnös vagy, akit a kegyelem ment meg, hazugság. Messze elmarad az Újszövetség igazságától, amely többször is azt mondja, hogy szentek vagyunk. Azt is mondja, hogy megszentelődünk (szentté lettünk) Jézus Krisztus befejezett munkája által. Ezt tényleg jól kell értenünk. Ha nem tesszük, soha nem fogjuk megélni azt a diadalmas, győztes életet, amely születési jogunk.

Hosszú távon a viselkedésünk sokat elárul arról, hogy mit hiszünk magunkról. Ha felismerjük, hogy kik vagyunk valójában, életmódunk egyre inkább Őt fogja visszatükrözni. Nem vagyunk bűnösök! Krisztus munkája által új teremtményekké, úgynevezett szentekké váltunk.

Ha ezt megértjük, motiváltak leszünk arra, hogy szent életet éljünk – nem összetévesztendő a vallásos életmóddal. Nem csak egy bűnös vagy, akit kegyelemből megmentettek. Rázd le magadról ezt a hazugságot, és erősítsd meg az igazságot a Krisztusban való identitásodról. Te Szent vagy. Szent.

3.

Amikor „kereszténykedni” kezdteél, Isten megváltoz- tatta az életedet vagy Újjá- tette azt?

Ismét emlékeztetek, hogy ebben az írásban mikroszkóp alá veszek néhány általunk „keresztényként” használt terminust. Meggyőződésem, hogy néhány finom árnyalat, amit az emberek Istenünkről, a világunkról és önmagunkról mondtak, félrevezettek minket. Fontosak azok a szavak, amelyeket valaminek a leírására használunk. Néha tudat alatt olyan gondolatok jönnek belénk, amelyek megragadnak a fejünkben, akár igazak, akár nem. A homályos szavak és kifejezések használata homályos gondolkodást eredményez, ami egy téves felfogáshoz vezet.

Az „egy változás történt veled” szavak használata sokak szerint annak a leírása, ami a megváltásunkkor történt velünk.

Az az állítás, hogy Isten megváltoztatta az életedet az üdvösségkor, azt a hamis benyomást kelti, hogy egyszerűen csak valamit át kellett alakítani rajtad. Azt sugallja, hogy Ő megtisztította az életünket, kijavította, ami rossz volt, és mindent egyenesbe hozott számunkra. Becsapjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy ez így van.

Krisztus eljövetele előtt nem pusztán bűnben szenvedő emberek voltunk, akiknek vallási gyógyszerre volt szüksége. Mint már láttuk, halottak voltunk a bűneinkben. (Ef 2:1) Nincs semmi, amit egy halott emberért tehetsz. Ő már halott. Megfürdetheted, felöltöztetheted és felállíthatod a sarokba, de amikor már mindent megtettél, akkor is halott marad. Egy halott embernek csak egy dologra van szüksége – feltámadásra.

Az emberek általában úgy értelmezik azt a fogalmat, hogy Isten megváltoztatta az életüket, hogy ez egy viselkedésbeli változás, ami az üdvösségkor történik. Azt gondolják, hogy korábban, hitetlenként bűnösök voltak a cselekedeteikben, de most már egyenes úton járnak. A régiek ezt a tapasztalatot úgy hívták, hogy „vallásoskodás”, és igazuk volt. A vallás a viselkedésünk megváltoztatásáról szól, de a kegyelem egészen más. Bár a Krisztusba vetett hit egészen biztosan megváltoztatja az ember viselkedését, az Evangélium ennél sokkal több.

Az igazság sokkal jobb!

Az Ézsaiás 40:31 azt mondja: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul...” A megújulni szót le-

het úgy is fordítani, mint „gyorsan kinő, kihajt”, „pótolni”. Amikor Hudson Taylor misszionárius ezt az igeverset olvasta, és tanulmányozta, ez az egyetlen szó megváltoztatta az életét. A következő napokban ő alkotta meg a kicserélt élet kifejezést. Azért tette ezt, mert meglátta a valóságot, hogy életünk nem pusztán csak megváltozik a megváltáskor, hanem – kicserélődik. Új életünk lett.

Isten a kereszttel mutatta ki a kegyelmét irántunk. Apánk fogta azt a személyt, aki voltunk, és megölte. Annak a személynek a helyére adott egy vadonatúj életet nekünk. Most már képesek vagyunk élvezni az Ő életét! A régi élet, amely Ádámtól származott, Jézus keresztyén meghalt, és most valaki új vagy. A kereszten Jézus Krisztus magába szívott mindent, ami rossz volt bennünk, beleértve az Ádámiban lévő régi identitásunkat is. Azáltal, hogy hiszünk abban az igazságban, amit Ő véghezvitt, és abból az igazságból cselekszünk, képesek vagyunk magának Krisztusnak az isteni erőforrásaiból élni.

A Róma 6:6-ban Pál azt mondja: Tudván azt, hogy a mi régi emberünk, óemberünk Ővele együtt megfeszítettett, (ezért) a bűnnek teste megsemmisült, megszűnt, hatástalanná vált, működésképtelenné vált, megszabadultál tőle.

A régi ember meghalt.

A Róma 6:3 azt mondja: Avagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, megkeresztelkedtünk az ő halálába? Vele együtt

haltunk meg. Az Újszövetség ezt újra és újra elmondja.

Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Amikor a Krisztus, a mi életünk, megjelenik, akkor majd ti is Ő vele együtt megjelentek dicsőségben. (Kol 3:3-4)

Látjátok, hogy milyen fontos különbséget tenni a között, hogy az életetek megváltozott vagy kicserélődött egy Újra? Az előbbi azt sugallja, hogy mostantól egyszerűen csak egy „megjavult te” vagy, ami egyáltalán nem így van. Neked egy új „éned van”! A régi, bűnös szellemi DNS minden maradványa, amit Ádámtól örököltél, keresztre lett feszítve. Meghalt és eltemették! Feltámadtál, hogy „új életben járj”.

(Róm 6:4) Mert most már Krisztus az életed forrása. Az üdvösségnek ez a felfogása a keresztt befejezett munkáját a megfelelő perspektívába helyezi. Jézus nem azért jött, hogy rendbe hozza az Ádám által okozott rendetlenséget. Azért jött, hogy a kertben okozott kárt hatástalanítsa, teljesen megfordítva annak hatását az életünkben. Ádámban bűnösökké lettünk, de Krisztus befejezett munkája sokkal többet tesz annál, hogy megváltoztat bennünket azáltal, hogy megtisztít a bűneinktől. Az Ő munkája elvitte a régi életünket Ádámban és örökre eltörölte azt. A Zsidókhoz írt levél 9:26 szerint azért jött, hogy „eltörölje a bűnt önmaga áldozata által”.

Az összes bűnödöt eltörölte, múltban, jelenben és jövőben is egyaránt. Elmúltak! Nincsenek!

A zsoltáros csodálatos képi megfogalmazásában:

Amilyen messze van a kelet a nyugattól, olyan messze veti el tőlünk vétkeinket. (Zsolt 103:12)

Pál apostol elmagyarázta, hogyan tette ezt Isten: Őt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette helyettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. (2Kor 5:21)

Nézd meg figyelmesen, mit mond ez a vers. Ez sokakat meg fog lepni: Apánk elvette bűneinket, és átadta azokat a bűntelen Krisztusnak, aki a mi megbocsátásunk alapja. Elvette bűneinket és elválasztotta őket tőlünk, amilyen távol van a kelet a nyugattól. De ez még nem minden!

Jézus Krisztus igazságosságát is elvette és nekünk adta!

Ez a megigazulásunk alapja, ami a „nem bűnös” ítéletünk a mindenség legfőbb bírója előtt. Igaz ember vagy.

Itt is láthatjuk, hogy Isten munkája Krisztusban nem csak egy változás, hanem egy teljes csere. Ha megcáfod azt a hazugságot, hogy Isten megváltoztatott téged, és elfogadod a teljes igazságot, az felszabadít téged, hogy az Ő átalakított, Újjáteremtett gyermekeként teljes valóságos életbe emelkedj fel.

Minden Újjá lett benned, Új teremtmény vagy, egy új élet van benned, Jézus Krisztus él benned. Tiszta, Igaz és Szent vagy.

4.

Kereszténnyé válni „CSAK” azt jelenti, hogy a bűneidet meg- bocsátották?

Kérdezd meg a legtöbb hívőt, hogy mit jelent kereszténynek lenni, és sokan azt fogják mondani, azt jelenti, hogy megbocsátották a bűneiket. Sokan közülük azóta vallják ezt a nézetet, amióta bízni kezdtek Krisztusban. Igaz, hogy Krisztus kereszten bevégezett munkájának eredménye a bűnbocsánat, de ez semmiképpen sem az üdvösség lényege. A kereszténnyé válás ennél sokkal több. Valójában Isten cselekedete, hogy megbocsátotta bűneinket, de ez másodlagos dolog számára, és nem a legfontosabb.

Ez is nagyszerű, DE Jézus azért jött, hogy többet tegyen, mint a megbocsátás. Amikor egy ember bízik Krisztusban, és felismeri, hogy a bűnei megbocsátottak, az egy jó dolog – már ami a múltját illeti. De ez még mindig sebezhető helyzetben hagy minket, amikor a jelenünkről és a jövőnkről van szó.

Milyen erővel szabadulhatnánk meg a bűn hatalmától?

És mi a helyzet azokkal a bűnökkel, amelyeket a jövőben fogunk elkövetni?

A bűneink megbocsátása csodálatos dolog, de ennek önmagában nem lenne hatalma ahhoz, hogy átalakítsa az életünket.

Jézus Krisztus azért jött, hogy isteni életet adjon nekünk, az Ő életét. Azt mondta a János 10:10-ben: Azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek. Azt a tényt, hogy a bűneinket megbocsátotta, soha nem szabad lekicsinyelni. Hálát adunk Istennek ezért, de ha csak ennyit értünk meg, akkor messze el fogunk maradni attól, hogy teljes mértékben megéljük a Krisztusban rejlő lehetőségeinket.

A „kereszténnyé válás” akkor történik, amikor felismered az igazságot, hogy a te életed és Jézus élete egyé olvadt. Az az elképzelés, hogy a kereszténység pusztán a bűneink megbocsátásáról szól, sok embert vezetett „vérszegény” életmódhoz, pedig megtapasztalhatták volna a mindennapi Isteni életet is. Bár tudják, hogy új teremtmények, és úton vannak a mennybe, de mivel nem értik meg, hogy az üdvösség elsődleges szempontja Krisztus bennük lakozó életének személyes megtapasztalása, úgy tekintik földi életüket, mint egy váróteremben töltött időt, ahol addig maradnak, amíg el nem jön az idő, hogy a mennybe menjenek.

Nem egy parkolóban, váróteremben fogod leélni az életedet, ha rájössz arra, hogy ki vagy te – aktív leszel.

Az igazság sokkal jobb!

Az evangélium üzenetének tartalmaznia kell a keresztet és a feltámadást is. Jézus Krisztus keresztre feszítése által a megbocsátás eljutott hozzánk, de ez csak az evangélium fele. Az örömhír többi része az üres sírnál található. Amikor Ő feltámadt, mi is feltámadtunk Vele együtt egy új életre. Az evangéliumnak a lényegi része lehetővé teszi számunkra a bőséges életet, amit Jézus megígért és elhozott nekünk. Amint megérted az evangélium teljes igazságát – hogy az üdvösség azt jelenti, hogy megkaptuk Krisztus életét –, ezáltal készsé válsz arra, hogy éld azt az életet, amit adott neked. Isteni természet részese vagy.

Korábban láttuk, hogy az emberiség problémája Ádámban nem csak az volt, hogy bűnösök voltunk és megbocsátásra szorultunk. Halottak voltunk és életre volt szükségünk:

Ti pedig halottak voltatok a ti vétkeitekben és bűneitekben. (Ef 2:1)

Ezért Isten két megoldásról is gondoskodott egyszerre. Megoldotta a lelki halál és a bűnös állapot problémáját is. Jézus Krisztus teljes megváltást biztosított:

Vele együtt eltemettünk a keresztség által a halálba, hogy amint Krisztus feltámadt a halál-

ból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járunk. Mert, ha vele egyesültünk az ő halálának hasonlatosságában, bizonyára mi is az ő feltámadásának hasonlatosságában leszünk.

(Róm 6:4-5)

A keresztt és a feltámadás együtt működik Pál leírásában a Kolossé 2:13-ban:

Minket, kik halottak voltunk vétkeinkben és testünk körülméletlenségében, életre keltett vele együtt, megbocsátva nekünk minden vétkünket.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Az a gondolat, hogy az üdvösség egyenlő azzal, hogy „bűneinket megbocsátották”, féligazság, és a féligazság egyenlő egy teljes hazugsággal, mert helytelen következtetésekhez vezet. Isteni életet kaptál, amely benned lakozik, és ebben a pillanatban rajtad keresztül akar megnyilvánulni. Isten nem azt szánta Krisztus megváltó művének, hogy pusztán arról szóljon, hogy bejuss a mennybe. Krisztus NEM CSAK azért jött, hogy az embereket a pokolból a mennybe juttassa. Hanem azért jött, hogy Önmagát a mennyből az emberekbe juttassa.

A bennünk lakozó Szent Szellem azt jelenti, hogy minden nap minden órájában rendelkezünk Krisztus erőt adó jelenlétével. Ez az alapja annak, hogy úgy éljünk, ahogyan Isten akarja. Annak megértése, hogy „Isten országa bennünk van”, többre képesít bennünket, mint a mennyre való várakozás. Késszé tesz bennünket arra, hogy mennyei

polgárként élünk pillanatról pillanatra – a most és a között, amikor ténylegesen átlépjük az idő és az örökkévalóság közötti határvonalat. Nem csak megbocsátásunk van. Az élő Megváltó dinamikus élete van bennünk, amely képessé tesz minket arra, hogy az Ő életét éljük ebben a világban.

5.

Gondolom, sokszor hallottad ezt, hogy bűneink Jézus vére alatt vannak

Ahogy minden kultúrában vannak olyan köz-
helyes kifejezések, amelyek igaznak hangzanak,
de nem feltétlenül közvetítik a valóságot, így van
ez az egyházi világban is. Hallottunk már olyan
dolgokat a gyülekezetben, amelyeket olyan gyak-
ran hangoztatnak, és olyan logikusan hangzanak,
hogy azt hisszük, ezeknek igaznak kell lenniük.

Nézzük meg alaposan ezt a kijelentést: bűneid Jé-
zus vére alatt vannak.

Mi lehet ebben a rossz?

Hogy tisztázzunk jó néhány zavart, tegyük fel ezt
az egyszerű kérdést:

Mit értesz ezen?

Ha megkérdezed az embereket, hogy mit értenek e fogalom alatt, pontosan meg tudod határozni, hogy ez valójában egy ellentmondásos tanítás.

Gyakran felfedezheted, hogy valójában egyetértesz azzal, amit az illető mondani akar, még akkor is, ha nem értesz egyet azzal, ahogyan mondja. Máskor meg azt fedezed fel, hogy ami a felszínen jól hangzik, valójában súlyos hibát rejt magában. Akárhogy is, addig nem fogod megtudni, hogy mivel van dolgod, amíg meg nem kéred az embereket, hogy határozzák meg, mire gondolnak. Sok kifejezésünk és közhelyünk megtévesztő, és a félreértésekben erősít meg, nem az igazság megértését szolgálja.

Ebben az esetben vannak, akik azon, hogy a bűneink Jézus vére alatt vannak, rendszerint azt értik, hogy bocsánatot nyertek. Ezzel az állítással természetesen csak egyetérteni tudok, de van egy problémám azzal, hogy ezt így próbáljuk elmondani. Súlyos félreértést közvetít Krisztus munkájával kapcsolatban.

Az igazság sokkal jobb!

Fontos megérteni egy nagy különbséget a régi és az új szövetség között, azt, hogy hogyan írják le az áldozat és a megbocsátás folyamatát. Az ószövetségi időszakban, Mózes törvénye alatt valóban felajánlották a megbocsátást az embereknek, de az uralkodó felfogás az volt, hogy az áldozatok vére fedezi el a bűnöket.

Talán emlékeztek arra, hogy a papok áldozati állatokat áldoztak Izrael bűneiért. Sokféle áldozat volt, amelyeket folyamatosan felajánlottak. Voltak napi, heti, havi és éves áldozatok. Az ókori Izrael számára a legfontosabb istentiszteleti nap a Jom Kippur – szó szerint „az engesztelés napja” – éves megemlékezés volt. Ez volt az év egyetlen olyan napja, amikor egy emberi képviselő, a főpap belépett a Szentek Szentjébe, a sátor vagy templom legbelső helyiségébe, és megközelítette a frigyládát. Amikor egy ártatlan állat véré a frigyládára öntötték, az ítélszék kegyelmi székké változott. Az emberek bűneit a vér „fedezte el”, és az Isten az embereknek megbocsátott – de csak egy időre, mert a Törvény értelmében egyetlen áldozatnak sem volt hatása a jövőbeni bűnökre. Azok az áldozatok legjobb esetben is csak ideiglenesek voltak.

A dolgok azonban megváltoztak az új szövetség eljövételével. A Törvény előírásai csak árnyékai és előképei voltak Krisztus művének, aki sokkal nagyobb művet vitt véghez.

Szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. (Zsid 9:23)

Jézus önmaga feláldozása valóban „különb áldozat” volt, de ennek az állításnak olyan erőteljes következményei vannak, amelyeket sok keresztény még nem ismer.

Emlékeztek arra a jelenetre, amikor Jézus megjelent a Jordán folyónál, ahol Keresztelő János keresztelt? János azt mondta:

**Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!
(Jn 1:29)**

János egy ószövetségi próféta volt, aki jobban megértette, mint sok mai újszövetségi keresztény, hogy Jézus azért jött, hogy valami mást tegyen, mint amit a korábbi papok tettek. Nem azért jött, hogy elrejtse bűneiket Isten szeme elől azzal, hogy egy áldozat vére alá rejti. Azért jött, hogy teljesen eltörölje azokat. Ahogy János írta:

Tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket. (1Jn 3:5)

A Zsidókhoz írt levél azt tanítja, hogy Jézus végtelesen jobb áldozat volt, mint bármelyik, az Ószövetségben felajánlott áldozat. Valójában Ő volt a tökéletes áldozat. Amikor felajánlotta magát a bűneinkért, az Ő kiontott vére nem csak „eltakarta” a bűneinket. Az Ő áldozata által a bűneinket elvették.

Figyeljük meg, mit mond a Zsidók 9:26:

Most pedig egyszer, az idők végezetén megjelent, hogy eltörölje a bűnöket önmaga áldozata által.

Az eltörölni egy szó a görögben, azt jelenti, hogy „megszüntetni, eltörölni, teljesen megsemmisíteni”. Jézus nem azért jött, hogy eltakarja a bűneidet.

Azért jött, hogy eltörölje a bűneidet, és pontosan ezt tette.

A Zsidókhöz írt levél írója félreérthetetlenül világossá teszi ezt:

Minden [ószövetségi] pap naponta ott áll és szolgál, és áldozza újra és újra ugyanazokat az áldozatokat, amelyek soha nem vehetik el a bűnöket; Ő pedig, miután egy áldozatot mutatott be minden időkre, leült az Isten jobbára... Mert egy áldozat által tökéletessé tette minden időkre a megszentelteket (Zsid 10:11–12,14).

Érdemes átgondolni!

Tehát valójában nagyszerű hír, hogy bűneid nem Krisztus vére alatt vannak. Az Ő vére nem fedti el őket. Jézus Krisztus vére **ELTÖRÖLTE** a bűneidet!

Néhányan azt mondják, hogy a megigazulás tana az a tanítás, hogy Krisztus befejezett munkája miatt a mi állapotunk úgy írható le, mintha soha nem vétkeztünk volna. Ez valójában több ennél, de ez egy jó kezdet. Mennyei Apád szemében makulátlan vagy, nincsen bűnlajstromod. Ő nem néz el semmit. Ő átírta az emberi történelmet és a te történetedet azzal, hogy elvette a múltad, jelened és jövőd bűneit, és neked adta magának Krisztusnak az Igazságát.

Ha azt hiszed, hogy a bűneid „Krisztus vére alatt” vannak, az nem tiszteli igazán Jézus befejezett munkáját. Ironikus módon, ez valójában az Ő ál-

dozatát csökkenti. Amit Ő tett, az sokkal nagyobb, mint amit a legtöbb ember megértett eddig. Ő most nem ítél el minket a bűneinkért. És itt van, hogy miért: nincsenek bűnök, amelyeket el kellene ítélni. A keresztt eltörölte őket!

Bűneidet eltörölték, és megkaptad Isten igazságát Krisztusban. Soha többé nem kell a bűnökkel foglalatostkodnod. Ehelyett most már abban a bizalomban járhatsz, hogy életedet többé nem a bűn határozza meg, hanem a Krisztus igazsága, aki az életeddé vált.

Lehet, hogy jól hangzik, ha azt mondjuk, hogy bűneink Jézus Krisztus vére alatt vannak, de ez hazugság. A Biblia azt mondja, hogy a bűneinket Krisztus befejezett munkája által a kereszten örökre elvették tőlünk. Bűntelen vagy. Bűntelen.

6.

Tényleg az a legnagyobb szükséged, hogy jobban szeresd Istent?

Egyszer egy törvénytudó odament Jézushoz, és megkérdezte tőle: „Mester, melyik a legnagyobb parancsolat a törvényben?”

Figyeljük meg, hogy a férfi kérdése itt mire összpontosít. A törvényről kérdezte. Jézus így válaszolt a kérdésére:

Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a nagy és legfontosabb parancsolat. (Mt 27:37–38)

A férfi kérdésére, hogy mi a legnagyobb „törvény”, Jézus azt válaszolta, hogy az Isten szeretete. Mi rossz lehet tehát abban, ha azt mondjuk az embereknek, hogy jobban kell szeretniük Istent? Ismét csak némi „szondázással” rájövünk, hogy ami a felszínen jól hangzik, az a való életben nem működik. Mi tehát a válasz?

Egyszerű. Saját erőnkől nem tudjuk úgy szeretni Istent, ahogyan azt a parancs megköveteli. Isten természetesen tudta ezt, és ez az egyik oka annak, hogy megadta a parancsolatot. Próbáld csak meg megparancsolni a gyermekeidnek, hogy jobban szeressék egymást. Lehet, hogy helyes és jó dolog, amit akarunk, de megparancsolni az embereknek, hogy szeressék egymást, egyszerűen nem működik. Az olyan embereknek, akikben még nincs meg a szeretet, megparancsolni, hogy szeressenek, nem tesz mást, csak leleplezi a képtelenségüket.

Ne feledjük, hogy Jézus Mózes törvényét idézte olyan embereknek, akik a törvény alatt álltak. Azzal, hogy azt a gondolatot erőltetjük, hogy jobban kell szeretnünk Istent, pontosan a törvénynek megfelelően cselekszünk. Bár a felszínen jól hangzik, valójában törvénytörő tanítás. Ironikus tény, hogy amikor az ember arra a követelésre ösztönösíti, hogy jobban szeresse Istent, az egész valójában visszafelé sül el, és arra készíti, hogy fájdalmasan tudatára ébredjen annak, hogy mennyi hiányossága van az Isten szeretete terén.

Ez a törvények gyengesége. Az igazság a következő azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tennünk: nincs bennünk erő arra, hogy képessé tegyenek a cselekvésre!

Az igazság sokkal jobb!

A Biblia azt mondja, hogy amikor Isten törvénye szembesít minket, az eredmény az, hogy még több bűnös szenvedélyt gerjeszt. Nézd meg ezeket a részeket:

**A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnöveked-
jék. (Róm 5:20)**

**Amíg testben voltunk, a bűnös szenvedélyek,
amelyeket a törvény ébresztett fel, testünk tagja-
iban munkálkodtak, hogy gyümölcsöt teremjenek
a halálra. (Róm 7:5)**

**Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Soha ne le-
gyen az! Ellenkezőleg, nem ismertem volna meg
a bűnt, hacsak nem a Törvény által; mert nem
tudtam volna a sóvárgásról, kívánságról, ha a
Törvény nem mondta volna: „Ne kívánd.” De a bűn,
a parancsolat által alkalmat kapva rá, mindenféle
sóvárgást szült bennem; mert a törvény nélkül a
bűn halott. (Róm 7:7–8)**

A törvény éppen az ellen serkenti a lázadást, amit követel. Ha tehát arra összpontosítasz, hogy mennyire kellene szeretned Istent, akkor ez a parancs elítél, és büntudattal tölt el. Sőt, az emberek gyakran úgy érzik, hogy már most is jobban kellene szeretniük Istent. Akkor miért nem teszik? Mert nem tudják megtenni.

Mi tehát a válasz?

Ott van az 1János 4:19-ben: Szeretünk, mert ő szeretett minket először. Nem lehet Őt úgy szeretni, ahogyan szeretnénk, amíg nem értjük meg, mennyire szeret minket. Csakis akkor fogjuk megtapasztalni, hogy az Isten iránti szeretet felduzzad a szívünkben.

Nem találtad ezt igaznak a saját életedben?

Amikor arra összpontosítottál, hogy jobban szeresd Őt, úgy érezted, hogy sikerrel jártál?

Vagy azon kaptad magad, hogy szó szerint segítségért imádkozol, hogy jobban szeresd Őt?

Az, hogy azt imádkoztad: „Uram, segíts, hogy jobban szeresselek”, annak a bizonyítéka, hogy úgy érezted, hogy ezen a területen alulmaradtál.

A kulcs ahhoz, hogy jobban szeressük Istent, tehát az, hogy arra összpontosítsunk, hogy Ő mennyire szeret minket, nem pedig arra, hogy mi mennyire szeretjük Őt az életünk egy adott pillanatában. Rázd ki magad abból a hazugságból, hogy a legfontosabb dolog az életedben az, hogy jobban szeresd Istent, és kezdj arra összpontosítani, mennyire szeret téged mennyei Apád.

Ezért említi Pál olyan gyakran a leveleiben azt a vágyát, hogy azok, akiknek írt, lelki megértést szerezzenek Isten irántuk való szeretetéről. Azt javaslom, hogy imádkozz te is ugyanezért a dologért, amit ebben a nagyszerű szakaszban írok:

Térdet hajtok a Mennyei Édesapánk előtt, akitől minden család a mennyben és a földön a nevét kapta, hogy adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy az Ő Szelleme által erővel erősödjetek meg a belső emberben, hogy Krisztus hite által lakják szívetekben; és hogy a szeretetben gyökerezve, megalapozva képesek legye-

tek felfogni, megismerni minden szenttel együtt, hogy mi a szélessége, hosszúsága, magassága és mélysége Krisztus szeretetének, amely felülmúlja az ismeretet, hogy beteljesedjete az Isten teljességére. (Ef 3: 14–19)

Ígérem nektek: azok az emberek, akik egyre mélyebben megismerik Isten átalakító szeretetét Jézus Krisztusban a szívükben és az elméjükben, azt tapasztalják, hogy Isten iránt viszont szeretetet táplálnak, mindenféle parancsa nélkül, mert ez árad ki belőlük, természetesen. Ők azok az emberek, akik kezdik felfedezni, hogy a kegyelmi perspektíva mit valósít meg az életükben – küzdelem nélkül.

Tisztázd a gondolkodásodat!

Ahogy növekszik benned annak a nagy szeretetnek a megértése, amelyet Ő érez irántad, úgy fedezed fel magadban az ébredést és a motivációt. Az Ő szeretetére válaszul növekedni és virágozni fogsz. Azon kapod magad, hogy egyre jobban és jobban szereted Őt (és még a körülötted lévő összes többi embert is egyre jobban szereted).

Az a gondolat, hogy életed legnagyobb szükséglete az, hogy jobban szeresd Istent, a felszínen igaznak hangozhat, de ez egy hazugság. A Biblia azt mondja, hogy Isten szeret minket, és minden e körül forog. Amikor az Ő irántad való szeretetére összpontosítasz – ahelyett, hogy te szereted Őt –, akkor felfedezed, hogy Isten irántad való szeretetének megismerése olyan igazság, amely felszabadít a Szeretetre.

7.

Az a megoldás „gyenge” a keresztény életre, hogy újra odaszenteljük az életünket Krisztusnak?

Az egyházban töltött éveim alatt talán mindennél gyakrabban láttam azt, hogy embereket kérnek meg újra és újra arra, hogy szenteljék oda életüket (térjenek meg újra). Úgy gondolták, hogy mindannyiunknak keményebben kell próbálkoznunk, és őszintébben és buzgóbban kell törekednünk arra, hogy érte éljünk. Én is újra elköteleztem magam, de idővel úgy éreztem, hogy kimerültem tőle.

Az újra elköteleződés nem a kegyelem útja. Az igazi válasz az Istennel való járásunkban jelentkező szükségérzetre nem az, hogy megígérjük Neki, hogy keményebben fogunk próbálkozni. Ez akkor is igaz, ha újra elkötelezzük magunkat. Bár sokan őszintén újra elkötelezik magukat Krisztusnak, de ez rossz megközelítése annak a váagnak, hogy következetesebbek legyünk az Ő „követésében”.

A probléma a Krisztusnak való újra elköteleződéssel az, hogy az emberi akaratra teszi a hangsúlyt, ami valójában csak egy másik szó a test önelégültségére. A vallásos test lényege, bármilyen furcsának is tűnik, az, hogy megpróbáljuk a keresztény életet MI megélni. Ez az, ami valójában megakadályozza, hogy keresztény életet éljünk. Sőt, minél jobban próbálkozunk, annál nagyobb a valószínűsége, hogy nem fog sikerülni, mert a keresztény életben a győzelem nem próbálkozással jön el. Hanem a bizalom által.

Az igazság sokkal jobb!

Az önigazság, az önfegyelem, az önmegvalósítás – ezek állnak az útban. Jézus a kegyelem útján vezet a győzelembe. Figyeld meg, mit mond Jézus az Ő követéséről:

**Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem.
(Mt 16:24)**

Mit mondott, mit kell tennünk?

Odaadjuk magunkat Neki?

Nem!!!

Azt mondta, hogy meg kell tagadnunk önmagunkat.

Az, hogy újra elkötelezzük magunkat, hogy keményebben próbálkozzunk, nem a megoldás. Nem

számít, hogy mennyire vagyunk őszinték. Egyszerűen nem fog működni. A válasz az, hogy bízunk benne. Ez az egyetlen gyógyír az instabil, fel-le ingadozó lelki létre.

Jézus a Vele való kapcsolatunkat úgy szemlélte, hogy egy vesszőhöz hasonlított minket:

Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők; aki bennem marad, és én benne, az sok gyümölcsöt terem, mert rajtam kívül semmit sem tehetek. (Jn 15:5)

Gondoljatok a szőlőtő és az ág közötti kapcsolatra. Tud-e egy ág, vessző gyümölcsöt teremni? Nem. Ha bizonyítékra van szükséged, csak vágj le egy ágot egy szőlőtőről vagy gyümölcsfáról, és figyeld egy ideig, hogy mennyi gyümölcsöt terem. Ha azonban egy ág az élet áramlásával kapcsolódik a forráshoz, akkor képes gyümölcsöt teremni. Az ág nagyszerű „gyümölcsstartó”, de önmagában képtelen gyümölcsöt teremni.

Ez tökéletesen jellemzi a keresztény életre való képességünket. Nem tudjuk megteremni a gyümölcsöket; bármennyire is igyekszünk, bármennyire is „elkötelezettek” vagyunk. De megjelennek Krisztus életének jellemzői, ha továbbra is függünk Tőle, bízunk benne, és engedjük, hogy hozzánk férjen.

Mint már láttuk, a kereszténnyé válás sokkal többről szól, mint a megbocsátás. Ez egy teljesen új életet jelent, Krisztus életét. Ezért Pál, miután leírta

a Krisztusban való halálunkat és feltámadásunkat, arra szólít fel minket, hogy ennek az életnek megfelelően gondolkodjunk és cselekedjünk:

Tekintsétek magatokat halottnak a bűnnek, de élőknek Istennek Krisztus Jézusban. Ezért ne hagyjátok, hogy a bűn uralkodjék halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete a kívánságainak, és testetek tagjait ne adjátok át a bűnnek, mint az igazságtalanság eszközeit, hanem adjátok át magatokat Istennek, mint a halottak közül élőket, és tagjaitokat az igazságosság eszközeiként az Istennek. Mert a bűn nem uralkodik rajtatok, mert nem törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt. (Róm 6:11–14)

Apánk azt akarja, hogy megtanuljuk, hogy a keresztény életet nem nehéz élni, hanem lehetetlen. Soha nem fogsz győzedelmes keresztény életet élni úgy, hogy ha újra Istennek szenteled magadat, és azt mondod Neki, hogy keményebben fogsz próbálkozni, vagy jobb munkát fogsz végezni. Ehelyett el kell jutnunk önmagunk és akaratunk végére. Azt kell mondanunk: „Uram, nemcsak nehéz nekem olyan életet élnem, amely Téged tisztel, hanem lehetetlen, hogy megtegyem. Abbahagyom a próbálkozást, és csak bízom Benned. Te vagy az én életem. Most pedig, Uram Jézus, Éld Általad az életemet.”

Van-e helye a mi aktív részvételünknek a keresztény életben? Abszolút! De életbevágóan fontos, hogy ezt az akaratot és erőfeszítést olyan hozzáállásban gyakoroljuk, amely teljesen Isten bennünk

lévő erejétől függ. A kettő közötti kapcsolat világosan megmutatkozik ebben a szakaszban: „Így hát, szeretteim... munkáljátok üdvösségeteket.” (Fil 2:12)

Ez bizony emberi erőfeszítésnek hangzik, nem igaz? Igen, de a következő vers, amely kiegészíti a mondatot, elmondja a belső titkot, a külső erőfeszítés rejtett erőforrását:

„Isten” maga műveli bennetek jóakarata szerint a szándékot meg a végrehajtást is. (Fil 2:13)

Más szóval, a Teremtőm által számomra tervezett élet úgy értelmezhető, hogy az Ő élete átalakít belülről és ez meglátszik cselekedetemben, beszédben is kívülről, és ez irányítja az életemet.

Tőle függ az életem, a bölcsességem és az erőm, ahogy az életben járok.

Rendezd a gondolkodásodat!

Nem úgy lettünk keresztényekké, hogy felpörgettük a vallási fordulatszámunkat, és megpróbáltunk előrehaladást elérni Isten országában az által, amit teszünk. Ehelyett eljutottunk és felismertük, rájöttünk, hogy nincs semmi, amit megtehetnénk, vagy amit meg kellene tennünk ahhoz, hogy Isten kegyelmébe kerüljünk.

Rájöttem, hogy Ő már mindent megtett. Egyszerűen el kell ismernünk, hogy – bármennyire is próbálkozunk – semmit sem tehetünk azért, hogy

jobbak legyünk. Ahogyan a megváltás megtapasztalásakor bízunk benne, most is teljes bizalommal kell hozzá fordulnunk, hogy Ő lesz az, aki megteszi, amit nekünk kellene tennünk. És Ő meg is teszi.

Pál apostol azt mondta: „Ahogyan Krisztus Jézust, az Urat elfogadtátok, úgy járjatok Őbenne.” (Kol 2:6)

Ugyanúgy folytatjuk a járást, ahogyan elkezdünk – kegyelemből, Isten hite által. Ha érezzük, hogy gyengék vagyunk az Ő iránta való elkötelezettségünkben, a válasz az, hogy bízzunk az Ő kegyelmében, és tudjuk, hogy Ő elkötelezte magát mellettünk. Az, aki a jó munkát kezdte benned, be fogja fejezni, amit elkezdett. Csak bízz benne, tudva, hogy ez nem rajtad és azon múlik, hogy mennyire igyekszel. A bizalom a kulcs. Csak ez kell hozzá.

Ő (Isten) a testvérek Őrzője.

8.

A Szent Szellem meggyőzi a hitetleneket a bűneikről?

Hogyan imádkozzunk egy olyan barátunkért vagy családtagunkért, aki nem hisz Krisztusban? Ha követed a legtöbb hívő imádkozó példáját, akkor azért imádkozol, hogy a Szent Szellem győzze meg őket a bűneikről, hogy megnyíljanak az evangéliumra. Senki sem kifogásolná az ilyen jellegű ima motivációját, amely a szeretteid üdvösségéért van. Van egy kérdésem: Vajon valóban aszerint imádkozunk, amit a Biblia szerint a Szent Szellem tesz?

A válasz: nem. Értelmetlen abban reménykedni vagy imádkozni, hogy a Szent Szellem győzze meg a hitetleneket arról, hogy valamit nem jól csinálnak. Egy egyszerű okból kifolyólag nem fogja ezt megtenni: Nem az ő bűneik jelentik a problémát. Krisztus foglalkozott a bűneikkel a kereszten. Amikor azt mondta, hogy „elvégeztetett”, akkor az egész világra gondolt, nem csak azokra, akik már hittek az evangéliumban. Látod, a konk-

rét bűnök – a Jézus Krisztusban nem bízó ember részletes helytelen viselkedése – csak egy mélyebb problémát jeleznek. Azt, hogy nem tud róla, JÉZUS benne él.

– A Szent Szellem nem fogja meggyőzni a hitetleneket a konkrét bűneikről, mert az nem felelne meg a legmélyebb szükségletüknek. A legnagyobb problémájuk nem a helytelen viselkedésük.

Ő arról az egy dologról fogja őket meggyőzni, ami végső soron számít – a Krisztusba vetett hitetlenségükről. Ez a központi kérdés.

Az igazság sokkal jobb!

A János 16:8 pontosan elmondja, hogy mit fog tenni a Szent Szellem a világ meggyőzésével kapcsolatban. Jézus azt mondta: „Amikor eljön, meg fogja győzni a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről; a bűnről, mert nem hisznek bennem.” (Jn 16:8–9)

Az „elítéli” szó ebben a bibliai összefüggésben nem azt jelenti, hogy bűnösnek találja őket, ahogyan azt általában gondolnánk, amikor ezt a szót használjuk. A szó ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy „meggyőzni”, és ez az, amit Isten tenni akar. Isten Szelleme meg fogja győzni a hitetlen embert a hitetlenségéről, és rá fog jönni, hogy szüksége van arra, hogy higgyen, bízson Jézus Krisztusban és abban, amit Ő tett érte. Ehhez képest semmi más nem számít. A hitetlenséghez képest a viselkedés mellékes.

Amíg hitetlenkednek az emberek, a bűneik miatt halottak. Nincs erő ellenállni. DE. A bennük élő Krisztus élete győztessé tette őket, ha erre rájönnek. A bűneik, bármennyire is súlyos dolgok, abból a szempontból, hogy milyen hatással lesznek az életükre, valójában csak tünetek. Akár el is felejthetnéd azt az imádságot, hogy a Szent Szellem meggyőzzön egy hitelent a drogfüggőségéről, vagy az alkoholfüggőségéről, vagy a kicsapongásról, vagy bármi hasonlóról. Ha valaki nem ismeri Krisztust, akkor egyetlen emésztő problémája van, és ez a hitlensége.

Rendezd a gondolkodásodat!

Néha a hitetlen ember legkirívóbb jellemzője a mi gondolkodásunkban a helytelen viselkedése. Lehet, hogy összerezzenünk, amikor látjuk, hogy valaki olyan módon viselkedik, ami sokak számára erkölcsileg sértőnek számít, de Isten számára nem ez a nagy dolog. Ő tudta, hogyan fogunk viselkedni mindannyian. Ezért odaadta magát a bűneinkért. Az Ő gondja most az, hogy higgyünk Őbenne, és belépünk abba a tapasztalatba, hogy bűneinket megbocsátotta, és az Ő bennünk lakozó életének teljességéből élünk. A Szent Szellem csak egy dologról fogja meggyőzni a hitetlen embert - a Jézus Krisztusban való hitlenségéről. Meg fogja mutatni ennek az embernek, hogy hol áll, hogy beléphessen az Isten megismerésének tapasztalatába Jézus által.

Mindannyian ismerünk olyan embereket, akik nem bíznak Jézus Krisztusban. Amikor értük

imádkozunk, ne azért imádkozzunk, hogy „elítéltessük” őket a drogfogyasztás, a részegség, az erkölcstelenség, vagy bármi ilyesmiért. Imádkozz azért, hogy a Szent Szellem meggyőzze őket hitetlenségükről, mert ez az Ő szolgálata. Amikor így imádkozol értük, akkor a Biblia olyan igazságát sajátítod ki, amely örökkévaló változást hozhat az életében.

9.

A keresztény élet csak belőle és nem belőlem áll?

Íme egy másik hazugság, amely első pillantásra igaznak tűnik. Ha valaki nem tudná jobban, szinte úgy hangozhat, mintha a valódi alázat kifejezése lenne. Ezért hajlamosak olyan sokan elhinni: a keresztény élet csak Krisztusról szól, és nekem semmi dolgom. Ez a kijelentés majdnem szuperszelleminek hangzik, de mégis hazugság.

Az életed nem csak Belőle áll és nem csak belőled. Nézd: amikor Jézus emberként jött erre a világra, az teljes egészében csak Isten volt, és semmi emberi? Nem, épp ellenkezőleg – Istenből és belőle volt. Jézus és az Ő Atyja teljes egységben voltak, így Ő egyszerre volt 100 százalékban ember és 100 százalékban Isten.

A teológusok ezt a jelenséget hiposztatikus egységnek nevezik, ami azt jelenti, hogy Jézus nem 50 százalékban ember és 50 százalékban Isten volt. Ő

100 százalékban Isten és 100 százalékban ember volt. Ő volt az Isten-ember. Tehát emberként Jézus azt mondhatta volna: „Mind Isten és az ember IS, mind én vagyok.”

Nos, bár Jézus Isten, míg te és én nem vagyunk azok, mi mégis egyesültünk Istennel Krisztus által. Jézus Krisztusban létezünk, és a Szent Szellem szolgálata által rajta keresztül közösségben vagyunk Istennel.

Az igazság sokkal jobb!

Az 1Korinthus 6:17 azt mondja, hogy aki pedig az Úrral egyesült, egy szellem ő vele. Látod, itt Nem arról van szó, hogy részben Ő és részben mi határozzuk meg az életünket. Hallottam már embereket imádkozni: „Uram, csak többet akarok belőled.”

Lehet, hogy mást gondolnak, mint amit mondanak, de tény, hogy Ő általa már minden bennünk lakozik.

Pál apostol azt írta, hogy „Ő benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és te Ő benne vagy beteljesedve”. (Kol 2:910)

Semmiben sem szenvedünk hiányt. Jézus Krisztus birtokolja a Mennyei Apa Isten egészét. Mi birtoklunk mindent Jézus Krisztusból. Ő birtokol bennünk mindent. Ez egy teljes egyesülés – nincs megosztottság közöttünk.

János 17-ben Jézus imádkozott és kérte Apját, hogy legyünk egyek egymással, ahogyan Ő és az Apja egyek. Aztán azért imádkozott, hogy mi is egyek legyünk (17:20-21). Tudjuk, hogy az Apa mindig meghallgatja Fia kéréseit, így a valóság most az, hogy ahogyan az Apa a Fiú és a Szellem EGY, úgy mi is egyek vagyunk Vele. A Biblia üzenete nem az, hogy „Krisztus helyetted éli az életed”, akkor ez mintha egy olyan csere lenne, amelyben Ő „elnyeli” az emberi részünket, és mi nem léteznénk többé. Továbbá ez nem is azt jelenti, hogy „Krisztus az életedben”, egy isteni adalék lenne, amely felerősíti az emberi részünket. Ő bennünk van. Mi benne vagyunk. Tehát mi Ő benne vagyunk és Ő mibennünk van. Egységben vagyunk. Egy vagy Ő vele. Ezt most mondd ki hangosan. Egy vagyok veled Jézus.

Fontos a helyes gondolkodás.

Ha azt hiszed, hogy „minden Krisztus, és semmi te”, akkor nagyon könnyen passzívvá válhatsz a mindennapi életviteledben. Könnyen mondhatod, hogy „Nos, én csak egy vezető vagyok, és csak várom, hogy Ő rajtam keresztül tegye amit akar. Ő mindent megtesz, én pedig semmit sem teszek.” Ez a szemlélet nem ismeri fel a Krisztussal való egyesülésünk természetét.

Istennel együtt munkatársak vagyunk. Ugyanabba az igába dugjuk a nyakunkat Jézussal. Azt mondta: „Vegyétek magatokra az én igámat.” Együtt, Istennel munkatársként és általa felhatalmazva haladunk előre. Ahogy Ő cselekszik a személyisé-

günkön és fizikai testünkön keresztül, úgy cselekszünk mi is. Ő aktiválja az akaratot az elmédben, de rajtad keresztül teszi. Nem „helyetted”. Ez 100 százalékban Ő és 100 százalékban mi vagyunk, és szinkronban mozgunk, ahogy az Ő Szelleme vezet minket.

10.

Túl messzire mentünk a kegyelemmel? Vagy lehet túl sok a kegyelemből?

Azok az emberek, akik félnek a kegyelem üzenetétől, néha azt sugallják, hogy a kegyelemmel túl messzire lehet menni, vagyis a túl sok kegyelem szerintük nem jó üzenet. Aggódnak amiatt, hogy mi történhet, ha csak a kegyelmet hirdetjük. Van itt egy hazugság, ami az alaptalan félelemből származik.

Emlékeznünk kell arra, hogy a kegyelem azt jelenti, hogy Isten kifejezi irántunk az Ő feltétel nélküli szeretetét és kedvezését, függetlenül attól, hogy mi valaha is teszünk vagy nem teszünk valamit. A kegyelem Jézusban testesül meg. Tehát ha azt mondják, hogy sok a kegyelem, olyan, mintha azt mondanánk, hogy túl sok Jézus. Ez egyszerűen nem lehetséges. Gondoljatok erre: Isten végtelen

a jóságában, szentségében és szeretetében. Vajon „túl messzire mehetünk” Őbenne?

Néhányan attól félnek, hogy ha Isten tiszta kegyelmét tanítod, az embereket arra bátorítod, hogy menjenek ki és viselkedjenek testi módon (lásd Galata 5:19–21). Ez a fajta félelem azt mutatja, hogy nem értik világosan, mit tesz a kegyelem az ember életében. Amikor Isten kegyelme valóban hatalmába kerít bennünket, pontosan az ellenkezőjét teszi, minthogy bátorít a test cselekedeteire. Arra készít minket, hogy szeretettel és bizalommal közeledjünk Istenhez, és nagyobb vágyat érzünk arra, hogy Neki tetsző módon éljünk, mert átalakultunk.

Az a gondolat, hogy túl sok lehet a kegyelem, irracionális félelem. Amikor ezt mondjuk, akkor gyalázatos módon cselekszünk. Ellentmondunk Isten kegyelme lényegének. A kegyelem képessé tesz minket arra, hogy cselekedeteinkkel tiszteljük Mennyei Édesapánkat, nem pedig arra, hogy meggyalázzuk Őt. Lehetséges a kegyelmet úgy elferdíteni, hogy az már ne legyen kegyelem, de nem lehet túl sok belőle.

Amikor tehát az emberek azt kérdezik tőlem: „Nem félsz attól, hogy ha ilyen erősen tanítod Isten kegyelmét, azzal bátorítod az embereket a test cselekedeteire?” Azt válaszolom: „Nem, mert úgy tanítom, ahogy a Biblia tanítja.”

Az igazság sokkal jobb!

Pál így magyarázta a kegyelem hatását:

Mert ha az egy [Ádám] vétke által a halál uralkodott az egy által, sokkal inkább azok, akik a kegyelem és az igazság ajándékának bőségét kapják, az életben fognak uralkodni az egy, Jézus Krisztus által (Róm 5:17).

Azt mondta, hogy ha uralkodni akarunk az életben, akkor a kegyelem bőségére van szükség. Ennek a bőségnek egyik ajándéka az igazságosság. Igaz ember vagy. Vagyis TISZTA. Ha szeretnéd megérteni, hogyan uralkodik a kegyelem bősége, elmondom. Megigazulás által. Ha ezt megértjük, az eredmény az lesz, hogy uralkodni fogunk az életben, ami bizonyára nem úgy hangzik, mint egy bátorítás arra, hogy folytassuk a testi dolgainkat.

(A nyitottabb gondolkodású testvéreimnek elmondom, hogy a kegyelem korszakában élünk, mert Jézus Krisztus igazzá tette az emberiséget, és a kegyelem bőségesen uralkodik már 2000 éve. Új szövetségben élünk. Ez egy jobb, „bőségesebb” szövetség. Pl. Isten országa benned van, Szent Szellem kitöltetett minden testre, Új ember vagy, az eredendő bűnös természet megszűnt, büntelen vagy, a Szent Szellem meg tud vigasztalni, erősíteni stb.)

A bőség szó ebben a versben túláradásra utal. Nem azt jelenti, hogy valamit csak színig töltesz tele, hanem azt, hogy a színén túl megtöltik, úgy, hogy túlcserbuljon, és a folyamatot nem állítják meg, hanem nonstop, megállás nélkül folyik. Pál szerint ez történt velünk.

A kegyelem túláradását kaptuk.

A Filippi levél 3. fejezetében Pál elmondja a saját történetét arról, hogy mit tett vele Jézus Krisztus kegyelmének befogadása. Rámutathatott volna a saját vallási bizonyítványára, amelyet minden kortársa sztárnak tartott volna, de ő mindezt eldobta, cserébe a Jézus Krisztus megismerésének örömeért. Aztán megállt itt? Nem. Figyeljük meg, mit mond:

Nem mintha már elnyertem volna, vagy már tökéletes volnék, hanem azért nyomulok előre, hogy megragadjam azt, amiért engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvérek, nem tekintem magam úgy, hogy már elértem volna; de egy dolgot teszek: elfelejtve, ami mögöttem van, és előre tekintve, ami előttem van, nyomulok a cél felé, az Isten Krisztus Jézusban való felemelő elhívásának jutalmáért (Fil 3:12–14).

Pál világosan kifejezi, hogy Isten kegyelme motiválta őt arra, hogy nyomuljon előre a Jézus Krisztussal való mélyebb megismerés és bensőséges kapcsolat felé. Nem aggódott amiatt, hogy a kegyelem egyensúlyából kibillen. Tudta, hogy amikor már eljutottunk Isten kegyelmének megértésében és megtapasztalásában addig, ameddig csak el tudjuk képzelni, akkor még nem merítettük ki azt! Isten kegyelme messzebbre nyúlik, mint azt mi el tudjuk gondolni.

Változtasd meg a gondolkozásodat!

Túl messzire menni a kegyelemben? Semmiképpen sem. A legtöbb ember nem ment elég messzi-

re a megértésében. A kegyelem túlaradására van szükségünk, különösen a modern egyházi világban. Különösen azoknak az életében, akiket a legalista (törvényeskedő) vallás törbe ejtett, ami arra készítette őket, hogy tévesen azt képzeljék, hogy Istennek csak úgy felelhetnek meg, ha tesznek valamit, vagy nem tesznek. A legalizmus erre a viselkedésorientált pályára állítja az embert. A törvény szerint próbál élni, ez egy zsákutca, ahonnan Apu meg akar szabadítani minket azáltal, hogy feltárja előttünk az igazságot. Sokan mondhatják, hogy nem akarnak a törvény szerint élni, de halálra remülnek attól, amit Isten kegyelmének gondolnak. Ezért kell megtanítanunk nekik, hogy mit is jelent ez valójában.

Bátran kell hirdetnünk Isten kegyelmét a világnak – nemcsak azoknak, akik nem vallják magukat Krisztusban hívőnek, hanem az egyházi világnak is. Még nem találkoztam olyan emberrel, akinek megártott volna a túl sok kegyelem.

Túl messzire menni a kegyelemmel?

Nincs rá esélyed, hogy a sok kegyelem megártson. Mert! A kegyelem bőségére van szükségünk a modern gyülekezet legalista (törvénykező) sivárságában. Csak akkor éljük meg a győzelmet, amely Jézus Krisztusban a miénk, ha engedjük Isten kegyelme folyójának, hogy éltesse, és megtapasztaljuk a bőséget.

11.

A legfontosabb dolog az, hogy Istent szolgálj?

Hallgass meg egy átlagos prédikációt egy templomépületben vagy gyűliben hétvégén, és szinte elkerülhetetlen, hogy azt a meggyőződést hozd ki belőle, hogy az Istennel való kapcsolatodban a legfontosabb dolog a szolgálat. A szolgálat a legalista (törvénykező) vallás csatakiáltása. Sokan azt hiszik, hogy éppen ezért jutottak hitre Jézus Krisztusban. A „szolgálni” kell jelmondat túl sok helyen fészkelődött be a modern egyházi világba.

Ez a téves gondolat minden vallásban, még a legprimitívebb pogányok között is közös. Az ősi pogány vallásokat gyakorló emberek rendszerint nagyon messzire mentek isteneik megbékítése érdekében. Elvégre a dühös istenek nagyon rossz dolgokat tehetnek. Az ő figyelmük középpontjában az állt, hogy áldozatokkal békítsék meg isteneiket. Azért, hogy az embereket kordában tartsák, az emberek történeteket meséltek arról, hogy az istenek megharagudtak, és isteni ítéletet szórtak azokra, akik nem teljesítették az elvárásokat. A dühös

istenek járvánnyal, földrengéssel vagy éhínséggel sújthatnak le, ha nem vigyázol.

Ez a szánalmas valóság most is: e modern korban, amikor a Biblia elmondja nekünk a teljes igazságot, vannak akik még mindig ezt a pogány nézetet vallják. Ők tényleg azt hiszik, hogy ha nem felelnek meg azoknak az elvárásoknak, amelyeket képzeletük szerint Isten támaszt velük szemben, akkor valami szörnyőségbe keverednek. Ennek következtében az életük azzá válik, hogy megpróbálnak Isten jó oldalán maradni azzal, hogy azt teszik, amit Ő elvár.

Néhányan így érvelnek: „Nem azért szolgálom Istent, mert félek tőle. Azért teszem, mert viszonozni kell az áldásait.” Ez a nézet ugyanahhoz a félelmi motivációhoz kapcsolódik, amit már leírtam. Azt gondolni, hogy Istent érdekli, hogy mit teszünk érte, bizarr, annak fényében, amit a Biblia valójában tanít.

Egy alapvető tévedés van beágyazva ebbe a fajta gondolkodásba. Ez az a gondolat, hogy Istennek szüksége van bármire, amit te vagy én adhatunk. Itt egy mindenható Istenről beszélünk! Mi szüksége lehet ránk?

Csakúgy, mint ma, a keresztény történelem tele van olyan hívők történeteivel, akik kétségbeesetten dolgoztak Isten szolgálatában. Nem lehet kétségbe vonni az őszinteségüket vagy az erőfeszítéseiket. De komoly probléma van az Istenről alkotott felfogásukkal, amikor Őt olyan munkaadónak vagy mesternek látják, akinek az irántunk való ér-

deklódése azon alapul, hogy mit tudunk nyújtani a kapcsolatban.

Az igazság sokkal jobb!

Bármilyen felelősség- vagy viszonzástudatnak sincs semmi köze Isten szolgálatához. Valójában, amikor Pál a pogányokhoz szólt, a következőket mondta, hogy a mi Istenünknek nincs szüksége semmire tőlünk.

Az Isten, aki a világot és benne mindent teremtett, mivel Ő az ég és a föld Ura, nem kézzel készített templomokban lakik, és nem szolgálják Őt emberi kezek, mintha szüksége lenne valamire, mivel Ő maga ad minden embernek életet, lehetet és mindent. (ApCsel 17:24–25)

Isten adakozó, Jókedvű adakozó. Ő teljesen önelátó, az egyetlen Lény, akinek valóban semmire sincs szüksége. Neki nincs szüksége arra, hogy az ember megtegyen érte dolgokat. Egyszer ezt így magyarázta el: „Ha éhes lennék, nem mondanám neked, mert enyém a világ és minden, ami benne van.” (Zsolt 50:12) Ez a kijelentés szinte egyfajta isteni humornak hangzik. Képzeld el, hogy Isten azt mondja: „Ha én ennék valamit, akkor sem venném a fáradságot, hogy megemlítsem neked, mert te semmit sem tudnál tenni értem!”

Újítsd meg a gondolkodásodat!

A Valóság a következő, van egy rossz és egy jó hír. A rossz hír az, hogy Istennek nincs szüksége

rád. Sajnálom, de nincs semmi, amire Neki szüksége lenne tőled. Azt gondolod, hogy Istennek szüksége van ránk, hogy szolgáljuk Őt? Ő az, aki megalkotta a világot. Ha azt gondolod, hogy Istennek szüksége van rád, akkor vagy nagyon túlbecsülsz a saját értékedet és fontosságodat, vagy pedig nagyon alábecsülsz az Ő képességét, hogy megtegye, amit meg akar tenni.

Itt a jó hír: Isten akar téged! Nem cselédet keres, hanem egy menyasszonyt – és ez te vagy.

A szolgálat egyáltalán nem illik bele a képbe? Dehogynem, de mi az iránta érzett szeretetünk túláradásából szolgálunk. Nem kényszerből, nem kötelességtudatból, nem illemből, nem viszonzásból, hanem a szeretet készítet minket arra, hogy olyan dolgokat tegyünk, amelyek tisztelik Őt.

Nem fáradtság vagy kötelesség szolgálni Istenünket. Az egész a szeretetről szól. Az Ő irántunk érzett szeretete arra készítet minket, hogy viszontszeressük Őt, és ez a közös szeretet lesz a szolgálatunk katalizátora. „Szeretünk, mert ő szeretett minket először” (1Jn 4:19) – mondja a Biblia. A legnagyobb dolog tehát nem az, hogy Istent szolgáljuk. Hanem az, hogy tudjuk, mennyire szeret minket. Amikor ezt tudjuk, felfedezzük, hogy feltámadt bennünk a szenvedély, hogy szolgáljuk Őt. Ez a szenvedély az irántunk való szeretetből fakad. Amikor Istent a szívedbe kiáradó szeretetének túláradásaként szolgálod, a szolgálat a munka pontos ellentétévé válik. Örömmel megteszel mindent ÉRTE!

12.

Krisztus első helyen akar lenni az életedben?

Ez a kijelentés első pillanatra igaznak hangzik, de közelebbről megvizsgálva kiderül, hogy valójában rossz irányba terelhet a kegyelem útján. Krisztus nem akar első helyen lenni az életedben. Azt akarja, hogy felismerd Őt az egész életedben.

Ha Jézus Krisztus akarja az első helyet, akkor mi jön a második helyre? Mi a helyzet a harmadik hellyel? Mi jön utána? Az egész koncepció abszurd, mert azt sugallja, hogy az életünket rekeszekre lehet osztani, és Jézus az egyik ilyen rekesz.

Hogy megértsük ezt a pontot, gondoljunk egy pillanatra a fizikai életünkre. Mit gondolnál, ha azt javasolnám, hogy a légzésnek kellene az első helyen állnia az életedben? Mi lenne, ha valaki más azt mondaná, hogy a szívverésnek kellene az első helyen állnia az életedben? Talán valaki más azzal érvelne, hogy: „Nem, a keringési rendszerednek kellene az első helyen állnia, aztán a légzésnek, majd a szívverésnek.”

Ez egy nevetséges vita, mert a tested egy egész, egység. Nem lehet rangsorolni, hogy melyik a legfontosabb. A fizikai egészségedet a tested minden szervének összedolgozása adja. Ezek mind együtt működnek és létrehozzák a normális egészségi állapotodat.

Ugyanígy, életünk is oszthatatlan, amikor Krisztus bennünk lévő jelenlétének hatásairól van szó. Nem oszthatjuk fel az életünket házasságra, szülői tevékenységre, karrierre, hobbira és így tovább. Mindezek a területek egyetlen egységként alkotják az életmódunkat, és Jézus a forrása a hozzáállásunknak és cselekedeteinknek minden egyes területen.

Az igazság sokkal jobb!

Jézus Krisztus nem az első helyen áll az életedben. Ő maga az életed. Ő a lényege annak, aki vagy. Pál apostol a Kolossébeliekhez írt levelének 3:4 részében ezt mondja: Amikor Krisztus, aki a mi életünk, megjelenik, akkor ti is megjelentek vele együtt dicsőségben.

A Filippi 1:21-ben így írta le az életet: Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.

Figyeljük meg, hogy Pál nem állította Jézust az életében első helyre. Pál felismerte, hogy létezésének lényege a Jézus Krisztussal való egyesülés. A Galata 2:20-ban így fogalmazott: Krisztussal együtt megfeszítettem, és már nem én élek, hanem Krisztus él bennem, és az életet, amelyet most

testben élek, az Isten Fia hite által élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Pál azt mondta, hogy neki nincs élete Jézus Krisztuson kívül. Ez rád is igaz. Bár csodálatosan hangozhat, ha azt mondjuk, hogy azt akarjuk, hogy Ő legyen az első számú az életünkben, ez teljesen kihagyja a vele való egyesülésünk lényegét.

Krisztus azt akarja, hogy elismerjék, hogy a családod, a karriered, a hobbid, a pénzügyeid és így tovább, ő az életed. Látod a lényegét? Ő a te mindened!

Rendezd a gondolataidat!

Rossz szolgálatot teszünk magunknak, amikor azt gondoljuk, hogy Jézus csak egy része az életünknek, még ha az első számú része is. Ő a lényege mindannak, ami te vagy. Ő a mi lényegünk.

Tudod, hogy jó úton jársz a gondolataidban, ha azon kapod magad, hogy a házassági kapcsolatot úgy látod, mintha Krisztus élné az életét rajtad keresztül, kifejezve az Ő szeretetét... és a társadnak az életét. A szülői lét az Ő életét fejezi ki, amikor tudjuk, hogy Ő rajtunk keresztül szereti és vezeti gyermekeinket. Helyesen érted meg a prioritásokat, amikor tudod, hogy Ő táplálja a munkád tevékenységét.

Ha ismerjük az igazságot, akkor nem gondolunk többé arra, hogy Jézus az első helyet foglalja el az életünkben, hanem arra kezdünk gondolni, hogy

Jézus a forrás, aki életünk minden helyét megeleveníti. Nem az övé az első számú hely. Ő az egész lista!

13.

Isten meg akarja adni neked, amire szükséged van?

Isten valóban azt akarja adni nekünk, amire szükségünk van az életben? Ha igen, akkor a következő kérdésre kell válaszolnunk: Mi hiányzik nekünk most? Az igazság az, hogy semmiben sem szenvedünk hiányt. Jézus Krisztusban már mindenünk megvan, amire szükségünk van.

A test természete az, hogy bizonytalan és félénk. Amikor önmagunkat vizsgáljuk, hogy vajon megfelelünk-e az élet kihívásainak, mindig arra a következtetésre jutunk, hogy nem. Hiányosságokat fogunk látni magunkban. Felemészt bennünket a gyötrő félelem, hogy mi az, amiről úgy gondoljuk, hogy hiányzik, és azon kapjuk magunkat, hogy arra kérjük Istent, hogy adja meg nekünk ezeket a dolgokat.

A probléma ezzel az életmóddal az, hogy a lényegét nem látjuk. Nem kell így élnünk. Az a gondolat, hogy ebben a pillanatban nincs meg minden,

amire szükségünk van, csak illúzió. Ez az elménkben táplált megtévesztés, amely azt az érzést kelti bennünk, hogy Istennek még van valami, amit adhat nekünk, és nekünk meg kell kapnunk.

Az igazság sokkal jobb!

Járványszerűen terjed az az érzés az emberekben, hogy nincs meg az, amire szükségük lenne. Az emberek végtelen hajszában találják magukat valami több után, mert nem veszik észre, hogy Krisztus miatt már megvan nekik, amire szükségük van. Konferenciáról konferenciára, könyvről könyvre, prédikátorról prédikátorra rohangálnak, hogy megtalálják azt a hiányzó láncszemet. Azt az új felkenést vagy csodás áttörést akarják, amely pályára repíti lelki életüket, ahol sikeresen élhetnek. Mindig ott van a sarkon, a következő ébredésben, a következő szemináriumon, vagy a mennyből érkező legújabb szellemi hullámba ágyazva.

Ez egy tragikus nézőpont, mert annyira ellentmond annak, amit a Biblia tanít. Pál az Efézus 1:3-ban írta le a gondviselésedet. Ezt írta: Áldott legyen a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben Krisztusban.

Nézd meg figyelmesen ezt a verset. Hány lelki áldás van biztosítva Krisztusban? Vajon megtörténik-e egy napon az, amit Pál ebben a versben leírt, vagy már megtörtént? A válasz egyértelmű. Krisztusban vagy, és ebben a pillanatban mindened megvan, amire szükséged van.

Talán azt gondolod: „Várj egy percet! Ez a vers szellemi áldásokról beszél. Mi van az élet többi részével?” Ez a fajta dualista gondolkodás a modern ember átka. Azt sugallja, hogy két világ létezik – az egyik szellemi, a másik természetes –, és ezek soha nem keresztezik egymást. Semmi sem állhatna távolabb az igazságtól.

A Krisztusban való életed ennek a fizikai világnak a színpadán játszódik. Az Ő benned lakozó élete miatt semmiben sem szenvedsz hiányt. Semmiből. Mindened megvan benne, amire most szükséged van. Péter apostol ugyanezt erősítette meg:

Kegyelem és békesség sokasodjék nektek Isten és Jézus, a mi Urunk ismeretében; mivelhogy az ő isteni hatalma megadta nekünk mindazt, ami az életre és istenfélelemre való, annak igaz ismerete által, aki elhívott minket az ő dicsőségére és kiválóságára. (2Pt 1,2–3)

Vegyük ismét észre, hogy ezek már megadattak nekünk. Annak köszönhetően, amit Jézus tett, megkaptuk a teljes ellátást az Atya Istentől. Őbenne semmi sem maradt ki.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Ne ess abba a hibába, hogy azt gondolod, hiányzik valami, ami szükséges ahhoz, hogy azt az életmódot élhesd, amit Isten tervez neked. Ő mindent létbe helyezett benned, amire szükséged van. Az élet kulcsa nem az, hogy Tőle függsz, hogy adjon neked még valamit. Fel kell ismerned, hogy sem-

mi sem maradt, amit még Ő adhatna neked!

Jézus Krisztusban már mindened megvan! Abba kell hagynunk, hogy arra kérjük Istent, hogy adjon nekünk valamit, és ehelyett el kell kezdenünk hozzáférdni azokhoz az előnyökhöz, ami már megvan bennünk Őtől. Lehet, hogy a szándékaink jók, de a cselekedeteink félresiklottak, amikor arra kérjük Őt, hogy adjon nekünk valamit.

Mire van szükséged? Bölcsességre? Ez Ő. Békeségre? Az is Ő. Erő? Megint Ő. Hatalom? Igen. Érted a lényegét? Pál apostol azt mondta: Őbenne lakik az Istenség egész teljessége testi formában, Őbenne lettetek teljessé.” (Kol 2:9) Hagyjuk abba a kéregetést, és kezdjük el hálát adni Neki mindazért, amit adott nekünk. És ami a legfontosabb, kezdjük el úgy élni, mintha ez igaz lenne.

14.

Szerinted a bűneink leküzdésére kell összpontosítanunk?

Könnyen arra a következtetésre juthatnánk, hogy a hívők körében a legfontosabb téma a bűn. E téma széleskörű népszerűséget kapott a keresztény könyvekben, prédikációkban és bibliatanulmányokban. Úgy tűnik, hogy a bűn kezelése gyakran a nyilvános szolgálat központi témája. Sokszor ez a legfontosabb cél, amelyet Jézust követő keresztény testvéreim „vérré menőig” támogatnak.

A bűnös cselekedetek legyőzése az életben sok ősziinte keresztény gondolatait és energiáját emészti fel. Teljesen elkötelezettek az iránt, hogy megállítsák a helytelen cselekedeteiket, és azokat olyan cselekedetekkel helyettesítsék, amelyek Istent dicsőítik. Indítékaik minden bizonnyal tiszták, de céljuk és fókuszuk teljesen téves.

A Szentírás nem arra hív minket, hogy figyelmünket a bűneinkre irányítsuk, és energiánkat azok

megszüntetésére fordítsuk. Valójában ez a megközelítés nem csak hogy hatástalan lesz a bűnös cselekedetek csökkentésében, hanem még növelni is fogja a helytelen viselkedést az életmódunkban. A Biblia azt tanítja, hogy egyáltalán nem szabad a bűnökre összpontosítanunk. Ehelyett Jézus Krisztusnak kell szentelnünk osztatlan figyelmünket.

Az igazság sokkal jobb!

Pál apostol úgy foglalkozott a témával, hogy figyelmeztette az általa alapított kegyelmi gyülekezeteket, hogy ne a bűnök legyenek a középpontban, hanem helyette Krisztusra tekintsenek. A kolossébeli gyülekezetnek ezt írta: A fenti dolgokra figyeljeteK, ne pedig a földi dolgokra. (Kol3:2) A római gyülekezetet így figyelmeztette:

A test gondolata halál, a Szellem gondolata pedig élet és békesség. (Róm 8:6)

Ha úgy próbáljuk legyőzni a bűnt, hogy a bűnre összpontosítunk, az pontosan az ellentétes hatást váltja ki, mint amit szeretnénk. Ha arra fókuszálunk, hogy mit csinálunk rosszul, és megpróbáljuk kitalálni, hogyan győzzük le a rossz viselkedést, akkor mindig valamilyen tervvel fogunk előállni, amihez a saját akaraterőnk és elszántságunk szükséges. Amikor ez megtörténik, nem számít, hogy mennyire vagyunk őszinték. Magunknak okozzuk a kudarcokat. Ha olyan megközelítést alkalmazunk, amely ellentmond annak, amit a Biblia mond a bűneinkről, nem fog működni, annak ellenére sem, hogy őszinték vagyunk, és még

Isten segítségét is kérjük. Ő nem fog asszisztálni a módszerünkhöz. Ehelyett hagyni fogja, hogy elbukjunk, amíg el nem jutunk arra a helyre, ahol hajlandóak vagyunk tanulni, és elfogadni az Ő megoldását a bűnös cselekedeteinkre.

Bármilyen megközelítés, amit bűneink önfegyelmeléssel való legyőzésében alkalmazunk, törvényeskedő, mert azt a hamis reményt ébreszti bennünk, hogy van valami, amit megtehetünk, hogy legyőzzük. Nem kell legyőznünk a bűneinket. Hiszen Jézus Krisztus már legyőzte a bűnt. Amikor megpróbáljuk megtenni azt, amit Ő már véghezvitt, akkor megtagadjuk az Ő kegyelmének elégséges voltát, és megpróbálunk egy törvénykező módszert használni, hogy mi magunk tegyük meg. A törvénykező módszerek kudarcra ítélnek minket. Pál azt írta, hogy „a bűnös szenvedélyeket... a törvény ébresztette fel”. (Róm 7:5) Figyelmeztette a Korinthusiakat, akik bűnös viselkedés csapdájába estek, hogy „a bűn hatalma a törvény”. (1Kor 15:56)

A törvénykező próbálkozások, hogy a bűnöket önmagad által felállított szabályokkal és eszközökkel győzd le, a bűnöknek azt jelentik, amit a benzin a lángoknak. Nem fogja megállítani őket – csak ront a helyzeten. Az egyetlen módja annak, hogy a bűn feletti győzelmet élvezd, ha megpihensz abban a győzelemben, amely már a tiéd, Krisztus befejezett munkája miatt. Ő egyszer és mindenkorra legyőzte a bűnt. Az átalakulás akkor jön el az életmódodban, amikor egyszerűen elhiszed ezt a valóságot, és abbahagyod a próbálkozást, hogy

olyasmit tegyél, amit Ő már megtett. Egyszerűen megpihenünk az Ő győzelmében, és figyelmünket rá irányítjuk. Amikor ezt tesszük, a bűnök, amelyek eddig hatalmat gyakoroltak felettünk, elvesztik erejüket, és meg is szűnnek.

A Zsidókhöz írt levél szerzője Krisztus halálának elégséges voltáról tanít bennünket, hogy örökre elbánjon a bűneinkkel:

A törvény, mivel csak árnyéka az eljövendő jónak, de nem maga a forma, soha nem tudja ugyanazokkal az áldozatokkal, amelyeket évről évre szüntelenül felajánlanak, tökéletessé tenni azokat, akik közelednek hozzá. Máskülönbem nem szűntek volna meg áldozni, mert az imádkozók, miután egyszer megtisztultak, többé nem lettek volna bűneik tudatában? (Zsid 10:1-3)

A Zsidókhöz írt levél írója rámutat, hogy a papok ószövetségi áldozatai nem voltak hatékonyak abban, hogy tökéletesen megszabadítsák az embereket a bűneiktől. Az igeszakasz két dolgot mond nekünk, ha az áldozataik működtek volna: először is, abbahagyták volna az áldozatokat. Mivel a nép bűnei teljesen és véglegesen megoldódtak, a papoknak nem lett volna szükségük arra, hogy továbbra is áldozatokat mutassanak be.

Másodszor, a Szentírás azt mondja nekünk, hogy ha a nép valóban véglegesen megtisztult volna a bűneitől, akkor „nem lett volna többé büntudatuk”. Nézd meg ezt a kijelentést a saját Bibliádban, és engedd, hogy ez az igazság hatással legyen

rád, és átítassa az értelmeket. A Biblia azt mondja, hogyha az ószövetségi áldozatok tökéletesen és véglegesen elintézték volna az emberek bűneit, akkor teljesen megszűnt volna a bűnökre való összpontosítás. Nem lenne többé „a bűnöknek... tudata”. Miért? Azért, mert nem lett volna szükség arra, hogy olyasmire összpontosítsanak, ami már véglegesen és tökéletesen eltöröltetett.

Azok az ószövetségi áldozatok azonban nem tudták ezt elérni, ezért a papoknak újra és újra fel kellett áldozniuk az áldozatokat. Minden évben felajánlották az áldozatot az engesztelés napján, és minden évben újra emlékeztették az embereket a bűnösségükre. Lehetetlen volt, hogy a bikák és bakkok vére elvegye a bűnököt. (Zsid 10:4)

Ezután a Szentírás a Zsidókhhoz írt levél 10. fejezetében Jézusra mutat. Ő eljött, és azt mondta az Apának: „Íme, azért jöttem, hogy megtegyem a te akarodat.” Mi volt az Apu akarata az Ő Fiával kapcsolatban? „Eltörölte az első [szövetséget], és meghagyta a másodikat.” (10:9)

Jézus pontosan ezt tette, amikor tökéletes áldozatként felajánlotta magát a bűneinkért. Ő foglalkozott minden bűnnel, amit életünk során valaha is elkövetnénk, és még a régi énünket is keresztre feszítette, ami miatt egyáltalán bűnbe akartunk esni (lásd Róma 6:6). Véget vetett a régi szövetségnek, amelyben újra és újra vezekelni kellett a bűnökért, és még a bűnök tudatában is kellett élni. Ezután egy új szövetséget adott, amelyben a bűneinket eltörölték, és soha többé nem kell rájuk figyelniük! Az ószövet-

ségi pap munkája soha nem fejeződött be, de amikor Jézus meghalt, azt kiáltotta: „Elvégeztetett!”

A Zsidókhoz írt levél írója egyetért ezzel:

Minden pap minden nap szolgálatban áll, és újra és újra ugyanazokat az áldozatokat ajánlja fel, amelyek soha nem vehetik el, sohasem képesek eltörölni a bűnöket; Ő [Jézus] pedig, miután egy áldozatot mutatott be a bűnökért minden időkre, leült az Isten jobbára. (Zsid 10:11–12)

Jézus megtette azt, amire egyetlen ószövetségi áldozat sem volt képes. Teljes mértékben elintézte a bűneink ügyét, hogy többé ne kelljen rájuk összpontosítanunk. Aztán leült Isten jobbára, de nem azért, mert elfáradt, hanem azért, mert már nincs mit tenni a bűneink ügyében.

Tisztítsd meg a gondolkodásodat!

Az a hazugság, hogy a bűneink legyőzésére kell összpontosítanunk, nagyon veszélyes, mert eltereli a figyelmünket Jézus Krisztusról, és a bűneinkre irányítja, valamint egy képzeletbeli képességre, amiről azt hisszük, hogy mi magunk meg tudjuk oldani a dolgokat. Ha úgy tűnik számodra, mintha ebben a fejezetben a bűnt bagatellizálnám, akkor arra kérek, hogy fontold meg ezt a lehetőséget: nem én vagyok az, aki bagatellizálja a bűnt. Ehelyett azok az emberek, akik azt tanítják, hogy a bűneink legyőzésére kell összpontosítanunk, azok minimalizálják a bűnöket. Az ő tanításuk azt sugallja, hogy a bűn olyan gyenge, hogy vallásos önfegyelemmel legyőzhető.

Csak egyetlen személy tudott hatékonyan megbirkózni a bűneinkkel, és Ő ezt meg is tette – tökéletesen és teljesen. Nem kell lábujjhegyen járnod az életedben, attól félve, hogy a kísértés taposóaknájára lépsz, és a bűn elpusztít. Gondtalanul futhatsz a kegyelem mezején, tudva, hogy Apu már végigsöpört a mezőn helyetted. Az Ő felelőssége, hogy gondoskodik arról, hogy végigmenj az életem anélkül, hogy a bűn tönkretenne.

Ha elesel, Ő felemel, leporol, és újra a helyes útra terel. Ennek a valóságnak a bizonyosságával soha többé nem kell a bűnökre összpontosítanod. Csak összpontosíts rá, és ahogyan ezt teszed, meg fogsz lepődni azon, hogy a bűnös hajlamok és kísértések hogyan veszítik el hatalmukat feletted.

Hallottam egy éneket, aminek a szövege azt sugallta, hogy ha egyszerűen csak szemünket Jézusra fordítjuk, és figyelmesen nézünk az Ő csodálatos arcába, akkor a földi dolgok – beleértve a bűnök elkövetésére való kényszert is – furcsán elhomályosulnak az Ő dicsőségének és kegyelmének fényében. Jézus Krisztus legyőzte a bűneidet. Engedd el őket, és összpontosítsd a figyelmedet Rá. Rajta kívül nincs senki más az életben, aki vagy ami méltó lehetne a figyelmedre. Csakis Ő képes hatékonyan átalakítani arra, hogy Isten tetszése szerint élj.

15.

Folyamatosan kérnünk kell Istent, hogy bocsássa meg bűneinket?

Ha már a bűnöknél tartunk, nézzünk meg egy másikat, amely szorosan kapcsolódik az előző fejezetben vizsgált hazugsághoz. Az előző fejezetben azt írtam, hogy nem szabad a bűneinkre összpontosítanunk. Ez azt jelenti, hogy még akkor sem szabad bocsánatot kérnünk, ha vétkeztünk? Az az elképzelés, hogy naponta (vagy még gyakrabban) kérnünk kell Istentől a bűneink bocsánatát, annyira beivódott és magától értetődőnek vesszük, hogy az emberek úgy néznek rád, mint egy elmebeteg eretnekre, ha véletlenül csak megkérdőjelezed ezt. A modern egyházban ezt magától értetődőnek tartják. Pedig a Biblia egyáltalán nem ezt tanítja.

„Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!”
– mondta Keresztelő János. (Jn 1:29)

Kérdés: Az Isten Báránya miért jött?

Válasz: Azért, hogy elvegye a világ bűnét.

Kérdés: János valóban úgy gondolta, hogy Jézus azért jött, hogy ezt tegye?

Te elhiszed ezt? Sikerült neki?

Az Újszövetség következetesen azt tanítja, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy elvegye a bűneinket. Aki még mindig a bűn és bűnvallás körforgásában él, az egy tévúton jár. Ennek a tévedésnek a gyökere az, hogy valójában nem ismerjük – vagy nem fogadjuk el – a Szentírás igazságait. A Biblia azt mondja, hogy a bűn problémáját Krisztus kereszt-halála teljesen megoldotta.

Az Ószövetség sok szimbóluma hozzátesz ehhez az igazsághoz. Krisztus beteljesedésének egyik nagyszerű képét láthatjuk, a bűnbakot az engesztelés napján. A bűnbakot a pap elé vitték, és ő rátette a kezét a kecskebak fejére. Ezzel szimbolikusan az emberek bűneit a kecskére ruházta át. Ezután a bakot elűzték a néptől a pusztába. Ez egy szemléletes kép volt, amely azt tanította, hogy a nép bűneit elvitték, és soha többé nem térnek vissza. Krisztus pontosan ezt tette a te és az én bűneimmel, mint „Isten Báránya”. Elvette a bűneinket, így azok többé nem jelentenek problémát.

Az igazság sokkal jobb!

Jézus halálát és feltámadását követően a bűnök bocsánatát kész tényként jelentik be. Figyeljük meg, hogyan hirdette Pál az evangéliumot egy zsinagógá-

ban azoknak az embereknek, akik először hallottak Krisztusról: „Tudjátok meg, testvérek, hogy általa a bűnök bocsánatát hirdetik nektek, és általa mindenki, aki hisz, megszabadul mindattól, amitől a mózesi törvény által nem szabadulhattatok meg, viszont őbenne minden hívő megigazult.” (ApCsel 13:38–39)

A Bűnbocsánat. Ez az a jó hír, amiről Pál prédikált nekik. Nem azt hirdette, hogy bűneik megbocsátatnak? Az evangélium az, hogy bűneik megbocsátást nyertek, és csak hinniük, bízniuk kellett az örömhírben! Az ószövetségi áldozatokban benne volt a lehetőség, hogy bűneiket megbocsássák, de a mózesi törvény értelmében soha nem szabadulhattak meg véglegesen. Jézus Krisztus által azonban hihetjük, hogy mi örökre megszabadultunk a bűneinktől, mert Ő a tökéletes áldozat.

Mi egyesültünk Krisztussal, és most már teljes bűnbocsánatunk van, mindenre kiterjedő – nem alkalmankénti, nem néha, nem akkor, ha teszünk valamit. A megbocsátás egyszerűen Ő benne van. Pál írta: Ő benne van megváltásunk az ő vére által, a mi vétkeink bocsánata, az ő kegyelmének gazdagsága szerint. (Ef 1:7) A kolossébeli gyülekezetnek pedig ezt mondta: Mert megmentett minket a sötétség birodalmából, és átvitt minket az ő szeretett Fiának országába, akiben megváltásunk van, a bűnök bocsánata. (Kol 1:13–14)

Ez csak néhány példa az Újszövetség rendíthetetlen tanításaiból. Miért fogadják el ezt nehezen az emberek? Elsősorban két ellenvetés miatt, amit azok, akik ellenállnak ennek a jó hírnek, általában

felhoznak. Az egyik ez, az Úr imájából: Bocsásd meg a mi adósságainkat, bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az adósainknak, ellenünk vétkezőknek. (Mt 6:12)

Erre az ellenvetésre az a válasz, ha megnézzük ennek az imának a szöveggörnyezetét. Jézus halála és feltámadása előtt tanította ezt az imát. Ezt a tényt nem lehet eléggé hangsúlyozni. Amikor a Bibliát tanulmányozzuk, nem csak azt fontos figyelembe venni, hogy mit mondtak, hanem azt is, hogy ki mondta és mikor. A bibliaértés csak kontextusban, összefüggésben érthető meg.

A Biblia egyértelműen kijelenti, hogy az új szövetség nem kezdődött el Jézus haláláig. Amikor tehát Jézus kimondta ezeket a szavakat, melyik szövetség alapján beszélt? Természetesen a régi szövetségben. Fontos felismerni, hogy miközben Jézus tele volt kegyelemmel az emberekkel való bánásmódjában, tanítása a régi szövetség kontextusában létezett. Ha nem ismerjük fel ezt a tényt, amikor a Szentírást olvassuk, akkor időnként zavarba jövünk azzal kapcsolatban, amit Ő mondott.

Tudom, most sokan azt kérdezik tőlem: „Szóval, szerinted, Ádám, most nem azt kell tennünk, amit Jézus egyértelműen mondott?”

„Én visszakérdezek. Tényleg úgy gondolod, hogy mindent meg kell tennünk, amit Ő mondott?”

„Igen! – válaszolnád – az Ő szavai számomra az igazság és az élet!”

„Oké – mondom én –, de akkor miért van két szemgolyód a koponyádban, és miért nincs levágva az egyik kezed?” Ezek is az Ő szavai.

16.

Amikor rosszat teszünk, akkor kilépünk az Istennel való közösségből?

„Nincs közösségem Istennel.” Ezt a mondatot gyakran hallani keresztényektől. De mit is jelent ez valójában? Ez azt jelenti, hogy mi és Isten ellenséges viszonyba kerültünk egymással? Vagy valahogy feszültség vagy távolság van közöttünk? A közösség szót manapság ritkán használják a templomépületeken kívül, pedig ez egy bibliai szó. Azt jelenti: közelség, egység egymással. Ez ésszerűnek tűnik.

Van azonban egy kérdésem, hogy megmutassam a problémát. Hogyan lehet elkülönülni vagy távolságot tartani valakitől, aki benned él?

Az az elképzelés, hogy kikerülünk az Istennel való közösségből, ha rosszat teszünk, hazugság. Ez egyike azoknak a közhelyeknek, amelyek jól hangzanak, de nem biblikusak. Semmit sem tehetsz azért, hogy kikerülj az Istennel való közösségből.

Természetesen, amikor testi módon cselekszünk, amikor rosszat teszünk, a mi felfogásunk erről a közösségről radikálisan megváltozik. A helyzetet jól szemlélteti a tékozló fiú története a Lukács 15-ben. Amikor ez a tékozló fiú elment a messzi vidékre, milyen volt az apa hozzáállása? Megszűnt-e szeretni a fiát? Haragudott-e rá? Másképp érzett iránta? Egyáltalán nem. A bibliai beszámolóban semmi sem utal erre a lehetőségre.

Miközben ez a fiú lázadt, minden bizonnyal elvesztette a fiúi lét kiváltságainak tapasztalatát. Otthon az apa a fia elvesztése miatt szomorkodott, szomorú volt a fiú ostoba döntései miatt. Biztos nem örült annak, hogy a fia így ártott magának, de a fiú iránti szeretete és elfogadása a legkevésbé sem ingott meg.

Változott valami az apában? Semmi sem változott. Azonban a fiú felfogása a közösségről gyökerelesen megváltozott, amikor a disznóólban volt. Úgy gondolta, hogy most már elidegenedett az Apjától, amit az is bizonyít, hogy kitalált egy történetet arról, hogyan tervezi a hazamenetelt. Haza akart menni, és azt akarta mondani: „Vétkeztem az ég ellen és te ellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy a fiad legyek. Tégy engem szolgává.”

De amikor hazaért, az apja még csak nem is engedte, hogy elmondja a beszédét. Az apa eléje szaladt és átkarolta. A szeretete olyan módon áradt szét, amit az apák egyszerűen nem szoktak kifejezni abban az ősi közel-keleti kultúrában. Méltatlannak tartották, ha egy férfi felhúzza a köpenyét,

kilátszik a lába, és NEVETSÉGESEN, szenvedélyesen rohan, ahogy ez a férfi tette. De őt ez nem érdekelte. Szabályosan kinevettette magát. Istent, Az Édesapádat nem érdekelte saját HÍRNEVE. Nem érdekelte, hogy mit mondanak róla az emberek. Nem érdekelte, ha csúfolják, ha gúnyolják, megvetik a fia miatt. Fontosabbnak tartotta azt, hogy neki segítsen, mint a saját hírnevét, tekintélyét, presztízsét, státuszát, még az sem érdekelte, hogy kinevetik Őt az emberek, azért, mert megszeretgeti a fiát. Ő mindent képes megtenni azért, hogy visszaszeressen magához. A teremtő Isten kiszolgáltatja magát, és nevetség tárgyává teszi önmagát, mert szereti a gyermekét, szerintem ilyen az igazi JÓ Apa. Örült, hogy a gyermeke elhagyta a bolondságát, és hazajött, hogy élvezze a fiúi helyét.

Jézus az Isten Apai, szeretetteljes elfogadását írta le az Ő gyermekei iránt. Vannak néhányan, akik rossz helyzetbe kerültek, és tévesen azt hiszik, hogy az Apjuk hozzáállása megváltozott irányukban.

Az Apa szemszögéből nézve mindig is közösségben volt a fiával. De a fiú egyszerűen nem tudta élvezni ezt a közösséget. És így van ez veled és velem is. Apu szíve irántatok soha nem változik. Amikor rosszat teszünk, akkor nem vagyunk közösségben Vele? Csak a saját torz gondolkodásunkban éljük meg így. A valóság az, hogy mi mindig egységben vagyunk Vele. Ennél közelebb már nem kerülhetsz hozzá.

Az igazság sokkal jobb!

János apostol ezt írta:

Ezt az üzenetet hallottuk tőle és hirdettük nektek, hogy Isten a világosság, és benne nincs semmiféle sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és mégis a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem gyakoroljuk az igazságot. (1Jn 1:5-6)

Isten a világosság. Te Istenben vagy. Tehát a világosságban vagy. Nem járhatsz sötétségben, mert Isten a Világosság, és benne egyáltalán nincs sötétség. Lehet, hogy neked sötétnek tűnik, mert a test cselekedetei megvakítanak, de ettől függetlenül ott vagy. Ha azt mondod, hogy „sötétben vagy” vagy „nincs közösséged” az Apuval, az azt jelenti, hogy nem gyakorolod az igazságot, nem élsz a valóságban.

János így folytatja: Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan Ő maga is a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. (1Jn 1:7) Ha gyakorlod az igazságot azáltal, hogy felismered, hogy minden pillanatban az Ő kegyelmének világosságában jársz, akkor első kézből fogod tudni, mit jelent közösségben élni Apuval, és mit jelent az, hogy Jézus vére folyamatosan tisztán tart minden bűntől! Ez igaz, akár tudjuk, akár nem, de micsoda öröm tudni, hogy közösségben vagyunk Istennel, és megtisztulunk minden bűntől!

A „közösség” a görögben a koinonia szó. Azt jelenti: társulás, közösség, közös részvétel.

Az Apuval való kapcsolatodat nem a viselkedésed határozza meg, hanem az Ő kegyelme. Időnként úgy érezheted, hogy „kiestél a közösségből”, de nem így van.

Szerintem a színlelt élet csak időpocsékolás. Az igazságnak, a világosságnak nincsen vetélytársa. Az igazság a barátság inspirálója, hajtóereje, teljes ellentéte a hamisságnak és a sötétségnek, a teljesítményalapú kapcsolatnak. A fény, az igazság csak létezik, nem fenyegeti a sötétséget, hogy tűnjön el. Juss el oda, hogy nem mondasz olyat, ami a sötétségre hivatkozik, vagy belőle táplálkozik.

Meghívást kaptunk, hogy felfedezzük ugyanannak a fénynek, igazságnak a dimenzióit, amely maga Isten. Amikor az Ő fényében látunk, a közösség lánggra lobban. Ebben a fényben megértjük, hogy Jézus Krisztus vére hogyan távolítja el a bűn minden torzulását, foltját. A Bűn, görögül hamartia, egy eltorzult identitás. A 'ha' (nélkül) és a 'me-rosz' (forma) szavakból tevődik össze.

Úgy járni a világosságban, ahogy ő a világosságban van, azt jelenti, hogy az életedet és mindent, ami téged érint, kizárólag az apu szemszögéből nézed.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

A közösség nem az érzéseinkről szól, hanem arról, hogy milyen kapcsolatban vagyunk Istennel

Jézus Krisztus befejezett munkája miatt. Ezt látjuk Pálnak a korinthusi gyülekezethez intézett nyitóbeszédeiben egy olyan csoporthoz, amelyet illetően három év nagy részét azzal kellett töltenie, hogy viselkedésüket korrigálja, mert tarthatatlan állapotok uralkodtak benne.

A hozzájuk írt első levelét így kezdi: Isten hűséges, aki által elhívtatok az Ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre. (1Kor 1:9) Nem azért voltak közösségben Istennel, mert a helyes dolgokat tették. Azért voltak közösségben Istennel, mert Isten elhívta őket az Ő Fiával való közösségbe, és Ő hűséges hozzánk, még akkor is, ha elrontjuk az életünket. Ő az, aki gondoskodik arról, hogy semmi se változtathasson. Bármilyen változást képzelünk is be, az csak az akkori sötét felfogásunkban van. Élhetünk a fényben, és lehetünk vakok a fény valóságára, de ez nem változtatja meg az igazságot.

Mindig közösségben vagy Istennel. Az erről alkotott felfogásod változhat, de ne feledd: az érzéseid nem az igazság mércéje. Isten ígéretei a Szentírásban azok. Biztosíthatlak benneteket: az a gondolat, hogy nem vagyunk közösségben Istennel, amikor rosszat teszünk, hazugság. Apu mindig közösségben van veletek, és amikor megértjük ezt az igazságot, ez arra késztet bennünket, hogy olyan életmódot akarjunk élni, amely dicsőíti Őt.

17.

A Biblia tanításai szerint kell élni?

Íme egy újabb hazugság. Nagy gondba kerülhetsz a legtöbb keresztény gyűlésben, ha megkérdőjelezed ezt az állítást. Azt sugallni, hogy nem a Biblia szerint kell élnünk, nevetségesen hangzik – ha nem egyenesen eretneknek – sokak számára, akik egész életükben azt tanították, hogy a Biblia pontosan azért íródott, hogy megmutassa, hogyan kell élnünk.

Hogy ezt a kérdést megvizsgáljuk, térjünk vissza egy alapvető kérdéshez: vajon a Biblia olyan útikönyvként íródott-e, amelynek az a célja, hogy megmutassa nekünk, hogyan éljünk? Ez a célja? Szerintem nem. Kétségtelen, hogy a Biblia hasznos az igazságra való tanításra. Ezt a kijelentést az írásban találod (lásd 2Timóteus 3:16–17). De ez a kérdés: „Mit jelent az igazságra való oktatás, tanítás, nevelés, megjobbítás?” Arról van szó, hogy megtanuljuk, hogyan kell cselekednünk? Erről szól számunkra a tanítás, hogy megtanuljuk, hogyan viselkedjünk? Nem, nem erről van szó.

Mit jelent igaznak lenni? A Biblia egyértelműen beszél erről a kérdéstről. Először is, tudjuk, hogy az igazságosság ajándék, amely Krisztusban jut el hozzánk. Nem olyasmi, amit bármi által elérünk, amit teszünk. A Róma 5:17 azt mondja, hogy Isten kegyelmének bősége miatt kaptuk az igazságosság ajándékát.

Mi az igazságosság ajándéka, ami a miénk? Az 1Korinthus 1:30 azt tanítja nekünk, hogy maga Krisztus a mi igazságunk. Pál azt írja: „Az Ő cselekedete által vagytok Krisztus Jézusban, aki nekünk... igazsággá lett.” Ő a mi igazságunk. Igazságunk egyáltalán nem azon alapul, amit mi teszünk, hanem azon, amit Ő tett.

A Biblia az igazságosságról tanít minket, és az igazságosság egy személy – nem pedig vallási teljesítmény, amit véghezviszünk. Ha ezt megértjük, világosan látni fogjuk, hogy a Biblia célja, hogy Jézus Krisztusra mutasson. Róla tanít minket! A Biblia csak Róla szól, és arról, hogy ki Ő. Arról szól, amit Ő tett értünk. Az Ő irántunk való szeretetéről szól. Még egyszer – nem rólunk szól, és arról, hogy mit kellene tennünk!

Tehát nem a Biblia tanításai szerint kell élnünk. A bennünk lakozó Krisztus élete szerint kell élnünk! A Biblia többet tanít nekünk Róla, és arról, hogy mit jelent az, hogy Vele egységben élünk. Tetteink ebből a tudásból fakadnak, nem pedig valamilyen erkölcsi kódexből, amit tévesen próbálunk a Szentírásból meríteni.

Az igazság sokkal jobb!

Egyesek talán azzal érvelnek, hogy ez a nézet le-kicsinyli a Szentírás szerepét az életünkben, de én ezzel határozottan nem értek egyet. Éppen ellenkezőleg, amikor a Bibliát egy olyan útikönyvvé változtatjuk, amely vallási és erkölcsi útmutatást ad, szemben egy olyan tükörrel, amely Jézus Krisztus szépségét tárja elénk, akkor ez a hibás szemlélet aláássa a Biblia lényegét. Sok könyv kínálhat erkölcsi útmutatást az élethez, de csak egyetlen könyv tárja fel Jézus Krisztust az Ő dicsőségében és szépségében úgy, ahogy a Szentírás teszi! Ne csorbítsuk a Biblia értékét azzal, hogy megpróbálunk a tanításai szerint élni. Azzal értékeled nagyra a Bibliát, hogy ha felismered Apu üzenetét, amely megmutatja nekünk Jézust, és lehetővé teszi, hogy szemléljük Őt. Amíg Őt nézzük, elváltozunk. Ezért Ő mindennap kifejezi magát az életmódunkon keresztül.

Ha azt tanították neked, hogy a Biblia elsődleges értéke a tanítás arról, hogyan kell élned, akkor nem vagy kisebbségben. Már Jézus idejében is voltak olyanok, akik úgy gondolták, hogy a Szentírás szabálykönyvként adatott, amelynek célja, hogy viselkedésünket irányítsa.

Az első századi zsidók számára a világ legigazságosabb vallásos emberei a farizeusok voltak. Ők voltak a Biblia szakértői. Ők voltak a bibliai értelmiségiek, nemzetük erkölcsi vezetői, valamint a legelkötelezettebb és legfegyelmetesebb vallásgyakorlók. Ha olyan embert akarsz találni, aki

teljes szívéből igyekezett a Biblia tanításai szerint élni, akkor nem kell másra nézned, mint a farizeusokra. Úgy ismerték a Bibliájukat, az ószövetségi Szentírást, mint a tenyerüket. Jézus szerint azonban nem vették észre az egész Írás lényegét.

Jézus azt mondta nekik: Azért kutatjátok a Szentírást, mert azt hiszitek, hogy azokban van az örök élet; ezek tanúskodnak rólam, és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen. (Jn 5:39–40) Kezükben volt a tóra, és sokat tanulmányozták. Valójában az Ószövetség nagy részét tudták idézni, de Jézus szerint egyszerűen nem értették. Miközben azt vallották, hogy arra összpontosítanak, hogy a Törvény tanítása szerint éljenek, Jézus azt mondta, hogy hiányzik nekik Ő.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Vannak olyan keresztények manapság, akik többet beszélnek a Bibliáról, mint Jézusról. Ennek vörös zászlónak kellene lennie. A Biblia nem öncélú. Nem is útikönyv vagy kézikönyv az élethez. A Biblia egy kegyelmi könyv, amely Jézus Krisztusra mutat. Ő a cél, akit követünk. Ha nem Krisztus személyéhez és a belé vetett hithez vezetnek minket, mint a farizeusokat, akkor az egész Biblia lényege kimarad.

Tisztában vagyok veled, hogy ez a nézőpont néhány ember számára felháborító lehet. Lehet, hogy úgy hangzik, mintha lekicsinyelném a Biblia helyét az életünkben, de nagyon remélem, hogy nem ezt érted meg az írásomból. Én jobban szeretem a Bibli-

át, mint ahogy azt szavakkal ki tudnám fejezni. De ez egy paradoxon. Bármennyire is szeretem tanulmányozni a Bibliát, és bármennyire is szeretek segíteni másoknak felfedezni, hogy milyen nagy áldás a Biblia, nem a Biblia tanulása a legfontosabb. Hanem az élő kapcsolat.

Ahogy mi benne élünk, és Ő él általunk, úgy fogunk a Bibliához a megfelelő módon közelíteni, tudva, hogy Krisztus az életünk forrása, és a Biblia Őrá mutat. A Szentíráson keresztül Krisztus, az élő Ige kinyilatkoztatja magát nekünk, és megtanít minket arra, hogyan élheti az életét rajtunk keresztül. Abszolút szeretem a Bibliánkat, de mi Jézus Krisztus életéből élünk.

18.

Meg kell találnod Isten tökéletes akaratát az életedre nézve?

Isten akaratának megtalálása és teljesítése az életedre vonatkozóan az egyik legnagyobb megbízatás, amelyet a modern egyházi világ ránk rótt. Meg kell találnunk Isten tökéletes akaratát. Végül is, ugye nem szeretnéd elszalasztani az Ő akaratát az életedre vonatkozóan? Mindez olyan jól hangzik, olyan nemesnek. Milyen törekvés lehetne jobb, mint az, hogy megpróbáljuk megtalálni Isten akaratát az életünkre vonatkozóan? Csak egy dolog nem stimmel ezzel a közhiedelemmel. Ez nem bibliai. A Szentírás sehol sem mondja, hogy Isten akaratát nekünk kell megtalálnunk.

Kezded látni, hogy ezeknek a hazugságoknak, amelyeket azonosítunk, úgy tűnik, van egy közös nevezőjük? Majdnem mindegyikük olyan dologra mutat, amit meg kell tenned az Istennel való járásodban. A „te” súlyos érzésével terhesek a „kellene” vagy „kell”. Ez a szemlélet, amely a felelőssé-

get rád helyezi, a legalizmus, a törvénykezés alapját képezi. Minden arról szól, hogy te mit teszel, ahelyett, amit szerető Apu és Jézus már megtett.

Az a ragaszkodás, hogy meg kell találnod Isten tökéletes akaratát az életedre vonatkozóan, egyértelműen rád rakja a terhet, hogy találj meg valamit, ami számodra nem nyilvánvaló. Prédikációk sokasága hangzott el az évek során, amelyek az Isten akaratának megtalálására vonatkozó útitervet adták meg. A probléma az, hogy amikor ezeket a vallási térképeket követjük, rájövünk, hogy csak bizonytalansághoz és frusztrációhoz vezetnek.

Számtalan olyan emberrel találkoztam, akik majdnem kétségbeesésbe kergették magukat, amikor megpróbálták megtalálni a választ arra, hogy mi Isten tökéletes akarata az életükkel kapcsolatban. Sok keresztény szinte neurotikus félelemben él, hogy elhibázta (vagy a jövőben el fogja hibázni). Szörnyű önvádban élnek a múltbeli döntéseik miatt, és önelemzéssel töltik idejüket: „Vajon a megfelelő embert vettem feleségül? Rossz emberhez mentem hozzá? A megfelelő főiskolára jártam? A megfelelő szakmát választottam? A megfelelő cégnél dolgozom? A megfelelő városban élek? A megfelelő gyűlibe járok?” Jelenlegi döntéseik meghozatalában ugyanilyen bizonytalanság bénítja meg őket.

Gondolkozzatok el ezen: Hogyan találhatná meg valaki a választ az ilyen kérdésekre? Isten általában nem hallható hangon szólal meg. Régóta nem írt üzenetet a falra (tudomásom szerint utoljára

Kr. e. 539-ben, a Dániel könyvében feljegyzett történetben). Nem csoda, hogy ilyen nyomás alatt az emberek olyan technikákhoz folyamodnak, amelyek gyakran az abszolút babonáság határát súrolják, hogy megpróbálják megtalálni a válaszokat. (Kedvencem a következő. Felhívnak, hogy prófétaíjak nekik az életükkel kapcsolatban.)

Ez nem kegyelem, és biztosan nem igazság. Ez a törvénykezés lényege. Az igazság az, hogy nem kell megtalálnod Isten akaratát az életedre vonatkozóan. Isten a Krisztussal való kapcsolatodon keresztül fogja az Ő akaratát megismertetni veled. Valójában Isten akarata az életedre vonatkozóan Jézus Krisztus. Ő a te életed, és az APU akaratát az életedre vonatkozóan a Fiával való járásodon keresztül válik ismertté számodra. Nem kell majd megtalálnod. Ő fogja megmutatni neked.

Az igazság sokkal jobb!

Az Újszövetségben nincs olyan igehely, amely arra szólítaná fel a hívőket, hogy keressék Isten tökéletes akaratát az életükre vonatkozóan. Egyszerűen nincs ott. Nézz utána, ameddig csak akarsz, és nem fogsz találni olyan részt, amely ilyesmit mondana.

Van egyáltalán bármi mondanivalója a Szentírásnak erről a témáról? Igen. Pál a Róma 12:1-ben beszélt Isten akaratának megismeréséről. Ezt írta: Ezért arra buzdítalak titeket, testvérek, Isten irgalmassága által, hogy testeteket élő és szent áldozatul mutassátok be, Istennek tetsző, lelki istentiszteletnek. Ez a ti lelki szolgálatotok.

Figyeljük meg, hogy ez lényegében a második cselekvési parancs, amelyet Pál a Rómaiakhoz írt levélben ad (az első egy rövid, hasonló felszólítás a 6:11-14-ben). Tizenegy fejezetet töltött azzal, hogy Isten Jézus Krisztusban megnyilvánuló kegyelméről tanít minket, mielőtt rátér, hogy buzdítson a cselekvésre. Ennek el kell mondania valamit a keresztény életről. Mindannak, amit nekünk mond, hogy tegyünk, arra kell épülnie, amit megtett értünk és megértettünk, e kettő képezi a döntéseknek az alapját. Túl sok magatartási tanítást helyeztek olyan emberek vállára, akik nem értik eléggé, hogy ki Jézus Krisztus bennük – és kik ők Őbenne.

Mi tehát Pál első cselekvési parancsa? Az alapján, hogy ki Jézus és mit tett (ezt érti Pál az „Isten irgalmassága” alatt), teljes szívvel át kell adnunk magunkat neki az imádó alávetettség szellemében – annak a ténynek a felismerése, hogy Isten az Isten, mi pedig nem vagyunk azok. Ennyi az egész. Lehet, hogy egyszerűen hangzik, de a kegyelem ilyen. Felismerjük, hogy ki Ő, és kik vagyunk mi. Ez egy hatalmas lépés a helyes irányba. Add át magad teljesen Neki.

Aztán miután meghoztuk ezt az első alapvető döntést, Pál hozzáteszi:

És ne igazodjatok ehhez a világhoz, hanem a ti elmétek megújulása által alakuljatok át, hogy megtapasztaljátok, mi az Isten akarata, ami jó, kedves és tökéletes. (Róm 12:2)

19.

Szerinted Isten tényleg csalódott benned, amikor valami rosszat teszel?

Ezt a hazugságot folyamatosan használják a modern egyházi világban, hogy az embereket arra ösztönözzék és manipulálják, hogy tisztán éljenek és helyesen cselekedjenek. Ez egy büntudatkeltő címke, amelyet sokan a vallási hatalmon lévők közül adnak bárkinek, aki hajlandó elfogadni. Nem vagyok büszke beismerni, hogy időnként én is kiosztottam címkéket barátoknak, testvéreknek, sőt még a családomnak is.

A lelkünk legnagyobb ellensége az, ha azt sugalljuk az embereknek, hogy Isten csalódott bennük, ez a büntudat- és szégyenkeltés technikája. Ez a hazugság súlyos önvádba képes kergetni a testvéreket. Sokszor hallottam: „Ne okozz csalódást Istennek!” „Tedd meg azokat a dolgokat, amiket Ő elvár tőled!” „Élj annak megfelelően, amit Ő el-

vár tőled, hogy ne csalódjon benned!” Ezzel a fajta tanítással tudják az igehirdetők manipulálni az emberek külső reakcióját, de tartós változást nem érnek el. A mi Mennyei Édesapánk mindenekelőtt azt tartja a legfontosabbnak, hogy megpihenjünk az Ő szeretetében. Ma már tudom, hogy ez igehirdetői fogás, és csak arra szolgál, hogy az emberek szégyenkezzenek, mintha nem felelnének meg annak, amit Isten elvár tőlük.

Beszélhetünk arról, hogy csalódást okozunk Istennek, de az igazság az, hogy a Szentírás mást ír: lehetetlen, hogy csalódást okozzunk Istennek.

Gondolkodjatok el egy pillanatra a csalódás fogalmán. A csalódás: a beteljesületlen vagy meg nem valósult elvárás. Csalódni azt jelenti, hogy elvárjuk az események alakulását, de valójában másképp alakulnak. Tehát az a feltételezés, hogy Isten csalódott lehet, azt jelenti, hogy Isten nem tud mindent. Ez azt sugallja, hogy váromozik, hogy lássa, hogyan alakulnak a dolgok, és reméli, hogy úgy fog alakulni, ahogyan Ő szeretné. Ha egy picit is elgondolkozol ezen, szerintem egyetértünk, hogy ez nem lehet igaz. Isten nem remél semmit. Ő már mindent előre tud. Ez azt jelenti, hogy lehetetlen, hogy Ő csalódjon.

Ő tud mindent, amit az életben tenni fogsz, beleértve az összes rosszat is, Ő már az előtt mindent tudott, hogy egyáltalán megjelentünk volna a földön. Amikor Jézus magára vette a bűneidet a kereszten, tisztán látott minden bűnt, amit valaha is elkövettél. Láta az összes mulasztást és elkövetett

bűnödet. Pontosan tudta, hogy mit fogsz és mit nem fogsz tenni egész életed során, és Ő mindent magára vette, örökre eltörölve a bűnt. Tehát, ha Isten már mindent tud, amit életed során tenni fogsz, akkor semmi sem meglepetés számára. Mi csalódhatunk magunkban, de Isten soha nem csalódhat bennünk.

Az igazság sokkal jobb!

Mit vár tőlünk Isten? A válasz meglephet téged: semmit! Hogy miért? Mert Isten felismeri, hogy képtelenek vagyunk bármit is tenni magunktól. A Szentírás azt mondja, hogy egyetlen test sem fog „dicsekedni az ő színe előtt” (1Kor 1:29). Vagyis egyetlen ember sem fog tudni dicsekedni a teljesítményeivel Isten előtt.

Ez egy bibliai tény, amely az emberi büszkeséget csapja agyon. „Nem gondolod – kérdezik az emberek elkeseredetten –, hogy Isten legalább azt elvárja tőlünk, hogy helyesen cselekedjünk?” Fontos, hogy tisztában legyünk egy dologgal. Ez a kérdés azt sugallja, hogy Isten legfőbb gondja az, hogy erkölcsös életet éljünk – de semmi sem állhatna távolabb az igazságtól. Ez a vallásban a nagy dolog, de Isten egyáltalán nem erre összpontosít. Apu azt akarja, hogy bensőségesen megismerd Őt. Ez a lényeg. Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust (lásd János 17:3). Amikor ez megtörténik, életvitelünk minden cselekedete ebből az ismeretből fog kifejlődni.

A mi feladatunk egyszerűen az, hogy azzal a magabiztos bizonyossággal éljük az életünket, hogy Ő az, aki a viselkedésünket élteni. Ez az a minta, amelyet Jézus a szőlőtő és az ágak metaforájában leírt. Azt mondta: Én vagyok az igazi szőlőtő, és Apám a szőlőműves... Én bennetek vagyok és ti énbennem. Ahogyan az ág nem hozhat magától gyümölcsöt, ha nem marad a szőlőtőben, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. (Jn 15:1,4)

Szerintem ez teljesen tisztán érthető! Egy leválasztott ág nem képes életet vagy gyümölcsöt teremni. A megoldás tehát az ág számára az, hogy a forráshoz ragaszkodik, és hagyja, hogy a szőlőtő élete átjárja. Ez a gyümölcstermés folyamata. Így van ez velünk is. Mivel hozzá kapcsolódunk, Ő lesz az, aki élteni a viselkedésünket, mivel tőle függünk.

Semmit sem tehetünk egyedül. Jézus így folytatta: Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok az ágak; aki bennem marad és én benne, az sok gyümölcsöt terem, mert rajtam kívül semmit sem tehetsz. (Jn 15:5) Amikor tehát megpróbáljuk azt élni, amit sokan „keresztény viselkedésnek” neveznek, kudarcra vagyunk ítélve. Csalódni fogunk magunkban, de Apu mindvégig tudta, hogy mi fog történni.

20.

Isten nem fog több terhet rakni rád, mint amennyit el tudsz viselni?

Talán semmi sem hangzott még el olyan szívből jövő őszinteséggel, mint ez a keresztény mondat: „Isten nem rak rád többet, mint amennyit el tudsz viselni.” Fiatal koromban kezdtem felfigyelni erre a mondatra és a börtönéveim alatt is, az örök szájából csengtek vissza e szavak. Ez egyike azoknak a mondásoknak, amelyek magától értetődően igazságnak tűnnek, mert olyan sokszor hallottuk már. Tekintettel arra, hogy Istenünk egy szerető Apa, úgy tűnik, hogy ez logikus érvelés.

Sok keresztény rögtön azt mondja, hogy a Biblia igaz tanítása az, hogy Isten nem rak rád több terhet, mint amennyit el tudsz viselni, de valójában a Biblia valami egészen mást tanít. Általában, amikor az emberek arra gondolnak, hogy ez a gondolat bibliai, az 1Korinthus 10:13-ra gondolnak. Ez az igevers azt mondja: Eddig emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Hűséges az Isten, erő-

tökön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírjátok.

Ez a vers azért nagyszerű, mert azt mondja nekünk, hogy Isten nem engedi, hogy olyan kísértésbe kerüljünk, amit nem tudunk elviselni. De a hazugság, amivel ebben a fejezetben foglalkozom, nem a bűnre való kísértésről szól. Hanem arról az elképzelésről, hogy Isten nem engedi meg, hogy olyan terheink legyenek, amelyeket nem tudunk elviselni. Fontos különbséget tenni a bűnre való kísértés és a megpróbáltatások között. Az 1Korint hus 10:13-ban található vers azt jelenti.

Isten nem engedi meg, hogy a bennünk lakó, bennünk élő Krisztus erejére alapozva, olyan kísértésbe essünk a bűnre, ami meghaladja azt, amit el tudunk viselni.

A bajok és megpróbáltatások az életben, azok más kérdések. Vajon Isten megengedi-e, hogy az életkörülményeink meghaladják azt, amit emberi erőnk és képességünk elbírná? Ha azt mondanám neked, hogy igen, akkor lehet, hogy kételkednél vagy akár vitába is szállnál a véleményemmel, de vajon egyetértesz-e azzal, hogy Pál apostol megbízható forrás e kérdésben? Nézzük meg, mit mond ő a témáról.

Az igazság sokkal jobb!

A körülményeivel kapcsolatban Pál elmesél egy történetet egy olyan időszokról, amikor egyértel-

műen úgy érezte, hogy a terhei meghaladják a képességeit. Nézzük meg figyelmesen, mit mondott:

Nem szeretném, testvérek, hogy ne tudjatok arról az üldözésről, nyomorúságról, amely Ázsiában ért bennünket: módfelett, szinte erőnkön FELÜL ránk nehezedett, megterheltettünk, úgyhogy már életünkről is lemondtunk. (2Kor 1:8)

Vedd észre, hogy azt mondta: „erőnk felett”. És ne feledjük, hogy ez a nagy apostol – vitathatatlanul a valaha élt leghatékonyabb keresztény! Néha hajlamosak vagyunk bibliai hőseinket piedesztálra emelni, és gyorsan elfelejtjük, hogy ők is olyan férfiak és nők voltak, akiknek ugyanolyan tapasztalataik és érzéseik voltak, mint nekünk. Az ő fájdalmuk ugyanúgy fáj, mint a miénk; a félelmeik ugyanolyan élénkek voltak, mint a mieink; és ugyanúgy kellett hitet és bátorságot alkalmazniuk, mint nekünk.

Most az „erőnkön felül” kifejezésre szeretnék rátérni. Egy fordítás úgy adja vissza a Pál által használt szavakat, hogy „meghaladja a mi tűrőképességünket”. Látjátok ezt? Ez nem egyszerűen a véleményem, amiről megpróbállak meggyőzni, hogy hidd el. Itt Pál apostol beszél. Azt mondta, hogy ő és társai nagy nyomás alatt voltak, ami messze meghaladta a tűrőképességüket. Más szavakkal, Pál számára a nyomás „nagyobb volt, mint amit el tudott viselni”. Hát nem érdekes, hogy a Biblia hogyan tudja kijavítani azokat a hiedelmeket, amelyeket hosszú ideig vallottunk?

Azonnal felmerülhet bennünk a kérdés: „Ha Isten valóban megengedi, hogy nagyobb terheink legyenek, mint amekkorát el tudunk viselni, akkor miért teszi ezt?” Hiszen Ő szenvedélyesen szeret minket, tehát milyen jó oka lehet annak, hogy ilyesmit megengedjen? Pál apostol folytatja, és válaszol erre a kérdésre:

Sőt magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízzunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat. (2Kor 1:9)

Itt láthatjuk, hogy Isten milyen jót tesz azzal, hogy megengedi, hogy olyan megpróbáltatásokkal nézünk szembe, amelyek túl nagyok számunkra. Arra használja a terheinket, hogy megtanítsa minket arra, hogy teljes bizalmunkat Őbelé és az Ő erejébe helyezzük, és ne próbáljuk meg egyedül uralni, megoldani az életünket. Aztán amikor Ő cselekszik, vagy megoldja a helyzetet, vagy kiárasztja természetfeletti békéjét a szívünkbe, akkor teljesen világos lesz, hogy ki a győzelem forrása. Mi pedig mélyebb módon megtanuljuk, hogy életünket és körülményeinket az Úrra bízunk.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Azt mondani, hogy Isten nem fog nagyobb terhet rakni rád, mint amekkorát el tudsz viselni, hazugság. Ha ezt hiszed, akkor hagyod magad sarokba szorítani, és úgy fogod megélni az éles helyzetet, mintha minden összedőlne körülötted. Pedig azt akarod érezni, hogy minden rendben van, miközben az érzéseid és a körülmények egyáltalán nem

ezt mondják. Nagyon sok keresztény úgy tesz, amikor másokkal beszél, mintha a terhei egyáltalán nem jelentenének neki semmit. De a szívük mélyén csodálkoznak, hogy Isten – ha valóban szereti őket – miért nem veszi le róluk a terheiket.

Az emberek nevetséges és káros következtetésekre jutnak az ilyen típusú zavarodottság miatt. Néhányan úgy érzik, hogy az a tény, hogy a terheik érzelmileg nyomasztják őket, azt jelenti, hogy nincs elég hitük. Néhányan azt gondolják, hogy biztosan rejtett bűn van az életükben. Néhányan úgy gondolják, hogy színlelniük kell, és úgy kell tenniük, mintha minden rendben lenne, miközben a nagyképű álcájukat „hitnek” nevezik.

Ne dőljete be ennek a hazugságnak. Tudd, hogy bár Apu időnként megengedi, hogy olyan terhet cipelj, amely nagyobb, mint amekkorát el tudsz viselni, Ő hordozza azt helyetted. Valójában Ő fog hordozni téged. Amikor úgy érezzük, hogy nem tudunk továbbmenni, a kulcs az, hogy gondjainkat Őrá vessük. Hiszen Ő szeret minket, és támogatni fog, amíg a válság el nem múlik. Addig is megpihenhetünk az Ő karjaiban. Tudhatjuk, hogy nincs semmi baj a hitünkkel, az iránta való elkötelezettségünkkel, vagy az Ő irántunk való szeretetével. Ilyen ez az élet, és az élet néha elviselhetetlenül fáj. De még ilyenkor is ott van velünk, hogy átöleljen minket, és gondoskodjon arról, hogy biztonságban átmenjünk a nehéz időkön.

21.

Vannak világi és szent dolgok az életben?

Az egyik legkárosabb „keresztény” gondolkodási minta, amit legtöbben követnek, hogy dualista módon különbséget tesznek az élet világi és szent dolgai között. Ez a világszemlélet olyan szétválasztást erőltet, amely nem indokolt. Leginkább azok az emberek, akik hisznek ebben a hazugságban, azt gondolják, hogy „vallásos” életük részét két részre lehet bontani, egyikben a szent dolgokkal foglalkoznak, amihez a másiknak, a világinak semmi köze. Sokszor egy keresztény felsőbbrendűség, az Egó játéka húzódik meg a háttérben azok között, akik ezt a nézetet erőltetik.

Mi jut eszedbe, ha meghallod a szent szót? Sok embernek azonnal a templomépületek, a Bibliák, a lelkészek és minden más, ami vallásosnak tekinthető. Számukra a világi szó magában foglal minden mást az életben, ami alapvetően az emberek életének és energiájának 95 százalékát jelenti. Így működik ez a gondolkodásmód. Az egyházi élet szent, de a munka világi. Az imaéletünk szent,

de a szórakozási lehetőségeink világiak. A listát még hosszan lehetne folytatni. Ez egy mesterséges megkülönböztetés, amit mi teszünk, és nem igei. És nem is egészséges.

Ennek a megkülönböztetésnek semmilyen alapja nincs a Szentírásban. Hamis, és mélységes félreértésről árulkodik a Jézus Krisztusban való életünk természetéről. Nincs két életünk – egy „szellemi” életünk itt és egy „rendes” életünk ott. A Krisztusban való életünk egyetlen egységes életmód, és ez az, akik vagyunk, bárhol is vagyunk. Talán meglepő lesz számodra, hogy életmódod nem ugrál ki-be a világi és a szent részek között. Minden szent.

A szent szó eredeti jelentése valami olyasmit jelent, ami nem hétköznapi használatra van elkülönítve, szemben a világi szóval, ami a mindennapi élet hétköznapi dolgaira utal. Az ószövetségi templomban lévő használati tárgyak szentek voltak, mert nem mindennap használták őket. Azért voltak szentek, mert a templomban speciálisan használták őket.

Az Újszövetségben Jézus gyakran vett hétköznapi dolgokat, és szentként elkülönítette őket. Amikor így tett, egy aratásra kész, egyszerű mezőből szent mező lett, aminek jelentése az lett, hogy az Apu földjének learatásában munkásokra van szükség. A megtört kenyér és a megáldott bor az Ő életének szent kifejezése lett, amely az emberiségért adott. Bármi, amit Ő maga számára kijelöl, az szent. Ez igaz az emberekre is. Ma Szent Pált, Szent Pétert és sok mást így emlegetünk, mert felismerjük,

hogyan emelkedtek Jézus Krisztus tanítványává és apostolaivá.

Meg kell értenünk, hogy ez a megkülönböztetés nem csak a Bibliában szereplő emberekre vonatkozik. Rád is igaz. Téged Apu különválasztott és Ő beléd helyezte a saját életét. Ez tesz téged szentté! Isten maga teremtett téged isteni műalkotásnak (lásd Efézus 2:10). Jézus Krisztus él benned, és te eszköz vagy, amelyen keresztül kifejezi életét és szeretetét. Mivel Ő benned van, magaddal viszed Őt mindenhová, ahová mész. Ennek a ténynek figyelemre méltó következményei vannak.

Az igazság sokkal jobb!

Ne feledd, hogy Őbenne vagyunk, és ez mindig igaz. Jézus Krisztus folyamatosan élte az életedet, akár csak a levegő, amely fizikailag fenntart téged. Ahol te vagy, ott van Ő is. Amikor Gyülibe mész, Ő benned van. Amikor munkába mész, Ő benned van. Még ha olyan helyre mennél is, ami nem összeegyeztethető a benned lévő igaz természettel, Ő akkor is benned van.

A Biblia azt tanítja, hogy megszentelődteél. Ez a szó arra utal, hogy csodálatos módon szentté lettél azáltal, hogy Ő elkülönített téged magának. Te magának Jézus Krisztus életének csatornája és „tárolója” vagy, tudom, az az igei, ha azt írom, temploma a testünk és a Szent Szellem lakik bennünk. Mindenhová magaddal viszed a szentséget, ezért megszenteled a környezetet Őmiatta.

A Szentírás leír egy olyan helyzetet, amikor egy hívő feleség olyan férfihoz megy feleségül, aki még nem hisz Krisztusban. Pál apostol azt mondta, hogy „a hitetlen férj a felesége által szentelődik meg” (1Korinthus 7:14). Más szóval, ő egy megszentelt ember, akit maga Isten szentelt meg, ahogyan a feleséget is Ő szentelte meg. És idővel el fog jutni arra, hogy elhiggye. Sok férj hitt már Krisztusban egy hívő feleség istenfélő befolyása miatt.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Mivel Krisztus Szent Szelleme van benned, a környezeted is szent környezet. Nem kell aggódnod amiatt, hogy e világ kultúrája beszennyez. Jézus nem félt attól, amit egyesek „világnak” neveznek. Valójában fejjel előre belevetette magát. Jelenléte szentté tette azokat a dolgokat, amelyeket világinak tartottak.

Ugyanez igaz ma is. Mivel Krisztusban vagy, minden szent az életedben, továbbá „senkit sem ismerünk test szerint” (2Kor 5:16). Hívóként az a feladatunk, hogy engedjük, hogy „a bennünk lévő Krisztus” életünk minden területére beköltözzön, és az Ő befolyása megjelenjen otthonunkban, családjunkban, vállalkozásunkban, gyülekezetünkben, és a kormányban is. Nem kell élned védekező üzemmódban. Minden okod megvan arra, hogy növekedj ebben a világban, és magabiztosan tudd, hogy a pokol kapui sem győzhetnek a benned lévő Krisztus ellen.

22.

Ébredésre és megújulásra van szükségünk?

Mi, akik a keresztény világban élünk, ismerjük azt a folyamatosan hangoztatott szlogent, hogy az egyháznak szüksége van a megújulásra és az ébredésre. Ha a lelki vezetők szavára hallgatunk, akkor azt gondolnánk, hogy az ébredés a gyógyír az egyház minden szükségletére. Ez az elképzelés teljesen értelmesen hangozhat, de egyáltalán nem biblikus. Tudtad, hogy az ébredés szó nem is szerepel az Újszövetségben? Tudom, hogy vannak olyan igazságok, amelyeket a Biblia nem említ konkrétan név szerint, de mégis igazak. Például a Szentháromság szó nem szerepel a Bibliában, de mindannyian tudjuk, hogy ez egy bibliai tanítás. Maga a szó nem szerepel a Szentírásban, de a fogalom egyértelműen igen.

Az ébredés és a megújulás esetében azonban nem ez a helyzet. Az Újszövetség egyáltalán nem ad tanítást erről a témáról. Ez legalábbis megállásra kellene, hogy késztesen. Az egyetlen bibliai anyag az ébredés, megújulás témájában az Ószö-

vetségből származik. Ennek oka van. Az ébredés, megújulás egy ószövetségi fogalom. Olvasd el az Ószövetséget, és azt fogod találni, hogy Krisztus előtt évszázadokon keresztül Izrael rendszeresen visszatért az Úrhoz a hűtlenség és bálványimádás hosszú időszakai után. Ez volt a megújulás jelentése. A hitben gyengülő élete újból megerősödött, újjáéledt. Amikor valaki ezt a szót használta, általában azt jelentette, hogy fáradt és csüggedt, és azt akarta, hogy az Úr ismét erőt adjon neki.

Az, hogy az emberek ma mit értenek ébredés alatt, változhat. Voltak olyan idők az egyháztörténelemben, amikor a Szent Szellem valami nagyon szokatlant tett, olyasmit, amit emberi eszközökkel nem lehet előidézni. A tizennyolcadik századi nagy ébredés az egyik híres példa. De még a mozgalmat vezető szemtanúk sem tudták megmagyarázni, hogy mi történt. Ez biztosan nem ismételt meg semmilyen emberi módszer lemásolása által.

Sok keresztény használja az ébredés szót, hogy utaljon egy különleges istentiszteleti alkalomra, vagy a gyülekezetükbe meghívott vendégelőadóra. Reménykednek egy újabb szellemi „mámorban” és ezzel párhuzamosan sok Krisztus melletti döntés is történik. Mivel a résztvevők túlnyomó többsége már hívő, ezeket a „döntéseket” „újra odaszentelésnek” nevezik. Azok az emberek, akik ilyen döntéseket hoznak, úgy látják, hogy az Úrral való kapcsolatuk alábbhagyott, ezért most új buzgalommal és elkötelezettséggel újra elkötelezik magukat.

Sokan részesei voltunk ennek a vallási jelenségnek. Ezek az ébredések jönnek és mennek. Az elmúlt évtizedben Magyarországon évente sok helyen tartottak ébredési istentiszteleteket. Félreértés ne essék: amikor megtapasztaltuk ezt az ébredést – a megújult buzgalmat és lelkesedést az Úr iránt –, felbátorodtunk. De minden évben (vagy akár évente kétszer is) kellett ébredést tartani, mert az előző hatása elhalványult. Ezért gyakori az ilyen gyülekezetekben, hogy ugyanazok az emberek minden évben „újra odaszentelik” az életüket. Az ószövetségi odaszentelős megújulási elkötelezettség nem követendő példa az újszövetségi hívők számára.

Az igazság sokkal jobb!

Valami jobbra van szükségünk az ébredésnél és a megújulásnál – kijelentésre van szükségünk. Ezért nem beszél az Újszövetség ébredésről. Ehelyett gyakran emlékeztet minket arra, ami már megvan Krisztusban. Pál nem imádkozott a gyülekezet ébredéséért. Ő kijelentést kért:

Én is, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitről, amely köztetek van, és a ti szeretetetekről minden szentek iránt, nem szűnök meg hálát adni értetek, miközben imáimban említést teszek rólatok, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Apja adja nektek a bölcsesség és a kijelentés, megjelenítés, leleplezés Szellemét az Ő megismerésében. (Ef 1:15–17)

Látod, hogy Pál mit imádkozik az efézusiakért, és mit imádkozott volna érted? Nem azért, hogy

ébredést tapasztaljatok, hanem azért, hogy Isten megnyissa az elméteket, hogy megértsétek és megismerjétek Őt. Ez nyilvánvalóan több, mint egy érzelmi felpörgetés, amelyet a Krisztus követése iránti megújult elszántság kísér. Pál azért imádkozott, hogy a gyülekezet megértést – kinyilatkoztatást – kapjon valamiről, ami sokkal nagyobb jelentőségű, mint egy rövid ideig tartó ébredés. Mit akart Pál a hívőkkel megértetni?

**Imádkozom, hogy megvilágosodjanak szívetek szemei, hogy megismerjétek, mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben, és mi az Ő erejének felülmúló nagysága irántunk, akik hiszünk.
(Ef 1:18–19)**

Azt akarta, hogy az emberek szívében felgyulladjon a fény, hogy megismerjék az előnyeit annak, hogy mire hívta el Apu őket. Azt akarta, hogy megismerjék azt a gazdag ellátást, amely Krisztusban születési jogunk. Imádkozott értük, hogy felfogják, mit jelent, hogy az élő Krisztus erejét birtokolják, amely bennük lakozik. Ez a kijelentés sokkal többet tesz annál, mint hogy átmenetileg motiváljon bennünket. Tartósan át fog alakítani minket!

Ébredések jönnek és mennek. Izgatottá teszik az embereket, aztán elhalványulnak. Amikor ezt mondom, megértem, hogy sokan először „ébredési összejöveteleken” kezdték el követni Krisztust, és Ő sok hívőt megérintett azokon az alkalmakon. Isten bármilyen környezetben tud munkálkodni.

De van ennél jobb dolog is, ami megszünteti az ébredési alkalmak szükséges megtartását, mégpedig annak megismerése, hogy kik vagyunk Jézus Krisztusban. Megígérem neked: ez soha nem fog elhalványulni.

A 2Korinthus 3:7-11-ben Pál megmutatja a különbséget a kijelentés, megismerés újszövetségi fogalma és az ébredés ószövetségi fogalma között:

Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhettek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt: Hogyne volna még inkább dicsőséges a Szellem szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság, megigazulás szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. Mert ha dicsőséges az elmúlandó, sokkal inkább dicsőséges, ami megmarad.

Pál a régi szövetség dicsőségét hasonlítja össze az új szövetség dicsőségével. Kétségtelen, hogy amikor Mózes a Sínai-hegyen találkozott Istennel, arcáról visszatükröződött a dicsőség. Kétségtelen – azon a hegyen újjáéledt. De a probléma az volt, hogy ez azonnal halványulni kezdett. Igen, az ószövetségi megújulásoknak volt egy adag dicsőségük, de ez semmi ahhoz a dicsőséghez képest, ami az új szövetségben elérhető. Amikor megkapjuk a kegyelemnek ezt a kijelentését, annak a kijelentését, hogy kik vagyunk Krisztusban, akkor ott van az új szövetség dicsősége, amely soha nem halványul el. Soha nem fog elkopni. Nem kell „frissíteni”.

Pál így fejezi be a beszélgetést: Mi pedig mindnyájan leplezetlen arccal, mint tükörben az Úr dicsőségét szemlélve, ugyanarra a képmásra változunk át dicsőségről dicsőségre, az Úr Szelleme által. (2Kor 3,18)

Változtasd meg a gondolkodásodat

Tehát azt mondani, hogy ébredésre van szükségünk, jól hangzik, de ez nem igei. Az igazság erről valóban sokkal jobb. Nem az ébredés a legnagyobb szükségünk. Isten kegyelmének, szeretetének kijelentésére, élő szavára van szükségünk arról, hogy kik vagyunk Jézus Krisztusban. Amikor megkapjuk ezt a csodálatos kijelentést, ez messze meghaladja az ébredést. Ez a valódi lelki átalakulás forrása, egy olyan folyamat, amely egész életen át tart és állandó.

Bátorítalak benneteket: imádkozzátok magatokért Pál imáját.

Pál imádkozott az efézusiakért. Kérd Istent, hogy nyissa meg szíved szemét, hogy megértsd a Krisztusban való identitásodat és gazdagságodat, valamint a számunkra elérhető erejének nagyságát. Soha többé nem leszel ugyanaz.

23.

Meg kell barátkoznunk a „hitetlenekkel”, hogy megnyerjük őket?

Hát nem hangzik ez igazán nemes indítéknak arra, hogy barátkozzunk valakivel – hogy megnyerjük őt Krisztusnak!? Nehéz kritizálni egy hívőt, akinek valóban fontos, hogy másokat Jézus Krisztusba vetett hitre vezessen, de meg kell állnunk, és újra kell gondolnunk ezt az egész hozzáállást, hogy ha emiatt barátkozunk az emberekkel.

Mi – akik a szerető Isten gyermekei vagyunk – egyszerűen csak azért barátkozunk és szeretjük az embereket, mert ez a természetünk. Egyszerűen ilyenek vagyunk. Azért barátkozni és szeretni egy embert, hogy elvezessük őt a Jézus Krisztusba vetett hitre, azt jelenti, hogy rejtett indítékkal alakítottunk ki vele kapcsolatot. Amit őszinteségnek gondolunk, az valójában alattomoság! Bármilyen jószándékúan is hangzik, de barátkozni az emberekkel csak azért, hogy Istenhez vezessük őket, ez manipuláció. Ilyenkor az embereket tárgyként ke-

zeled, nem pedig olyan emberként, akikért Krisztus meghalt. Mi nem vagyunk eladók, akik egy üzletet akarnak megkötni, és egy árut akarnak eladni. Nem eladó vagy, és a másik ember nem vevő. Mi az agapē, az Isteni szeretet kifejezői vagyunk annak a világnak, amelyben élünk. A kettő között nagy különbség van.

Ne értsd félre – jó dolog azt látni, hogy az emberek Krisztusban élnek. Azt hiszem, ez minden őszinte keresztény szívének vágya. A cél az, hogy megélik az örömet és az evangélium jó hírét, és annak valóságában járjanak. Szeretném látni, hogy mások is személyesen megtapasztalják a Krisztusban való életnek a valóságát. Bizonyára az Úr is azt akarja, hogy ez megtörténjen. Mi inkább csak szeressük az embereket és barátkozzunk velük egyszerűen, természetesen. Hívjuk meg őket magunkhoz egy étkezésre. Ne rejtett szándékból, hanem azért, mert Krisztus él bennünk, és Ő egyszerűen szereti az embereket. Jézus is ezt tette, együtt evett az emberekkel. Szerette őket, akár hívők, akár hitetlenek voltak. Isten nem azért szeret, mert hiszel, és nem vonja meg a szeretetet azoktól, akik nem hisznek.

Az igazság sokkal jobb!

Van egy nagyon híres történet az Újszövetségben, egy olyan történet, amelyet annyira félreértettek és tévesen tanítanak, amennyire csak lehet. „A gazdag ifjú történetének” nevezik.

Jézust megkérdezi egy főember: Jó tanítóm, mit tegyek, hogy örök életet nyerjek?

Jézus így szólt hozzá: Miért nevezel engem jónak?

Senki sem jó, csak egyedül Isten. Ismered a parancsolatokat: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne csalj, tiszteld apádat és anyádat!”

Ő pedig így szólt hozzá: Mester, mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. (Mk 10:17–20)

Ezt a történetet gyakran vitatták és vitatják, mert Jézus azt mondta ennek az embernek: „Add el mindenedet, amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; és jöjj, kövess engem.” Az embereket néha zavarba ejtette ez az utasítás. Vajon Jézus valóban arra szólít fel mindannyiunkat, hogy adjuk el mindenünket, amink van? Tényleg ezt várja el? Ha valóban ez lenne az a célvonal, amit át kell lépnünk ahhoz, hogy elnyerjük az örök életet, biztosan állítom, hogy rengetegen elhibázták az évszázadok folyamán.

Ez a nézőpont nem érti, hogy miről szól valójában ez a történet. A beszélgetés témája meghatározott. Ez a fiatalember „jónak” nevezte Jézust. Tudni akarja, hogy milyen „jó dolgot” tehet, hogy biztos legyen abban, hogy örök életet kap. Jézus azonban már felmérte őt, és egy fontos igazságra utalva visszakérdez: „Miért nevezel engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül Isten.”

Ha a fiatalember szellemileg ráhangolódott volna, akkor és ott meglátta volna a lényegét. A lényeg az, hogy csodatévő beavatkozástól eltekintve, sen-

ki sem igazán jó, így akár le is mondhatna arról a reményről, hogy a jóság alapján a mennybe juthat. Ezt az embert azonban elvakítja a saját erkölcse. Azt hiszi, hogy ő jó. Azt állítja, hogy gyermekkorától fogva megtartotta az összes parancsolatot, pedig Jézus éppen az imént mondta: „Senki sem jó, csak egyedül Isten.” A fiatalember ezt teljesen elmulasztotta.

Mivel a férfi azt hitte, hogy ő annyira jó, Jézus csak azért emelte fel a lécet, hogy megmutassa neki az igazságot ebben a kérdésben. Jézus azt mondja neki, hogy adjon el mindent, mert ez a fickó azt hitte, hogy ő a törvény nagyszerű megtartója, Jézus azt akarta, hogy lássa, hogy nem az, aminek hiszi magát.

„Oké – mondhatta neki Jézus –, szóval, szereted felebarátodat, mint önmagadat? Nos, akkor csekélység lenne, ha odaadnád, amid van, hogy segítsd a felebarátodat.” A férfi persze elsápadt, mint a mazsola. Jézus minden eszközt megragadott, hogy a Törvény feltárja az ember bűnét, mert pontosan ez az, amit a Törvény tesz. Az ember erre nem volt hajlandó, ezért leverten távozott.

Változtasd meg a gondolkodásodat

Ne szeresd az embereket hátsó szándékkal. Csak szeressük az embereket. Végül is ez az, ami vagy! Az igazság az, hogy ha valakivel csak azért barátkozunk, hogy Krisztushoz vezessük, ezt az emberek megérik. Hajlamosak észrevenni, ha van valami hátsó szándékunk, amit nem mondunk el

nekik. Tegyük hát félre ezt, és szeressük az embereket, mert Krisztus bennünk ezt teszi. Isten a szeretet, és ha kapcsolatba kerülünk autentikus énünkkel, látni fogjuk, hogy a mi vágyunk is az, hogy szeressük az embereket.

Itt van a váratlan plusz ebben a történetben: Amikor úgy szereted az embereket, ahogy Jézus teszi – feltétel nélkül –, ne lepődj meg, ha a nem hívők vonzódnak a benned lévő Krisztushoz, és azt akarják, hogy adj nekik több információt arról, hogy mit jelent Krisztus követőjének lenni.

A mi Atyánk szereti az embereket. Egyszerűen csak szeret. Engedjük hát, hogy ez elég jó legyen nekünk.

24.

Meg kell fizetnünk az árat, hogy Isten használhasson minket?

Van bennünk egy vágy, hogy olyan emberré váljunk, aki Krisztus szeretetét fejezi ki, ez eredendően bennünk van. Ezt a vágyat Ő helyezte belénk, és mindannyian jól tennénk, ha csak Rá összpontosítanánk, és engednénk, hogy Ő legyen az, aki bennünket formál, majd rajtunk keresztül másokat is megérint. A probléma akkor jelentkezik, amikor a törvénykező szemlélet elfojtja szívünk tiszta vágyát, és a bennünk munkálkodó evangélium egyszerűségét.

Amint azt a korábbi írásaimban már megjegyeztem, a legalizmus, a törvénykezés arról szól, hogy mit teszünk, szemben azzal, amit Krisztus már megtett. Amikor tehát a vallási törvénykezés nedves takaróját a szívünkben égő tűzre vetik, hogy Istennek tegyünk valamit, az ihlet lángjai kialszanak, és csak a kötelesség hideg érzése marad. Az Ő bennünk lévő életének túláradásából egy olyan állapotba kerülünk, ahol azt gondoljuk, hogy valamit meg kell tennünk.

Ez az a hely, ahol a hazugság kerül elénk, hogy tovább erősítse téves elképzelésünket arról, hogyan kell minket eszközként használni Mennyei Édesapánk kezében. Sokunknak azt mondták, hogy Isten használni akarja az életünket, de ennek ára van, amit meg kell fizetnünk. Ez a fajta üzenet gyakran szenvedélyes prédikációkban hangzik el, amelyek célja, hogy arra ösztönözzenek, hogy tegyél valamit! Fizesd meg az árat! Az, hogy milyen árat, a vallási oktatás kontextusától függ.

Egyesek számára az ár megfizetése azt jelenti, hogy jobban részt vesznek az egyházi tevékenységekben. Mások számára ez azt jelenti, hogy fokozni kell a dolgokat az imaéletben és a bibliatanulmányozásban. Néhányan azt gondolják, hogy böjtölniük kell ahhoz, hogy áttörjenek a Szellemi hasznosság következő szintjére, amelyre vágnak. A listát még hosszan lehetne folytatni, és ez az adott személy felekezeti kultúrájától vagy vallási hátterétől függően változik.

Vannak, akik szeretik ezt a fajta kihívást, mert amúgy is a kemény munkára vannak bedrótózva. Ez tökéletesen illik a személyiségükhöz. Ez a tanítás sokaknak azért tetszik, mert feltüzeli bennük az önállóságérzetüket, hogy tegyenek valamit annak érdekében, hogy Isten garantálja, hogy felhasználja őket az Ő dicsőségére. Ez mélyen a testben gyökerezik (ez az a mód, ahogyan megpróbáljuk Istentől függetlenül irányítani a saját életünket). Hozzá akarunk járulni valamivel.

Másokat viszont elkedvetlenít, mert kétségeik vannak afelől, hogy valaha is elég sokáig és elég sikeresen tudnak-e dolgozni ahhoz, hogy eljussanak egy olyan helyre, ahol Isten valóban használni tudja őket. Kisebbségi komplexusuk van, ami a hitüket illeti, és úgy gondolják, hogy soha nem lesznek alkalmasak arra, hogy Isten felhasználja őket.

Bármelyik kategóriába is tartozol, fontos, hogy átgondold, vajon a Biblia mondja ezt? Meg kell fizetnünk az „árat”? Ha igen, milyen „árat”? Milyen „árat” kell fizetnünk? Mit jelent ebben a kontextusban az, hogy „használható legyek”? A Szentírást vizsgálva rá fogunk jönni, hogy ez is olyan, mint annyi más hazugság, amiről már eddig írtam: bibliai igazságon alapul, de valahogyan kiforgatták és rosszul alkalmazták.

Az igazság sokkal jobb!

Mit kér tőlünk Isten? Az Ő követői eljöttek hozzá egy napon, és azt kérdezték tőle: Mit tegyünk, hogy Isten cselekedeteit végezzük? (Jn 6:28) A kérdés a lehető legegységesebb: „Mit kell tennünk? Milyen árat kell fizetnünk azért, hogy Isten felhasználhasson minket?”

Ha lenne bármilyen ár, amit meg kell fizetnünk, ez lett volna a tökéletes alkalom arra, hogy Jézus bejelentse. Ő azonban nem mondott nekik semmit, amit tenniük kellett volna. Jézus világos és egyértelmű választ adott erre a kérdésre: „Ez az Isten műve, hogy hisztek abban, akit elküldött.” (Jn 6:29)

Ez a válasz a lehető legegységelműbb volt. Valójában az Úr válasza itt olyan egyértelmű, hogy elgondolkodtató, hogy az emberek az évszázadok során hogyan juthattak más következtetésre. Az Atya cselekedetei elvégzésének egyetlen feltétele a belé vetett bizalom. Pont. Nem maradt számunkra fizetendő ár, mert az már teljes egészében kifizetésre került. A mi feladatunk egyszerűen az, hogy megpihenjünk az Ő befejezett munkájában, és abból éljünk!

Szeretnéd látni, hogy az Apu rajtad keresztül munkálkodik a mindennapjaidban? Akkor csak bízz benne, és lépj előre bizalommal. Ilyen egyszerű.

Szeretem az Ézsaiás 26:12-t. Azt mondja, hogy (Isten) ... minden dolgainkat megcselekedted értünk. Nem rajtad múlik, hogy fizetsz-e valamilyen árat azért, hogy Isten használjon. Ő már elrendezte azokat a dolgokat, amelyeket rajtad keresztül fog tenni, mielőtt te egyet is tettél volna közülük!

Az Újszövetségben Pál ezt így mondta: Az Ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban teremtett minket jó cselekedetekre, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk. (Ef 2:10) Az, hogy Ő felhasználjon minket, nem a mi tervünktől és a mi képességünktől függ, hogy alkalmassá váljunk arra, hogy szolgálatra használjon bennünket. Úgy lettél megteremtve, hogy a természetfeletti hasznosság már előre ki van jelölve számodra.

Ezek a versek világosan kimondják, hogy nem úgy teszünk dolgokat, hogy megfizetünk egy árat.

Egyszerűen csak bízunk Apuban, és végigjárjuk a tervet, amit Ő már régen elrendezett számunkra. Ha ezt a kegyelemmel teli megközelítést alkalmazzuk, az leveszi rólunk a nyomást, és lehetővé teszi számunkra, hogy megnyugodjunk, miközben természetfeletti módon fejezzük ki isteni cselekedeteinket a mindennapi élet szokásos rutinjában.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat

A mi Istenünk tervet készített az életed felhasználására. A kereszt befejezett munkája által minden olyan akadály, amely meggátolná, hogy megvalósítsd ezt a tervet, elhárult. Nincs már fizetendő ár. Most már csak annyit kell tenned, hogy bízol benne, és teljesen átadod magad az Ő vezetésének, bölcsességének és hatalmának.

Nem arról van szó, hogy képesek vagyunk-e megfelelni az Ő országában való hasznosságra. Ez csak a rendelkezésre állásunkról szól. Pál apostol ezt a Róma 12:1-ben magyarázta meg, amikor ezt írta: Ezért arra buzdítalak titeket, testvéreim, Isten irgalmassága által, hogy testeteket élő és szent áldozatul mutassátok be, Istennek tetsző áldozatul, ami a ti szellemi istentiszteletek.

Nem arról van szó, hogy milyen árat fizetsz. Arról van szó, hogy a rendelkezésre állásokat az Úrnak mutatjátok-e be, ahogy Jézus is bemutatta Apunak a földön töltött ideje minden napján.

25.

Friss kenetre van szükségünk?

A friss kenet szükségességéről érdemes említést tenni, mert manapság ez egy széles körben elterjedt tanítás az egyház egyes részeiben, és könyvek sokasága szól erről. Néhány prédikátor azt mondja: „A Szellem friss felkenése a válasz minden kihívásra, amellyel az életben szembekerülünk.” Azt hiszik, hogy ez a kulcs a nagy áttöréshez az életben, amire már régóta vágnak.

Ez a tanítás azért problémás, mert azt sugallja, hogy hiányzik valami, amit még Istennek adnia kell nekünk. Mint sok más hazugság, amit idáig tárgyaltunk, ez is jól hangzik a felszínen. De kérdezd meg azokat, akik azt mondják, hogy friss kenetre van szükségük: „Mit értesz ez alatt pontosan?” És rájössz, hogy nézetük nincs összhangban a Biblia tanításával. A legtöbb ember valamilyen további, Isten által adott felhatalmazásra utal, amikor „felkenésről” beszél. Mintha Istennek felül kellene múlnia a bennünk lévő Szent Szellem erejét.

Nem az a szándékom, hogy kritizáljam az emberek őszinte vágyait, de úgy gondolom, hogy ki kell javítanunk az ilyen téves felfogásokat. Különböztetünk, amikor olyan kifejezéseket és fogalmakat használunk, amelyek nem a Biblia szóhasználatát tükrözik. Itt pontosan ez a helyzet.

Egyáltalán miről szól a „felkenés”? Eredete az ószövetségi idősakra nyúlik vissza. Az Ószövetségben a felkenés szó szerint azt jelentette, hogy olajat öntöttek egy személy fejére. Ez annak a jelképe volt, hogy Isten kinevez egy személyt, és felhatalmazza őt arra, hogy különleges szerepet töltsön be – legyen szó papról, királyról vagy más különleges szolgálatról. Áront az első főpapként kenték fel, amikor Mózes törvénye elkezdődött. Sámuel próféta felkente Saul és Dávidot Izrael királyává. Az egyes papokat akkor kenték fel, amikor elfoglalták hivatalukat. A jelentése: hatalom és a hatalom átadása, hogy Istent egy különleges minőségben szolgálják.

A végső „Felkent” Jézus Krisztus. Egy kis érdekességet mondok: sokan azt feltételezik, hogy Jézus a vezetéknév a keresztnéve pedig Krisztus. De Krisztus a vezetéknév, ez az Ő megjelölése. Azt jelenti: „Felkent”. A „Krisztus” név a héber „Messiás” görög változatából származik, ami ugyanazt jelenti.

Ezért tett Jézus messiási kijelentést, amikor meglátogatta szülővárosának zsinagógáját, és az Ézsaiás 61:1-2-t választotta felolvasásra:

Az Úr Szelleme van rajtam, mert felkent engem, hogy hirdessem az evangéliumot a szegények-

nek. Azért küldött engem, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látás visszanyerését, az elnyomottak felszabadítását, az Úr kedvező esztendejének hirdetését... És elkezdte mondani nekik: Ma teljesedett be ez az írás a ti hallástokra. (Lk 4:18–21)

Ennek az állításnak a következményei nem kerültek el a hallgatóság figyelmét. Sőt, ahogy Jézus folytatta, feldühödtek azon, amit mondott, és megpróbálták Őt megölni.

Jézus felkenése a Messiás szerepére a János által való megkeresztelkedésekor történt, amikor a Szent Szellem leszállt rá, és az Apu azt mondta: Ez az én szeretett Fiam. Ekkor nyilvánították Őt késznek arra, hogy megkezdje nyilvános szolgálatát. Mi a helyzet velünk? Lehetünk mi is „felkentek”? A válasz határozottan „igen”, de az, hogy ez hogyan és mikor történik, talán meglepő lehet számodra.

Az igazság sokkal jobb!

Az Újszövetség ritkán beszél Szellemi felkenésről, de amit mond, az egyértelmű. Krisztus benned lévő jelenléte miatt már felkent vagy. Nézd meg, mit írt Pál:

Aki pedig minket Krisztusban megerősít veletek egybe és felkent minket, az Isten, aki meg is pecsételt minket, és a Szellemet adta a szívünkbe zálogul. (2Kor 1:21–22)

János is írt erről a felkenésről. Amikor leírta, hogy bízik abban, hogy meg tudják különböztetni az

igazságot a tévedéstől, ezt írta: Ti pedig a Szentől kaptatok kenetet és mindent tudtok. (1Jn 2:20) Figyeljük meg, hogy János nem azt mondta, hogy ezeknek a hívőknek szükségük van rá. Azt mondta, hogy rendelkeztek vele.

Tartsuk észben, hogy János itt nem arról beszél, hogy a hívőkön belül van egy kiválasztás, akik az elit, hanem minden hívőről beszél. Így folytatja:

Ezeket írtam nektek azokról, akik meg akarnak téged téveszteni. Ami titeket illet, a kenet, amelyet tőle kaptatok, megmarad bennetek, és nincs szükségetek arra, hogy bárki tanítson titeket; hanem az Ő kenete mindenre megtanít titeket, és igaz az, és nem hazugság, és ahogyan tanított titeket, úgy maradtok benne. (1Jn 2:26–27)

Hogyan illesszük tehát ezt össze? Először is, maga Jézus Krisztus az Isten kenete. A Messiás = a Felkent benned van, vagyis a kenet benned van. A templomban lényegében azt mondta: „Akarjátok látni a Mindenható Isten kenetét? Akkor nézzétek Őt, nézzetek rám!” Krisztus Szent Szelleme, aki bennünk él, isteni felhatalmazás. Erről szól a felkenés. Az Ő élete ebben a pillanatban benned van, és ezért van benned a kenet. A felkenés egy Jézus nevű személy, és Ő soha nem hagy el téged.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Ne érts félre. Nem kritizálom az emberek jó szándékát vagy azt a vágyukat, hogy Isten nagyszerű

módon használja őket mások felé. Ez egy csodálatra méltó vágy, hogy Isten hatalmasan használja őket.

Úgy tűnik, hogy manapság az emberek elsősorban ezt értik felkenés alatt. Gyakran előfordul, hogy imádkoznak egymásért, mielőtt nyilvánosan beszélnének egy alkalmon, és azt mondják: „Uram, kend fel őt különleges módon.” Tudom, hogy mire gondolnak (és persze Isten is tudja), és értékelem az imáikat. De.

Nem akarok a szavakon lovagolni, de ez nem biblikus. Sok hívő például tévesen azt gondolja, hogy mások, különösen a tehetséges vezetők a „felkentek” és ezért rendelkeznek valamivel Istentől, amivel a többi hívő nem. Azt gondolhatják, hogy a „felkenés” különleges hívőkre vonatkozik, akik más Szellemi szinten vannak, mint ők. Egyesek még azt is gondolják, hogy ez nem a „hétköznapi keresztényeknek” szól. A Biblia pontosan az ellenkezőjét tanítja.

A felkent egy Jézus nevű személy, és Ő benned él. Te felkent vagy, és ez tény. Gondolkozz e szerint magadról. Te egy felkent ember vagy, amikor jössz-mész a világban, jót cselekszel, meggyógyítod a betegeket, és a benned lévő kenet megtöri az igákat, ami fogva tartja az embereket. Bennünk él Krisztus kenete, és ez alapján az igazság alapján cselekszünk, ez a valóság képessé tett minket arra, hogy diadalmasan és győztesen éljünk. Isten él bennünk és általunk, ezért az emberek ámulni fognak. Mondd ki most jó hangosan minél többször, ha lehet, ordítva: „Felkent vagyok!”

26.

A bűnbánat Isten jóságát hozza az életünkbe?

A modern egyházban sokan csúnyán visszaélnék a bűnbánat témájával. A Törvénykező gyülekezeteket nagyon zavarja, amiről írni fogok, mert a törvénykezők azt sugallják, azzal, hogy teszünk valamit, elérhetjük, hogy Isten válaszoljon nekünk. De a kegyelem igazsága a következő: Apu előbb szeretettel bánik velünk, és aztán ez átváltoztat.

Az az elképzelés, hogy a bűnbánat hozza el Isten áldását az életünkre, az egyházban elterjedt törvénykező tanítás. Ez a tanítás annyira ószövetségi, amennyire csak lehet. Jézus Krisztusnak a kereszten elvégzett munkája miatt pont az ellenkezője igaz, mert új szövetség van. Isten jósága bűnbánatra készítet bennünket. Nem azért tanúsítunk bűnbánatot, hogy Istent jóságos cselekedetre ösztönözzük velünk szemben. Azért változunk meg, mert Ő jót tett velünk.

Néha a kegyelemben járás üzenetének kritikusai azt mondják: „Hol van a bűnbánat a te üzeneted-

ben?” Sokan, akik ezt a kérdést felteszik, a régimódi, ébredési típusú tűz és kénkő prédikációra gondolnak. „Jobb, ha megbánod a bűneidet – például a hazugságot, a lopást, a házasságtörést, a szerencsejátékot, az ivást, a dohányzást, és a táncot –, és akkor Isten kedvezni fog neked!” Ha ilyen környezetben nőttél fel, ismered a rutint.

Sok minden rossz ebben az egész megközelítésben, de először is nézzük meg, mit is jelent valójában a bűnbánat. Mi a bűnbánat? Sokan összekeverik a bánkódással, ami azt jelenti, hogy rosszul érzed magad valamiért, amit tettél. Azt gondolják: „Nem igazán bántad meg a bűneidet, hacsak nem kuncsorogsz és nem fetrengsz a bűntudatodban és a szégyenedben. Ha így teszel, csak akkor éred el, hogy Isten megbocsásson.

Bár ez a nézet gyakori, a Biblia nem ezt érti bűnbánat alatt. Az Újszövetség görögül íródott, és a bűnbánat szó görögül a metanoia (ApCsel 5:31). Két szóból származik. A meta jelentése „utána”, a noieō pedig „a megfigyelés eredményeként gondolkodni”. Tehát a bűnbánat az Újszövetségben egy összetett szó, amely azt jelenti, hogy „másképp gondolkodni, miután közelebbről szemügyre vettünk egy dolgot”. Egyszerűen fogalmazva, azt jelenti, hogy megváltoztatjuk a véleményünket. Ez egy fordulatot jelent a gondolkodásmódodban. Ez egy utólagos gondolkodás, és más, mint amit azelőtt gondoltunk, mielőtt közelebbről megnéztük volna. A bűnbánat tehát nem arról szól, hogy meghunyászkodunk Isten előtt, és bűntudat és szégyen gyötör bennünket, hanem arról, hogy megváltoztatjuk a gondolatainkat.

Az igazság sokkal jobb!

Pál apostol világosan megmutatta a bűnbánat és Isten jósága közötti kapcsolatot, amikor a római gyülekezetnek írt. Azt kérdezte tőlük: Avagy megveded az Ő jóságának, türelmének, elnézésének, hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy Isten jósága megtérésre vezet, indít benneteket? (Róma 2:4) Melyik jön tehát előbb – Isten jósága vagy a bűnbánat? A válasz egyértelmű Pál szavaiból.

Nem mi idézzük elő azzal, amit teszünk, hogy Isten kedvezzen és pozitívan bánjon velünk. Ez egy törvénykező szemlélet, függetlenül attól, hogy milyen témáról beszélünk, és a bűnbánat is ide tartozik. Pál felvetette, hogy APU jósága, toleranciája és türelme motivál minket a bűnbánatra. Ez a kegyelmi sablon. Ő kifejezi nekünk szerető jóságát, mi pedig bizalommal és engedelmességgel válaszolunk neki.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Isten jóságának forrása az Ő csodálatos szeretetének és kegyelmének üzenete. Amikor megértjük APU feltétel nélküli szeretetét és végtelen kegyelmét, amellyel irántunk van, ez a megértés arra ösztönöz bennünket, hogy megváltoztassuk a gondolkodásunkat Róla és önmagunkról. Megbáno gondolkodásunk azután a viselkedésünk megváltozásának katalizátorává válik.

A modern egyházban azért küszködik olyan sok ember a bűnbánat fogalmával, mert azt gondolják, hogy minden attól függ, hogy képesek-e szabá-

lyozni a viselkedésüket. Ugyanezek az emberek állandóan úgy érzik, hogy a valódi bűnbánatra való képtelenségük (ahogy ők értik) az, ami megakadályozza őket abban, hogy Isten jóságát teljes mértékben megtapasztalják. De nekünk önmagunkban nincs hatalmunk arra, hogy megváltoztassuk az életmódunkat.

Meg kell változtatnunk a gondolkodásmódunkat, hogy felfogjuk Apu irántunk érzett szeretetét. Ez az a bűnbánat, amelyre az embereknek szükségük van az elméjükben. Amikor megértjük, és átéljük az Ő irántunk érzett szeretetét, akkor felfedezzük magunkban, hogy cselekedni akarunk, hogy tetteink összhangban maradjanak az iránta érzett szeretetünkkel.

Pál azt írta, hogy „Krisztus szeretete kényszerít minket” (2Korinthus 5:14). Figyeljük meg, hogy nem azt mondja, hogy az iránta való szeretetünk teszi ezt. Az Ő irántunk való szeretete lesz a mi mozgatórugónk. Ezt a tényt ma sokan nem ismerik. Tévesen azt gondolják, hogy az istenfélő életre való motiváció kulcsa az, hogy szeretjük Őt, de Pál azt mondta, hogy éppen az ellenkezője az igaz. Az Ő irántunk való szeretete kényszerít bennünket arra, hogy igazságosan éljünk.

A bűnbánat nem az, hogy új lapot nyitunk, és új életmódba kezdünk, hanem az, hogy az elméd, a gondolkodásod az ellenkező irányba fordul. A viselkedésben bekövetkezik a változás, de ez a gondolkodásmód megváltozásának a hatása, ez a lényeg.

Ne hidd el azt a hazugságot, hogy előbb máshogy kell élned ahhoz, hogy megtapasztald Isten jóságát. Apu szerető jósága irántad feltétel nélküli, és független attól, amit teszel vagy nem teszel. Ha ezt megérted és átéled, meg fogsz lepődni azon, hogy a viselkedésed mennyire egybe fog esni a megváltozott gondolkodású elméddel.

27.

A Kegyelmet és az Igazságot, Igazságosságot egyensúlyban kell tartani?

Az az állítás, hogy a Kegyelmet és az Igazságosságot egyensúlyban kell tartani, az egyik kiszámítható ellenvetés Isten kegyelmének hígítatlan üzenetével szemben. Ez a hazugság azért különösen veszélyes, mert az életben az egyensúly fogalma annyira elterjedt és rengeteg esetben helyes is. Például a munka és a szabadidő közötti egyensúly megtalálása jó dolog. Az egyensúly megtalálása a vásárlás és a takarékoskodás között is fontos. A listát még lehetne folytatni, de az egyensúly megvalósítása nem minden helyzetben egészséges, olykor káros is. Például az egyensúly megtalálása a házasságban a hűség és a hűtlenség között, egy értelmetlen vicc. Néha egyszerűen nem kell kísérletet tenni az egyensúly megtalálására. Ez a helyzet, amikor az igazságról és a kegyelemről van szó.

Senki, aki komolyan veszi a Bibliát, nem tagadhatja meg a kegyelemről szóló tanítását. Ugyanakkor vannak olyanok, akik Isten tiszta, hígítatlan kegyelmével küzdenek, ezért az egyensúly fogalmát veszik elő, és megpróbálják itt is alkalmazni. De ők sem nagyon tudják tagadni Isten kegyelmét – túlságosan is nyilvánvaló a Szentírásból. De ezzel az érveléssel próbálják majd tompítani: „Nos, igen – mondják –, a Kegyelem csodálatos igazság. De a Kegyelmet és az Igazságot egyensúlyban kell tartani egymással, hogy ne menjünk el a végletekig.” Mivel kevesen akarnak „szélsőségesek” lenni, ez ésszerűnek tűnik.

Ez a megközelítés azért problematikus, mert középre húz egy vonalat és az egyik oldalra a Kegyelmet, a másikra pedig az Igazságot helyezi, mintha a kettő egymással szemben állna. Mintha azt mondanák, hogy a Kegyelem nem Igazság, az Igazság pedig nem Kegyelem. A Biblia nem ezt mondja. A Kegyelem és az Igazság nem állnak egymással szemben. A Biblia a Kegyelmet és az Igazságot a vonal ugyanazon oldalára helyezi. A Kegyelem az Igazság és az Igazság a Kegyelem. A kettőt úgy, ahogyan leírtam, csak a törvényeskedő testvérek választják szét Isten kegyelmének értelmezésére.

Az igazság sokkal jobb!

Szerinted a Biblia úgy tanítja az egyensúlyt a Kegyelem és az Igazság között, hogy az két külön valóság lenne? Nem így van. Éppen ellenkezőleg, a Szentírás elválaszthatatlanul összekapcsolja

a kettőt Jézus Krisztus személyében. A Biblia azt mondja:

A Törvény Mózes által adatott, a Kegyelem és az Igazság Jézus Krisztus által valósult meg, lett. (Jn 1:17)

János itt azt mondja, hogy a Kegyelem és az Igazság Jézus Krisztus személyében teljeseedett ki (valósult meg). Ő nem részben Kegyelem és részben Igazság. Ő 100 százalékban Kegyelem és 100 százalékban Igazság! Mindkettőt megtalálhatjuk Krisztusban. Tökéletes harmóniában és egységben vannak. A János 1:17 önmagában is bizonyítja, hogy a Kegyelem és az Igazság nem ellentétesek egymással.

Ha határvonalat akarsz húzni, akkor azt a Kegyelem és a Törvényesség közé húzd – ne pedig a Kegyelem és az Igazság közé. A Biblia a Kegyelemet és az Igazságot egyértelműen a vonalnak ugyanazon az oldalán helyezi el Jézusban. Tehát bármikor, amikor azt hallod, hogy az emberek azt mondják: „Nos, ez a Kegyelem üzenete jó, de ezt az Igazsággal, valósággal kell egyensúlyba hozni” – felismerheted, hogy mit tesznek. Akár őszintén tévednek, akár elkötelezett törvénytudók, tudhatod, hogy ez hazugság, mert a Kegyelem és az Igazság nem a választóvonal két különböző oldalán van. Isten valóságában te Tiszta vagy és Bűntelen. Ezek a vonalnak ugyanazon az oldalán vannak. A törvénykezőknél a vonal másik oldalán vannak. A Kegyelem és az Igazság szinonimák, mert Jézus Krisztus személyében fejeződnek ki (Őt személyesítik meg), aki „tele van Kegyelemmel és Igazsággal”.

Miért küzdünk ezzel olyan sokat? Bevallom, az embernek gyakran nincsen komplex, átfogó megértése, igaz, részeket nagy nehezen megért, de összekapcsolni, szintetizálni a különböző igazságokat nem nagyon tudja, mert ez nem észbeli megértés, hanem szívbeli átélés. Hajlamosak vagyunk különböző szélsőségek felé hajlani. De ne keverjük össze ezt a Kegyelem és Igazság dolgot. A Kegyelem és az Igazság tökéletes harmóniában van. Nincs közöttük semmi kiegyensúlyoznivaló. Tökéletesen kiegészítik egymást. Csak a Szent Szellem tudja megértetni ezt a témát.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Az a hazugság, hogy meg kell találnunk az egyensúlyt a Kegyelem és az Igazság között, talán jól hangzik azok számára, akik nem ismerik jobban a Bibliát, de nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen pusztító hatása van annak, ha megpróbáljuk szétválasztani a kettőt. A Kegyelem és az Igazság összenőtt ikrek. Nem lehet szétválasztani őket anélkül, hogy mindkettőt meg ne ölnénk.

Azt sugallni, hogy a kegyelem témájában egyensúlyt kellene találnunk, alattomos hazugság. Minden erre irányuló kísérlet a Kegyelem kompromittálását, lejáratását jelenti. A Kegyelem Jézus, és Őt nem kell semmivel kiegyensúlyozni. Egyensúlyozni Őt az Igazsággal? Utasítsd el ezt a képtelenséget. Ő maga az Igazság!

Akár tudják, akár nem, azok az emberek, akik azt mondják, hogy egyensúlyt kell tartanunk a Kegye-

lem tanításában, azt sugallják, hogy fel kell hígítani, hogy ne legyen annyira sértő a törvénykezők számára. Ne feledjük, a Törvény úgy érzi, hogy valamit hozzá kell tennünk ahhoz az élethez, amit Krisztusban kaptunk. De ahogyan már írtam, nem lehet semmit sem hozzátenni. Jézus már megvan neked, és Ő a Kegyelem és az Igazság – a teljes Igazság és semmi más, csak az Igazság.

Írás közben kaptam egy megértést. Azért borulnak ki sokan, ha látnak egy „Bűnös” helyzetet, amiben az elkövető nem kapja meg a méltó büntetését, mert a világi törvények megkövetelik a büntetést, és azt, hogy bűnhődjön, fizessen a másik ember. Ezzel szemben Isten Igazság és Kegyelem.

A Kegyelmet kezdjük érteni, hogy indokolatlan kedvezést jelent, de sokan az Igazsággal nem tudnak mit kezdeni. Többször mondják, hogy Isten Igazságos. De, ha Igazságát nem érted meg, a Kegyelmet sem fogod tudni továbbadni. Isten Igazsága, vagyis Valósága azt jelenti, hogy Ő többé nem test szerint ismeri az embert, hanem a Biblia igazságainak fényében igaznak, tisztának, tökéletesnek lát. Számára ez a valóság. Az Ő Igazsága azt jelenti, hogy a parázna nőt is Tisztának látta, már akkor megbocsátást adott, és azt hirdette, mielőtt a kereszten meghalt a bűnökért. Mert Ő, a Bárány megöletett e világ alapítása óta ... eleve el volt rendelve a világ megalapítása előtt az Áldozat. (1Pt 1:20; Jel 13:8)

28.

Isten ma csak a Biblián keresztül beszél?

Ha azt sugallod, hogy Istenünk a Biblián kívül bármilyen módon szól hozzánk, akkor vékony jégen fogsz járni, mert sokak szemében ezt állítani elfogadhatatlan. Nem arról beszélek, hogy Apu a Biblia szavaival ellentétesen fog hozzád szólni. De az a tanítás, hogy Ő csak akkor szólhat hozzád, amikor a Bibliát olvasod, hazugság, és ez megakadályoz abban, hogy sok más alkalommal is halld Őt. A mi Istenünk sokféleképpen beszél, és ha van fülünk arra, hogy meghalljuk ezeken a módokon, akkor korlátlan lehetőséget találunk arra, hogy meghalljuk a hangját.

Ő a természetén keresztül is beszél hozzánk. Soha nem hallottad még, hogy az Ő nagyságát hirdeti, miközben a csillagos éjszakai égboltot bámultad? Ő a zenén keresztül is beszél. Emlékszel, hogy hányszor megmozdult a szíved, amikor hallgattál valakit egy bizonyos dalt énekelni, amiről tudtad, hogy közvetlenül hozzád szól? Ő bizonyára más embereken keresztül is tud szólni hozzánk. Nem

fordult még elő, hogy a szükség idején beszéltél egy barátoddal, és azt tapasztaltad, hogy mondott neked valamit, ami segített? Talán tanácsot adtak neked, vagy bátorítottak valamilyen módon, és úgy gondoltad, hogy az Úr hangját hallottad benne. Isten a kultúrán, a művészeteken keresztül is szól, a körülmények által, és számtalan más módon.

Néhányan talán azt gondolják, hogy lekicsinylem a Biblia értékét, de nem így van. Én felnagyítom Apu azon képességét, hogy beszéljen hozzánk. Ha a nézőpontoddal korlátozod Őt, akkor nagyon rossz szolgálatot teszel magadnak.

Az igazság sokkal jobb!

A zsoltáros azt írta, és maga a Biblia is megerősíti, hogy Isten más módon is beszél az emberiséghez:

Az egek beszélnek Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem [olyan] szó, sem [olyan] beszéd, amelynek hangja nem hallható: Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. (Zsolt 19:1-4)

Az Írás azt mondja, hogy az egek hirdetik Isten dicsőségét. Ahogy ez a zsoltár mondja, nincs hallható hang, de „szavuk eljut a világ végéig”. A Teremtő hangja az egeken keresztül jön. Az Úr az, aki beszél, aki a természet által hirdeti nekünk dicsőségét. A Róma 1:18-21-ben Pál azt mondja, hogy az egész világ láthatja Istent az általa teremtett dolgokon keresztül. A bizonyíték tagadhatatlan.

Azonban ennél sokkal többről van szó. A Zsidókhoz írt levél 1:1–2 szerint: Isten, miután régen szólt az atyákhoz a prófétákhoz sok részletben és sokféleképpen, ezekben az utolsó napokban szólt hozzánk Fiában, akit mindennek örökösévé rendelt, aki által a világot is megteremtette.

Apu végső soron az Ő Fián, Jézus Krisztuson keresztül szól hozzánk. A mi Istenünk nem hagyta abba a beszédet. Még mindig szól hozzánk, mert Krisztus az Isten Igéje, és Ő él és tevékenykedik. Emlékezzetek, hogyan írta le János evangéliuma elején Jézust?

Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt és az Ige Isten volt. Kezdetben volt Isten. Minden Ő általa jött létre és rajta kívül semmi sem jött létre, ami van...

És az Ige testté lett, és közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Apu egyszülöttje dicsőségét, aki teljes kegyelemmel és igazsággal. (Jn 1:1–3,14)

Ki az a Jézus Krisztus? Ő Isten élő Igéje, aki emberi természetet és testet öltött, Isten Igéje, aki most láthatóvá és hallhatóvá lett. És ugyanez a Jézus, aki most feltámadt és megdicsőült, benned és bennem él!

Változtasd meg a gondolkodásodat.

Ha elhiszed azt a hazugságot, hogy Isten csak a Biblián keresztül beszél, akkor az ellenségnek csak el kell választania téged a Biblia olvasásától, hogy ne halld meg Istenünk szerető szavát. Ne dőlj be

a hazugságnak! Isten valóban a Biblián keresztül szól, de ha csak erre korlátozod magad, akkor sok lehetőséget fogsz elszalasztani arra, hogy a napod során meghalld szerető hangját.

29.

Bűn depressziósnak lenni?

Íme egy olyan tabutéma a kereszténységen belül, ami miatt az amúgy is rettenetesen szenvedő emberek még jobban megsérültek. Őszintén mondom neked, sok megtévedt testvérem olyan hazugságokat fogad el igaznak, amit meg kellene kérdőjelezni és élből elutasítani. Ezek a hazugságok nagyon károsak. Szerintem nem bűn depressziósnak lenni. Úgy tűnik, az egyházi világ egyes részein sokan úgy gondolják, hogy keresztényként születési jogunk, hogy soha ne érezzük magunkat érzelmileg mélyponton. Ezzel nem tudok egyetérteni, és a Biblia sem igazolja vissza ezt az állítást. Bár arra biztat, hogy örüljünk mindenkor.

Először is tisztázzuk a depresszió szó jelentését. Így biztosak lehetünk benne, hogy ugyanarra gondolunk ebben a fejezetben. Mit értünk azon, hogy valaki depressziós? A szónak különböző emberek számára különböző jelentése lehet. Néha egyszerűen azt értjük alatta, hogy érzelmileg levertnek érezzük magunkat. Csalódást okoztak nekünk a

körülmények, vagy valaki megbántott minket. Néhány ember számára a szó azt jelenti, hogy egyszerűen érzelmileg kimerültnek érezzük magunkat egy nagy stresszel teli időszak után. Bizonyos hullámvölgyek és a depi az emberi élet normális velejárói, de ha pihenünk, kikapcsolódunk, vagy ha alszunk egy nagyot, magunkhoz térünk.

Vannak, akik azt mondhatják, hogy életük súlyos körülményei miatt depressziósak. Ha haláleset következtében elvesztettük egy szeretettünket, társunkat, gyermekünket – ha nagy veszteség ér bennünket –, akkor normális lenne, ha nem csak egy pillanatra éreznénk érzelmi fájdalmat. A gyász normális reakció az ilyesmire, és átmeneti depresszióval járhat. A legtöbbben elmondhatjuk, hogy megértenénk egy ilyen reakciót. Lényünk legmélyebb szintjén lehet békességünk, de érzelmileg mégis nyugtalaníthatnak bennünket az életkörülményeink.

Néha egy mélyebb, sötétebb érzelem, amit „depressziónak” nevezünk, abból a döntésből fakad, hogy engedünk a haragnak és önsajnálásban fetrengünk. Ez a fajta depresszió valóban sötét lehet, és még súlyosabb formákba is átmehet.

Végül, a depresszióknak fiziológiai okai is lehetnek. Lehet hormonális egyensúlyhiány, és lehet az agyban lévő vegyi anyagok valamilyen egyensúlyhiánya. Okozhatja ismeretlen fizikai ok is. A depresszióknak ez a valódi klinikai formája orvosi eset, és képzett orvosoknak és terápiás szakembereknek kell foglalkozni vele. Ez egy veszélyes

állapot, mert akár életveszélyes problémákhoz is vezethet. Még olyan emberek is belefutottak ebbe a szörnyetegbe, akik évtizedekig boldogan és felhőtlenül éltek, és azt látják, hogy összeomlanak és működésképtelenné válnak. Ha ilyen típusú depresszióban szenvedsz, ne feledd, az agyad egy szerv – ami egyszerűen nem tud megfelelően működni. Hiányoznak a működő agyhoz szükséges vegyi anyagok.

Aztán jönnek a „szuperszellemi” keresztények, akik azt hirdetik, hogy a depresszió bűn, és ezzel csak tovább fokozzák azoknak a fájdalmát, akik a depresszió valamelyik típusában szenvednek. Ezek a szenvedő hívők ekkor plusz büntudatot élnek át, és ez pluszteherként adódik hozzá az addig átélt fájdalmukhoz, és kezdik azt gondolni, hogy Isten bizonyára rájuk is haragszik, mert képtelenek legyőzni a „bűnüket”.

Egy rossz hozzáállásra hívnám fel a figyelmet, amikor megpróbáljuk mérlegre tenni az érzelmeinket és az életünkben elért sikereket. Egyik mérlegben siker, a másikban érzelmek, nem szabad elvárni, hogy egyensúlyban legyenek. Az igazság az, hogy lehetsz érzelmileg nagyon mélyen, és mégis erős lehetsz szellemileg a belső emberben. Régebben azt gondoltam, hogy bűn érzelmileg levertnek lenni, de ez addig volt így, amíg igazán bele nem mélyedtem a Bibliába, és nem kezdtem el tanulmányozni az elmúlt évszázadok hívőinek életét. Rájöttem, hogy Isten sok nagy szentje volt depressziós. És a Biblia semmiképpen sem utal arra, hogy ez bűn lenne. Ne feledjük, a depresszió

a lélek – az elme, az akarat és az érzelmek – elnehezülése.

Az érzelmeinkben jelentkező szorongás az emberi tapasztalat normális része. Néha az emberek azt kérdezik tőlem: „Helyes vagy helytelen, ha emiatt vagy amiatt vagyok depressziós?” Azt szoktam kérdezni: „Mi lenne, ha nem a ‘helyes és helytelen’ szempontjából közelítenénk meg a témát? Nézzük egyszerűen így a dolgot: szerinted emberi és természetes, ahogy most érzed magad?”

Az igazság sokkal jobb!

Jób nem rejtette el érzelmeit a nagy megpróbáltatásai során. Sőt, egészen őszinte volt:

Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszodom. Oh, ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nekem; hadd érteném meg, mit szólana hozzám. Vajon erejének nagy volta szerint perelne-e velem? Nem; csak figyelmezne reám! Ott egy igaz perelne ő velem; azért megszabadulhatnék bírámától örökre! Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugat felé, és nem veszem őt észre. Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik, és nem láthatom. (Jób 23:2–9)

30.

Tedd Jézust életed Urává?

Talán egyetlen eddig említett hazugság sem váltott ki nagyobb vitát, mint ez. A vita az „életem Urává tételről”, ahogyan ezt nevezik, évek óta folyik egyes teológusok között. Egyesek azt állítják, hogy valaki csak akkor keresztény, ha Jézus Krisztust életének Urává tette. Mások azt állítják, hogy lehetséges megismerni Őt mint Megváltót és később, amikor megismered Őt, teszed életed Urává. Bármelyik oldalán is álljunk ennek a vitának, egyvalami biztos, általában mindkét oldalról azt halljuk, hogy Jézust kell életünk Urává tennünk.

Én most azt sugallom, hogy ez az egész vita az „életem Urává tételről” butaság. Jézus nem csak Megváltó. Ő nem is csak Úr. Ő maga az életünk.

Ha azt hisszük, hogy Jézust kell életünk Urává tennünk, akkor ez a nézet problémát jelent az önmagunkhoz való hozzáállásunkban. Jézust kell Urunkká tennünk? Látod az ebben a szemléletben rejlő büszkeséget? Valamivé kell tennünk Jézust?

Mit gondolunk, kik vagyunk mi, hogy Jézust bármivé tehetjük?

A Biblia egyenes igazsága ez: Jézus Krisztus az Úr. Ő a Királyok Királya és az Urak Ura. Ez egy objektív és örök valóság. Nem mi tesszük Őt azzá. Ő az örök Isten és Ő mindenható, mindentudó és mindenütt jelenlévő – Ő az Úr. Ő az Úr, akár felismerjük, akár nem. Tehát az a tanítás, hogy Jézust kell életünk Urává tennünk, gyakorlatilag isteníti az emberiséget. Ez nem csak törvénykező gondolkodás, hanem leírhatatlanul arrogáns is. Jézus az Úr.

Néhányan talán azzal érvelnek: „De én nem így értettem!” Erre én azt válaszolnám: „Akkor mondd, hogy mire gondolsz!” Ismétlem, mi nem tesszük Jézust semmivé. Ő az, aki Ő, és ehhez nekünk nincs mit hozzátennünk.

Az igazság sokkal jobb!

Isten Fia emberré lett, és küldetésének célja, hogy „életét váltságul adja sokakért”. (Mt 20:28)

Az örökkévalóságon át hálásak leszünk az Ő áldozatáért, amely örök életet hozott nekünk. Miközben halálának és feltámadásának erejét élvezzük, nem szabad kihagynunk, amit Apu a következőkéről mondott. Miután leírta Jézus készséges engedelmességét, ahogy a keresztre ment, a Szentírás rámutat arra, hogy Jézus már Úr:

Isten nagyra becsülte őt, és megadta neki azt a nevet, amely minden névnel nagyobb, hogy Jézus

nevére mindenki térde meghajoljon, akik a mennyben, a földön és a föld alatt vannak, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr, az Apa Isten dicsőségére.” (Fil 2:9-11)

Ez a nagyszerű szakasz azt mondja nekünk, hogy egy napon minden teremtmény el fogja ismereni Krisztus uralmát. Minden térd, minden nyelv. Nincs kivétel. Isten tette Jézust Úrrá, nem az ember. Ezen a tényen semmi sem változtathat – ez nem az ember választása, szavazata vagy elutasítása.

A feltámadott, megdicsőült és felemelkedett Jézus az egész teremtés Urává lett. Pál apostol az efézusiakhoz írt levelében Isten hatalmának legfőbb példáját akarja leírni, Jézus mennybemenetelére összpontosítva:

Ezek az Ő erejének munkája szerint vannak, amelyet Krisztusban végzett el, amikor feltámasztotta Őt a halálból, és a jobbjára ültette a mennyben, messze minden Uralom és Hatalom és minden név fölé, nemcsak ebben a korban, hanem az eljövendőben is. És mindent a lábai alá vetett. (Ef 1:19-22)

Jézusé minden Hatalom és Uralom. Ő a csúcs. Az Ő Valóságára nincsen hatással az emberi döntés, az Ő Úr volta döntéseinktől függetlenül létezik. Ez az egyetlen Jézus, aki van. Ez azt jelenti, hogy bízni benne, mint Megváltóban. Nincs más. Az életed Urává tenni vita butaság, de ennél többről van szó.

Nem szabad összekeverni a tanítványságról szóló szakaszokat – ami nehéz és kihívást jelentő dönté-

sekkel teli lehet – szemben a Biblia ingyenesen a kereszten neked adott ajánlatával.

Ha tehát nem tudjuk Őt „urunkká tenni”, mi legyen a válaszuk? Pál, aki a legtöbbet írt Jézus Krisztus uralmáról, ezt mondta: Ezért arra buzdítalak titeket, testvérek, Isten irgalmassága által, hogy testeteket élő és szent áldozatként, Istennek tetszően mutassátok be, ami a ti szellemi istentiszteletek. (Róm 12:1)

Egy olyan Isten gyermekei vagyunk, aki azt akarja, hogy szeressük Őt és szolgáljuk Őt, felajánlhatjuk magunkat Neki. Úgy élhetünk, hogy teljesen Tőle függünk. Az Úr így éli az életét rajtunk keresztül. Aztán alkalmazhatjuk az Ő uralmába vetett hitünket azáltal, hogy bízunk benne, amikor nyomást tapasztalunk.

Azokra az időkre vonatkozóan, amikor nehéz emberekkel van dolgunk, Péter azt mondja nekünk: Krisztust pedig szenteljétek meg a szívetekben Úrnak, és legyetek mindig készek arra, hogy mindenkinnek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről, szelídséggel és tisztelettel, mindig készek legyetek megfelelni. (1Pt 3:15)

Mit ért Péter azon, hogy „szenteljétek meg Krisztust Úrrá a szívetekben”? Amikor az emberek ellenkeznek veled (esetleg megnehezítik az életedet), könnyen elkezdheted megfélemlítettnek érezni magad. De ne rájuk koncentrálj. Tartsd belső tekintetedet Jézus Krisztuson, és bízd rá magad, tudva, hogy Ő az Úr a helyzet felett, amellyel

szembenézel. Ő majd vezet téged, és amikor alkalom adódik rá, megfelelő szellemben, szelídségben és tiszteletben megoszthatod a hitedet.

Nem kell Őt Urunkká tennünk. Egyszerűen csak emlékezzünk és pihenjünk az Ő uralmában. Ezt az egyetlen cselekedetet elegendőnek fogjuk találni.

Változtasd meg gondolkodásodat!

Az egész gondolat, hogy Jézust kell életünk Urává tennünk, visszautal ránk – arra, hogy mit kell tennünk és arra, hogy mit gondolunk, mit tudunk megtenni. Ez rabságban fog tartani, mert arra késztesz, hogy mindig csak magunkat nézzük. Így felül fogod értékelni a saját teljesítményedet és cselekedeteidben kezdesz el bízni, ezért méregetni fogod magad, és az a gondolat hajt: elértem-e már, hogy Jézus Úr az életemben?! Így mindig arra a következtetésre jutsz, hogy még nem Úr.

Nem rajtad múlik, hogy Ő Úr. Nem miattad Úr Jézus.

31.

Tényleg több hitre van szükségünk?

Ezt a kijelentést a hét minden napján hallhatjuk keresztényektől. „Több hitre van szükségem.” „Több hitre van szükséged.” „Ha több hited lenne, meggyógyulhatnál.” „Ha több hitünk lenne, Isten csodákat tenne.” „Ha több hitünk lenne, akkor ezt kapnánk, vagy azt látnánk...” Az a feltételezés, hogy nincs elég hitünk, szinte általános a modern egyházi világban. Nem kellene meglepődnünk ezen. Még Jézus legközelebbi követői is így gondolkodtak. Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a mi hitünket!” (Lk 17:5)

A gondolat az, hogy a hit fokozatosan jön. Ha ez a mi szemléletünk, akkor természetesen azt hisszük, hogy többre van szükségünk. De ez nem igaz. A hit nem fokozatosan adatik meg. A hit Jézus Krisztus személyében adatik neked. Valójában a Biblia azt tanítja, hogy Krisztus a mi hitünk.

Mindenki beszél a hitről, de úgy tűnik, sok félreértés van azzal kapcsolatban, hogy mit is jelent

valójában a hit. Sokan a hitet azzal a meleg, bizsergető érzéssel hozzák összefüggésbe, amit olyankor éreznek, amikor szellemi átélésük van. Mások úgy gondolnak rá, mint a bizalomra vagy a békességre, amit éreznek, és a félelem nélküli állapotra. A hit azonban nem egy érzés. A hitet kifejező személy érezhet magabiztosságot vagy lelki meghatottságot, de fontos felismerni, hogy a hit nem érzéseken alapul. A hit: meggyőződés a valóságról.

A bibliai hit mindig objektív. Több, mint szubjektív érzés. Ez egy tényleges valóság, és konkrét forrása van. Gyakran tanították nekünk, hogy a hit ereje a hit tárgyában rejlik. Ez az állítás teljesen igaz. Vajon például egy kőbálványba vetett hit jót tenne-e neked? Mi a helyzet egy vallási vezetőbe vetett hittel? Tudna-e segíteni az a hit? Természetesen nem. Nem számítana, hogy mennyi hited van, ha azt egy méltatlan vagy megbízhatatlan tárgyba helyeznéd.

Hasonlítsd össze a hitet egy pillanatra a nyeléssel. Valaki azt mondhatná: „A nyelés élővé tesz.” Ez elsőre talán jól hangzik, de gondoljunk csak bele: igen, lenyelhetsz jó ételt és ez lehetővé teszi, hogy élj. De lenyelhetsz mérget is, és meghalhatsz. Nem a nyelés tesz téged élővé. Az határozza meg az eredményt, hogy mit nyelsz le.

A hit ugyanez. Egy hegynyi hit egy méltatlan tárgyban nem fog jót tenni neked. Nem az számít, hogy mennyi hited van. Gondolj a kérdésre így: kibe vetted ezt a hitet?

Emellett nem csak a hitünk tárgya a fontos. Azt is fel kell ismernünk, hogy ugyanolyan fontos a hitünk forrása is. A hit nem olyasmi, amit pozitív gondolatokkal és pozitív szavakkal dolgozunk ki. A hit Jézus Krisztusban testesül meg. Ő nem csak hitet ad nekünk, hanem Ő maga a mi hitünk! Az Ő élete által élünk, és így az isteni hit által élünk.

Az igazság sokkal jobb!

Milyen erővel tudnánk hitet teremteni Mennyei Apu bennünk lévő szerető munkáján kívül? Még a Jézus Krisztus követésének legalapvetőbb aspektusa is – bízni az Ő befejezett munkájában, hogy a Szabadulást biztosítsa – annak az eredménye, hogy kifejezzük a belé vetett bizalmat, amely valójában Tőle származik. Pál írta: Kegyelemből, hit által üdvözültetek; és ez nem magatoktól van, hanem Isten ajándéka; nem cselekedetek eredménye, hogy senki se dicsekedjék. (Ef 2:8–9) A kegyelem miatt van üdvösségünk, és a hit az a csatorna, amelyen keresztül megtapasztaljuk, de a Biblia azt mondja, hogy amikor a hitről van szó, az nem tőlünk származik. Ez Isten ajándéka. A hitet, amellyel rendelkezünk, ajándékba adta nekünk.

A hitet nem úgy érzük el, hogy rendbe hozzuk az elménket. Ez olyasvalami, amit Jézus által kaptunk, és aztán az Ő hite szerint élünk, nem pedig olyan, amit nekünk kell megpróbálnunk előállítani. Pál apostol a Szentírás egy másik helyén is beszélt a hitről, ami nagyban kapcsolódik ahhoz a ponthoz, amit itt mondok. A Galata 2:20-at gyakran így adják vissza: Krisztussal együtt megfeszítettem; és már nem én

élek, hanem Krisztus él bennem; és az életet, amelyet most testben élek, az Isten Fiába vetett hit által élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

A fentihez hasonlóan, a legtöbb fordítás azt mondja, hogy az Isten Fiában való hit által élünk, de az Újszövetség eredeti nyelve (görög) mást hangsúlyoz. Bár természetesen nem helytelen azt mondani, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit által élünk, nézzük meg, hogy a szó szerinti fordítás hogyan adja vissza ugyanazt a verset: Krisztussal együtt megfeszítettem, és nem én élek többé, hanem Krisztus él bennem; és most testben Isten Fiának hite által élek, aki szeretett engem és odaadta magát értem. (YOUNG'S)

Vegyük észre a fordításbeli különbséget. A Károli Biblia ezt írja: Isten Fiába vetett hitben élünk, a teljes kép, a görög eredeti ennél is jobb. Isten Fiának hite által élünk!

Arról beszélve, hogy Jézus az Ő eljövetele által megszabadított minket a törvénytől, Pál apostol ezt mondta a Galata 3:23-ban: Mielőtt a hit érkezett volna, a törvény fogott össze és őrzött meg minket a hitnek, amelynek kinyilatkoztatása a jövőre várt. Ha megnézzük ennek a szakasznak a szövegkörnyezetét, láthatjuk, hogy Pál egyértelműen nem csak a hitről beszél. Krisztusról beszél, aki a mi hitünk.

Változtasd meg a gondolkodásodat

Az a gondolat, hogy több hitre van szükségünk, hazugság és arra készlet, hogy állandóan vizs-

gálgasd magad, és azon gondolkodj, hogy vajon van-e elég belőle. Minden alkalommal, amikor elvárást állítasz magad elé a hit területén, arra a következtetésre fogsz jutni, hogy alulmaradtál. Ez mindig a törvénykező, cselekedet-központú megközelítés eredménye.

Az igazság az, hogy elég hited van Jézus Krisztus miatt, aki benned ÉL, Ő a hit kezdője és bevégzője. Ne a hitedre koncentrálj. Koncentrálj Rá, és hagyatkozz az Ő hitére, hogy megtartsen téged. Az Ő ereje a mi gyengeségünkben nyilvánul meg. Nincs szükséged több hitre. Mindannyiunknak egyszerűen csak arra van szükségünk, hogy jobban megismerjük mindazt, amivel Jézus Krisztusban rendelkezünk. Amikor tehát úgy érzed, hogy a hited gyenge, hagyatkozz rá, mert az Ő hite soha nem hagy cserben.

32.

A bűneid kizárhatnak téged abból, hogy Isten használjon téged?

Sok igazságot megvizsgáltunk arról, hogy milyen igazi identitással rendelkezünk Krisztus miatt. Tudjuk, hogy bocsánatot kaptunk, örökbe fogadtak, megigazítottak, megtisztítottak, megszenteltek és megbékéltettek minket. De, mint új teremtmények Krisztusban, még mindig képesek vagyunk testi cselekedetekre. Mindannyian képesek vagyunk kísértésbe esni és elgyengülni. Ezért fontos, hogy megtanuljuk, hogyan függünk a bennünk lakozó Krisztustól, mint életünk forrásától.

Azok az emberek, akik azt mondják, hogy soha nem cselekednek testi dolgokat, becsapják magukat, és nyíltan hazudnak. Ezen a világon fejlődésen, átalakuláson, kiformalódáson megyünk keresztül. A jó hír az, hogy egyetlen negatív, romboló cselekedet, amit te vagy én valaha is elkövethetünk, nem képes meg nem történné tenni Krisztus

művét! Lehet, hogy szörnyű dolgokat teszünk, de megbocsátott, megigazult, kiengesztelődött, örökbe fogadott gyermekek maradunk. Az Úr akkor is hűséges, ha mi hűtlenek vagyunk.

Fontos, hogy ragaszkodjunk a Szentírás által tanított igazságokhoz, különben a személyes kudarcok idején a teljes kétségbeesésbe csúszunk. Sajnos az ítélkező keresztények és a téves tanítások gyakran mélyebb kétségbeesésbe taszítják azokat, akik kudarcot vallottak, ahelyett, hogy a remény felé bátorítanák őket a helyreállításra. A hazugság, amelyet most vizsgálunk, ebbe a kategóriába tartozik.

Néha az emberek azt állítják, hogy ha igazán valami súlyosat tesznek (az ő megítélésük szerint), akkor kizáródnak abból, hogy Isten használja őket. Ez a hazugság megfertőzi az elesettek elméjét és arra készteti őket, hogy azt higgyék, Isten soha nem fogja őket használni. Sok törvénytisztelő lelkipásztor azt tanította, hogy olyan súlyos és rossz bűnöket követhetsz el, hogy Isten „polcra tesz”, és többé nem tudja használni az életedet.

Ez a tanítás teljesen valótlan, és éles ellentétben áll Isten kegyelmével. Igaz, hogy „ahol sok a bűn, ott sokkal inkább bővölködik, kiárad a kegyelem”. Istenünk szerető kegyelme nagyobb, mint a legnagyobb bűn. A kegyelem üzenete az, hogy Ő meg tudja váltani a gyengeségeidet, sőt a bűnös viselkedésedet is képes megfordítani, és az Ő dicsőségére használ téged. Isten képes legyőzni az életed körülményeit, függetlenül attól, hogy mit tettél. Ő képes helyreállítani az életedet, és Ő képes meg-

fordítani a dolgokat, és nagyobb módon felhasználni az életedet, mint azt el tudnád képzelni.

Azt szoktam mondani, bizonyos cselekedeteket nem lehet rendbehozni, a múltat nem lehet megváltoztatni, de Isten valójában ennél sokkal jobbat tesz. Ő az újrakezdések és feltámadások Istene. Ő az Isten, aki újjáteremti a dolgokat. Ő a most Istene! Az Ő neve „Én Vagyok”, nem pedig „Én Voltam”.

Olyan Istent szolgálunk, aki újjáteremti a dolgokat, és egy teljesen új dolgot hoz létre belőlük, amit egymillió év alatt sem gondoltál volna ki.

Az igazság sokkal jobb!

A Bibliában szereplő emberekről általában magasztosan gondolkodunk, mintha az emberek egy másik osztályába tartoznának. „Persze, hogy igazak és szentek voltak. Benne vannak a Bibliában!” Ha ez a nézeted, akkor talán kicsit jobban meg kellene vizsgálnod. A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetét az Újszövetség nagy „hitfejezeteként” ismerik. A hit számos hősét sorolja fel, és mesél róluk egy kicsit.

Azonban nem mond el mindent. Nézd meg alaposan az Ószövetségben feljegyzett élettörténeteiket és megtudhatod, hogy ezek az emberek időnként messze nem voltak tökéletesek a viselkedésükben.

Gondoljunk csak néhányra az ott említett emberek közül. Noé hűséges ember volt, aki megépítette a bárkát. De alighogy kiszállt a bárkából, látjátok, hogy részegen összeesik. Ábrahám, Izrael legna-

gyobb pátriárkája engedett a félelemnek és hazudott, amikor megpróbálta a feleségét a nővérének kiadni, bevonva őt a megtévesztő cselszövésbe – és nem egyszer, hanem kétszer! Az ószövetség nagy törvényhozója, Mózes megölt egy embert. Sámson, a nagy hős és bíró, és Dávid, a király, aki „Isten szíve szerinti ember” volt, szerepelnek ezen a listán – annak ellenére, hogy mindketten olyan erkölcstelenségeket és házasságtöréseket követtek el, amelyekre a mai napig emlékeznek. Dávid azzal súlyosbította házasságtöréséből fakadó bűnét, hogy összeesküvést szőtt Betsabé férje ellen, és bűnét Uriás megölésével akarta eltüntetni. A Zsidókhöz írt levél 11:31-ben a Biblia megemlíti Ráhábot, a parázna nőt. A legtöbb ember a prostitúciót nagy bűnnek tartaná, és mégis az Úr arra használta őt, hogy megvédje Izrael népét. Később beházasodott Izrael nemzetébe, és ő lett Dávid király, Jézus ősének egyik őse. Gondoljatok erre egy pillanatra. Ráháb, a parázna Ráháb Jézus Krisztusnak, a menny és a föld Urának az őse.

A Bibliában említett összes embernek voltak hibái, és néhány bűnüket véres részletességgel írja le a Szentírás. Azonban, ahogyan ez ma is igaz ránk, Isten kegyelme nagyobb volt, mint az ő ostoba döntéseik. Így foglalja össze a Zsidókhöz írt levél 11. fejezete azoknak az ószövetségi hívőknek az életét: Mindezek... hitük által nyertek jó bizonyosságot (bizalom által a jellemüket, tetteiket jónak találták). (Zsid 11:39)

Az Újszövetség ugyanezt tanítja azokról az emberekről, akiknek az életét leírja. Ha megkérném, hogy nevezd meg Jézus valaha élt legnagyobb kö-

vetőjét, kinek a nevét mondanád? Gyanítom, hogy a legtöbben Pál apostolt mondanák. Hallgassátok meg, mit mondott magáról: Hallottátok korábbi, zsidó életmódomat, hogy hogyan kergettem, zaklattam, háborgattam és pusztítottam Isten gyülekezetét. (Gal 1:13) Egy másik helyen pedig ezt mondta: Ezt az utat [a keresztényeket] mindhalálig üldöztem, megkötöztem és börtönbe zárattam, férfiakat és nőket egyaránt. (ApCsel 22:4)

Pál apostol erőszakosan üldözte a hívőket, sőt néhányukat meg is gyilkoltatta, mégis az Úr arra használta őt, hogy gyülekezeteket alapítson, és megírja az Újszövetség kétharmad részét.

Ha valaki így érvelne: De Pállal ellentétben, én az én bűneimet azután követtem el, hogy keresztény lettem. Rendben, akkor mi a helyzet Simon Péterrel? Péter, aki három éven keresztül Jézussal élt, járt és szolgált, majd háromszor elfordult tőle. Péter megtagadta Jézust a letartóztatása után, és szégyenében, büntudatában elfutott. A keresztre feszítéskor sehol sem találták. Biztos vagyok benne, hogy azon tűnődött, vajon az Úr valaha is képes lesz-e még használni őt. De, amikor Jézus feltámadt a halálból, az angyal a sírnál azt mondta: Menjetek, mondjátok el a tanítványainak és Péternek. (Mk 16:7) Külön megemlítette őt név szerint. Azt hiszem, azért említette Pétert név szerint, mert az Úr tudatni akarta vele, hogy még mindig szereti, és megbocsátott neki. Isten kegyelme nagyobb volt, mint Péter kolosszális baklövése.

Az Úr kegyelme Péter iránt olyan nagy volt, hogy négyszemközt jelent meg neki: És még abban az

órában felkeltek és visszatértek Jeruzsálembe és összegyűlve találták a tizenegyet és azokat, akik velük voltak, és ezt mondták: „Az Úr valóban feltámadt, és megjelent Simonnak.” (Lk 24:33-34)

Micsoda kép Isten kegyelméről! Nem írta le Pétert, és nem „tette a polcra”. Helyreállította, és újra az Ő szolgálatába állította, sőt az apostolok között kulcsfontosságú vezetői pozícióba.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Nézz vissza a múltadra, és gondoldj a legrosszabbra, amit valaha tettél. A kereszten Jézus Krisztus magára vette a te bűneidet, és megkaptad az ő igazságát. Igaz és Tiszta vagy, bűntelen vagy. Az a gondolat, hogy elkövethetsz olyan bűnöket, amelyek kizárnak abból, hogy Isten felhasználjon téged, nagyon nem igaz.

Ne hidd, hogy valami olyan szörnyűséget tettél, ami miatt Isten nem használhatja az életedet. Nincs semmi olyan, amit a múltban tettél, és semmi olyan, amit valaha is tehetnél, ami megakadályozná Istent abban, hogy az életed által és benned munkálkodjon. Az a gondolat, hogy elkövethetsz olyan cselekedeteket, amelyek kizárhatnak abból, hogy Isten felhasználjon téged, hazugság, és rabságban tart téged. Hatástalanná tehet az, hogy engedsz a kétségbeesésnek és elveszíted a reményt, de ez nem Isten munkája. Isten azt akarja, hogy Krisztusban és az Ő ígéreteiben reménykedj és azt akarja, hogy állj fel és engedd meg Neki, hogy helyreállítson és elvezessen oda, ahol szolgálhatod Őt.

33.

Ki kell éheztetni a régi természetet és táplálni az újat

Ez teológiai hazugság, és ez a mondat egy teljesen téves nézőpontot mutat be. Sajnos sok keresztény elfogadta ezt a szemléletet önmagáról, és azt hiszi, hogy van bennük egy gonosz oldal – egy gonosz természet –, amely harcol a Krisztus által nekünk adott új természet ellen.

A nagy probléma ezzel a hazugsággal az, hogy azt sugallja, hogy egy kereszténynek még mindig két természete van. De semmi sem állhatna távolabb az igazságtól. A Biblia azt tanítja, hogy a kereszten a régi természetünk Krisztussal együtt megfeszített. Nincs ott – mert meghalt. Azt állítom, hogy nincsen bűnös természeted.

Igaz, hogy konfliktust tapasztalunk a kísértésre való hajlam és az ellenállás között. De ennek a konfliktusnak semmi köze ahhoz, hogy van bennünk egy régi természet, amely éhez a bűnre.

Ha valójában a régi és egy új természet is benned lenne, akkor eleve kudarcra lennél ítélve. Ahogy Jézus mondta a sátánról – és az elv itt is érvényes –: „Ha egy ház önmagával szemben megosztott, az a ház nem állhat meg.” A szerető Istened nem hozna téged ilyen reménytelen helyzetbe.

Az igazság sokkal jobb!

A Biblia azt tanítja, hogy az Ádámokban örökölt természetet megfeszítették, és végleg megölték. A Róma 6:6 azt mondja, hogy „a mi ó emberünk megfeszítettetett vele együtt, hogy a bűn teste eltöröltessék, hogy többé ne legyünk a bűn rab-szolgái”.

A „rég ember” kifejezést Pál arra a természet-re használja, amelyet Ádám a leszármazottaira örökített, amit gyakran ádामी természetnek neveznek. De te hívőként nem vagy Ádámokban. Te Krisztusban vagy. A Biblia világosan tanítja, hogy a régi ember, aki Ádámokban volt, megfeszítettetett. A keresztre feszítés nem csak gyengülést okoz. Halált okoz. A Biblia azt mondja, hogy a bűn teste, amely egykor a bűnös életmódot erősítette, megsemmisült. Gondolj úgy a Róma 6:6-ban szereplő „test” szóra, mint ahogyan egy bírósági perben az indítékra, a kiváltó okra, a forrásra, ami elindította a cselekményt. A test szó valaminek a forrását jelzi. Ebben az esetben a forrás a test, amely a bűnnek erőt adott az életedben, megsemmisült. Ez a forrás a régi természet volt, és az megfeszítettetett és eltemetett Krisztussal együtt. Soha többé nem fog újra életre kelni!

Sok éven át azt hittem, hogy két természetem van, amelyek konfliktusban állnak egymással, és azt gondoltam, hogy a probléma megoldása az, hogy „táplálom” az új természetet, és „kiéheztetem” a régit. Úgy gondoltam, hogy ezt úgy tudom elérni, ha nem engedek annak, amit én a régi természetnek gondoltam, és ha az „új embert” táplálom azokkal a dolgokkal, amelyeket élvez, mint például a bibliatanulmányozás, az imádság és a vallásos tevékenységekben való részvétel más hívőkkel.

Ha azt képzeled, hogy két természet verseng benned az elsőségért, akkor ennek a hazugságnak es-tél áldozatául. Nincs két természeted. Az ó embe-redet megfeszítették Krisztussal együtt. Mivel Jézussal együtt keresztre lettünk feszítve (lásd alább Galata 2:20), nincs ilyen természetünk. A Biblia világosan tanítja, hogy a régi éned meghalt:

Meghaltatok és életek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben. (Kol 3:3)

Nem tudjátok, hogy mi mindannyian, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk? (Róm 6:3)

Ha nem hisszük, hogy a régi, ádám-i természetünk meghalt, akkor azzal a nehéz kérdéssel kell szembenéznünk, hogy mi halt meg - mert a tény az, hogy valami meghalt.

Régebben vitatkoztam azzal a gondolattal, hogy a régi ember meghalt. De ha nem az óember halt meg, ahogy Pál világosan megmondta a Róma 6:6-

ban, akkor mi halt meg? Az igazság az, hogy az a régi, ádámí természet halt meg Jézus Krisztussal. Pál azt mondta a Galata 2:20-ban: Krisztussal együtt megfeszítettem és többé nem én élek.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

A hazugság az, hogy a régi ember még mindig ott versenyez az életében az elsőségért. Az igazság az, hogy a régi embert Jézus Krisztussal együtt megölték a kereszten, és a harcok, amelyeket most te és én vívunk, nem a régi emberünkkel zajlik. Ehelyett a harc a bennünk a hús testünkben lakozó vágyakkal és kívánságokkal folyik, ahogyan Pál apostol leírja a Róma 8-ban. Félreértés ne essék, a bennünk lakozó testi kívánságok és az óember (a régi természet) két teljesen különböző dolog. Még mindig hajlamosak vagyunk vágyódni, kívánni dolgokat, mert ugyanazzal a fizikai testtel rendelkezünk, amivel mindig is rendelkezünk, és ezért a test vágyai hatással vannak ránk. De már nem az a természetünk.

Ha a lényed legmélyén hiszed, hogy benned van egy gonosz természet, amely arra törekszik, hogy felülkerekedve irányítson téged, akkor ez a hazugság képessé teszi az ellenséget arra, hogy megtévesszen, és azt hidd, hogy tehetetlen vagy ahhoz, hogy következetesen igaz életmódot élj. Hosszú távon egyikünk sem fog a szerint cselekedni, ami ellentmond annak, amit magunkról hiszünk. Ha tehát azt hiszed, hogy lényed mélyén gonosz vagy, akkor ez a megtévesztés katalizátora lesz a testies viselkedésnek. Azonban annak az igazság-

nak a megértése, hogy nem vagy gonosz, hanem valójában megkaptad Jézus Krisztus természetét, lehetővé teszi számodra, hogy felemelkedj, és úgy élj, mint egy Igaz ember, aki valójában vagy!

Ennek a fejezetnek nem pusztán az a célja, hogy pozitív önképet adjon neked, hogy jól érezd magad a bőrödben. A célom itt az, hogy segítsek neked abban, hogy úgy lásd magad, ahogyan Isten lát téged! Szükséged van egy bibliai önképre. Péter apostol azt mondta, hogy a hívők „az isteni természet részesei lettek” (lásd 2Péter 1:3–4). Te nem valamiféle lelkileg meghasadt személyiség vagy, mint Dr. Jekyll és Mr. Hyde. Te ízig-vérig Igaz vagy!

Ne engedd, hogy az érzéseid, vagy akár a viselkedésed határozza meg, hogy mit hiszel magadról. Engedd, hogy Istené legyen az utolsó szó az identitásoddal kapcsolatban. A Biblia világosan tanítja, hogy az Ádámtól örökölt régi természet Jézus Krisztussal együtt meghalt. Ezért hazugság, hogy az új embert táplálnod kell, a régit pedig éheztetned, mert az a régi ember már halott – és a halott ember nem eszik semmit. A Biblia igazsága az, hogy Jézus Krisztus természetével rendelkezel, és ez az egyetlen természeted. Ha ezt megtagadod, akkor állandó belső konfliktusba sodrod magad. Ha hiszel benne, akkor fel leszel szerelve arra, hogy az életedet a neked adott igazságodból élhesd.

34.

Szükségünk van még több Szellemi erőre?

Csodálatra méltó az a vágy, hogy mindennapi életünkben megtapasztaljuk az isteni erőt. A legtöbb keresztényt tanították a Szent Szellem életünkben munkálkodó erejének fontosságáról. Ez a tanítás nagy értékkel bír, mert valóban szükségünk van Krisztus erejére ahhoz, hogy azt az életmódot éljük, amelyet Mennyei Édesapánk eltervezett számunkra.

Nem kérdés, hogy szükségünk van a Szellem erejére az életünkben. A címszöveg kérdésében hazugság van, mégpedig az, hogy szükségünk van a Szellemi erő keresésére. Szükségünk van-e arra, hogy Istentől több erőt kérjünk? Az Újszövetség azt mondja, hogy nem. Isten ereje már megvan az életünkben, mert az Ő bennünk lakozó élete jelen van.

Fiatal keresztényként számtalan órát töltöttem Isten hatalmának keresésével. Azt gondoltam, hogy ha eleget imádkozom, böjtölök és tanulmányozom

a Bibliát (tetteimmel bizonyítva őszinteségemet), akkor talán csak elnyerhetem a hatalmat, erőt, amit az életemben szeretnék.

A tragédia a megközelítésemben az volt, hogy nem vettem észre, hogy én már birtokában voltam annak a hatalomnak, amit buzgó próbálkozásaimmal el akartam nyerni. Az az elképzelés, hogy keresnünk kell a Szellemi erőt, sok keresztényt arra készítetett, hogy Isten hatalmát hajszolják az életükben, több-kevesebb sikerrel. Ez nemes törekvésnek hangzik. Amikor olyan emberekkel futsz össze, akik ennyi energiát és erőfeszítést fordítanak a Szellem természetfeletti erejének hajszolására, lenyűgözhet a buzgalmuk. Tény azonban, hogy bármilyen őszinte is legyen ez a törekvés, rossz célpontra irányul. Nem a Szellemi erőt kell keresnünk. Nincs szükségünk több erőre Istentől. Egyszerűen csak fel kell fedoznünk azt az erőt, amellyel már rendelkezünk Krisztusban.

Az igazság sokkal jobb!

Tudtad, hogy ebben a pillanatban isteni élet van benned? Benned Krisztus van. Ennek a valóság-nak óriási következményei vannak az életedben. A Biblia ezt mondja Jézusról: Benne lakik az Isten-ség egész teljessége testi formában. (Kol 2:9) Az isteni erő teljes tárháza Jézus Krisztusban van. Nincs a természetfelettinék egyetlen olyan kis része sem, amelyet Ő ne birtokolna.

Most pedig fontoljuk meg ezt a kérdést: hol van Jézus Krisztus ebben a pillanatban? A válasz az,

hogy Ő benned él! Már benned van Isten ereje. A Jézusban lakozó Istenség teljességéről szóló kijelentés második része a következő: Ő benne lettetek teljessé. (2:10) Mivel Krisztus benned él, semmiben sem szenvedsz hiányt. Őbenne váltál teljessé. Nem találsz benne hiányosságot, a szellemi erő területén is teljessé tett téged!

A feltámadás után Jézus ezt mondta a tanítványoknak: Ti pedig erőt kaptok, amikor a Szent Szellem eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld legtávolabbi részein is. (ApCsel 1,8) Jézus megígérte tanítványainak, hogy a Szellem eljövételével hatalmat kapnak. Az erő görögül dynamis, ebből kapjuk az angol dinamit szót. Ebben a pillanatban az isteni élet robbanékony ereje van benned. Ez azt jelenti, hogy mindenható ereje lakozik benned mindenkor. Ezért mondhatta Pál apostol:

Mindent megtehetek az által, aki megerősít engem. (Fil 4:13)

Egy másik szakaszban Pál leírta, hogyan élt a Jézus Krisztusban birtokolt hatalom alapján. Ezt írta:

Fáradozom, az Ő ereje szerint törekedve, amely hatalmasan munkálkodik bennem. (Kol 1:29)

Pál életmódját a kemény munka jellemezte, amelyet Isten szolgálatában végzett, másoknak végzett szolgálatán keresztül. Nehéz lenne találni valakit, aki valaha is többet adott volna a szolgálat munkájára, de hogyan tette ezt? Azt mondja, hogy „az

Ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem”. Pál ismerte a Krisztusból való élés titkát. Tudta, hogy nincs szüksége több erőre. Tudta, hogy semmiben sem szenved hiányt. Pál tudta, hogy amikor rájössz, hogy Krisztus él benned, akkor mindened megvan. Ezért tanította:

Áldott legyen a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Apja, aki megáldott minket minden Szellemi áldással a mennyekben Krisztusban. (Ef 1:3)

A „minden Szellemi áldás” magában foglalja Isten hatalmát. Ő áldott meg (múlt időben) minket az Ő erejével. Ez nem olyasmi, amit nekünk kell keresnünk.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Az a gondolat, hogy hiányzik a szellemi erő, törvénykező, cselekedetközpontú tanítás, mert arra készíted, hogy azt gondold, hogy valamit tenned kell ahhoz, hogy elnyerd azt. Az igazság az, hogy megvan neked. Ne keresd tovább Isten erejét. Az benned van – pontosabban: Ő van benned, és mindennap kifejezi rajtad keresztül az APU szeretetének és kegyelmének dinamikus erejét, ahogyan tőle függsz. Semmiben sem szenvedsz hiányt.

Annak pedig, aki sokkal bőségesebben képes cselekedni mindazt, amit kérünk vagy gondolunk, a bennünk munkálkodó erő szerint, neki legyen dicsőség az egyházban és Krisztus Jézusban minden nemzedékre, örökkön örökké. Ámen. (Ef 3:20–21)

35.

Tényleg a Keresztény erkölcs szerint kell élnünk?

Itt van valami, ami sokakat meglephet. Ki lehet az ellen, hogy keresztény erkölcs szerint éljünk? Nem kellene erkölcsösen élnünk, szemben az erkölcstelen életmóddal?

Ez a kérdés elhibázza a lényegét, mert Isten nem arra tervezte az életet, hogy egy erkölcsi rendszer alapján éljünk. Neki ennél sokkal jobb terve van velünk.

A keresztény erkölcs szerint való élet gondolata felvet néhány kérdést. Mi is pontosan a „keresztény erkölcs”? Mely erkölcsök jellemzőek kifejezetten a kereszténységre? Kerüld a hazugságot, a lopást és a házasságtörést stb. Mi a helyzet az anyád és apád tiszteletével és azzal, hogy úgy bánj felebarátoddal, ahogyan te is szeretnéd, hogy veled bánjanak? A világ összes nagy vallása egyetért ezekben. Még ateisták is vannak, akiknek az erköl-

csi kódexe lényegében megegyezik a Tízparancsolat tanításainak nagy részével. Újra megkérdezem: milyen erkölcsi viselkedés jellemzi leginkább a kereszténységet?

Menjünk tovább.

Vannak, akik azt mondják, hogy „a keresztények jobban betartják ezeket az erkölcsöket, mint más vallások tagjai vagy a nem hívők”. Ha tényleg elég naiv vagy ahhoz, hogy ezt elhiszed, neked mondom, ébredj fel az álomból. Komolyan, térj vissza a valósághoz. Akik az erkölcs köré építik az életüket, azoknak ugyanolyan esélyük van a sikerre, mint a kudarcra. Az életünk nem az erkölcsre épül, hanem magára Krisztusra.

Jézus korában, csakúgy, mint a mi időnkben, sokan voltak, akik emberi mércével mérve nagyon erkölcsösek. Ahhoz, hogy felfogjuk, mit akar Isten tanítani, szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy soha nem az volt az Ő szándéka az emberiséggel, hogy erkölcsösen éljünk.

Az igazság sokkal jobb!

A Teremtés könyvének második fejezetében a Biblia két alternatívát mutat be arra vonatkozóan, hogyan fogunk élni ebben a világban. Az élet fája, és a jó és a rossz tudásának fája képviseli ezt a két rendszert. Mindkettő az Édenkert közepén volt.

Az élet fája Jézus Krisztust jelképezi. Ezt az Újszövetség tanításai alapján tudjuk. A Biblia értelmezé-

sének egyik alapelve, hogy az ószövetségi írások jelentését az Újszövetség alapján értjük meg. Tudjuk, hogy az élet fája előrevetíti Jézust. Hiszen már az Újszövetség felületes olvasása is azt mutatja, hogy Jézus Krisztus az Élet.

A jó és a rossz tudásának fája, az erkölcs fája. Miért sugallom ezt a gondolatot? Engedjétek meg, hogy a kérdésre kérdéssel válaszoljak: mit adott ez a bizonyos fa Ádámnak és Évának? A tudást. De mire vonatkozó tudást? A válasz természetesen a „jó”-ra és a „rossz”-ra. A fa tehát a jót és a rosszat – vagy másképpen fogalmazva: a jó és a rossz ismeretét – adta.

A jó és a rossz az erkölcs földjének határai. Az erkölcsös élet teljes mértékben a helyes cselekedeteken, és a helytelen viselkedés elkerülésén alapul. Ez az erkölcsiség lényege.

Tégy jót! Ne tégy rosszat! Ez ilyen egyszerű.

Hogy értelmezed, mit mondott Isten Ádámnak és Évának a kertben? Megmutatja nekünk az Ő szándékát, hogy hogyan kell élnünk. Nem azt mondta nekik, hogy ehetnek az „erkölcs fájáról”, amíg a jó ágról esznek, de a gonosz ágat elkerülik. Egyértelműen megmondta nekik, hogy egyáltalán ne egyenek a jó és a rossz tudásának fájáról (lásd 1Mózes 2:17). Isten terve nem az, hogy úgy éljük az életünket, hogy jó dolgokat teszünk, és kerüljük a rosszakat.

Jézus a János 15:4–5-ben elmagyarázta a tervet, hogy hogyan kell élnünk. Azt mondta: Maradjatok

én bennem és én ti bennetek. Ahogyan az ág sem teremhet magától gyümölcsöt, ha nem marad a szőlőtőben, úgy ti sem, ha nem maradtok Én bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok az ágak; aki bennem marad és Én ő benne, az sok gyümölcsöt terem, mert rajtam kívül semmit sem tudtok tenni.

A Jézus által leírt világos terv az, hogy életmódunk az Ő isteni életének kifejeződése legyen, amely rajtunk keresztül áramlik és gyümölcsöt terem. Ez nem erkölcsi életmód kérdése. Csodálatos életre vagyunk képesek, ha Őbenne bízunk, mint a mi életforrásunkban.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Te és én sokkal többre vagyunk képesek az erkölcsös életnél. A „keresztény erkölcs” egy önellentmondás. Nem az erkölcs szerint kell élnünk. Jézus élete szerint kell élnünk. Az erkölcs szerint élés gondolata azt sugallja, hogy kitaláljuk, mi a helyes és mi a helytelen, és arra összpontosítunk, hogy a helyeset tegyük és elkerüljük a helytelent. Ez tehát valójában azt jelenti, hogy az erkölcs szerint élünk, a jó és a rossz tudásának fája szerint. Ez nem Isten terve.

Még csak nem is szükséges, hogy valaki Krisztust kövesse ahhoz, hogy erkölcsösen éljen. De mi követjük Krisztust. Olyan életet élünk, amely meghaladja az erkölcsöt. Szó szerint egy másik ember élete szerint élünk. A célunk az, hogy bízzunk Krisztusban, és engedjük, hogy valójában Ő az legyen, Aki, Ő bennünk és általunk. Ez végtelenül jobb, mintha próbálnánk erkölcsös ember lenni.

36.

A szíved tényleg kétségbeesetten gonosz?

Sok éven át azt hittem, hogy lényem legmélyén még mindig gonosz ember vagyok. Tudtam, hogy megbocsátást kaptam, de még mindig láttam hajlamot a bűnös gondolatokra, magatartásra, sőt tettekre. Életem nagy részében azt hallottam, hogy – bár megbocsátást nyertünk – a szívünk még mindig gonosz és megbízhatatlan.

A tény az, hogy a szívünk most már nem gonosz. Ha elhisszük azt a hazugságot, hogy az, akkor azon kapjuk magunkat, hogy ennek a téves meggyőződésnek megfelelően cselekszünk. Úgy fogunk cselekedni, hogy végső soron beteljesítsük azt, amit hiszünk. Ez az emberi psziché működésének egyik alapelve.

Gyakran hallottam prédikátorokat azt mondani, hogy mindannyian gonoszak és velejéig romlottak vagyunk. Úgy beszéltek az emberi romlottságról, mintha a kereszt semmit sem jelentene az életünkben. De Jézus Krisztus nagyobb Megváltó, mint

azt sokan közülünk akár csak el is képzelhették. Amit Ő tett, az változást hoz bennünk, és egy felébredés történik, mivel rájössz az igazságra.

Honnan származik ez a gondolat, hogy „javíthatatlanul gonosz a te szíved”? Valószínűleg sokszor és sok embertől hallottad már. A Bibliából származik. Jeremiás ószövetségi könyvéből származik. A szív csalárdabb mindennél és kétségbeesetten beteg; ki értheti meg azt? – kérdezte a próféta (lásd Jeremiás 17:9).

Észrevetted, hogy milyen forrást idéznek? Az Ószövetségből idéznek – a régi szövetségből. Bár az egész Biblia nekünk íródott és hasznos a tanulmányozásra és a szellemi növekedésünkhöz, de nem minden szó alkalmazható pontosan az új szövetség hívőire. Életbevágóan fontos, hogy helyesen értelmezzük a Szentírást. Ez azt jelenti, hogy megfelelő értelmezési szabályokat kell alkalmaznunk. Valójában egy egész tudományterület, a hermeneutika foglalkozik ezzel a kérdéssel. A hermeneutika a teológiának az az ága, amely azal foglalkozik, hogyan lehet a Bibliát megfelelően értelmezni úgy, hogy az biztosítsa az intellektuális becsületességet. A Biblia helyes megértésének számos szilárd alapelve van. Ezek közül a legfontosabb a kontextus. Ez azt jelenti, hogy minden olvasott szövegnél figyelembe kell vened ezeket a kérdéseket:

1. Ki beszél vagy ír?
2. Mikor beszéltek vagy írtak?
3. Kinek beszélnek vagy írnak?

4. Mi volt az akkori szándékuk?
5. Milyen körülmények között adták át üzenetüket?

Amikor bármit olvasol a Bibliában, ami az új szövetség kereszt általi megerősítése előtt íródott, akkor a szöveget annak fényében kell értelmezned, hogy az üzenet a törvény alatt élő embereknek szólt. Természetesen tanulhatunk az ószövetségi Szentírásból, de az is igaz, hogy szem előtt kell tartanunk, hogy mi magunk nem abban a szövetségben élünk. Mi az új szövetség feltételei szerint élünk, amely a kereszten kötött meg, amikor Jézus Krisztus kiontotta a vérét értünk. Íme egy kulcs, amely segít elkerülni a Biblia félreértését: a Biblia egésze a te érdekedben íródott, de nem minden része szól közvetlenül hozzád.

Jeremiás kijelentése a szívről igaz volt arra a népre, amelyhez szólt. Ezek a régi szövetség emberei voltak, akiknek még nem volt szerencsájük megtapasztalni Jézus Krisztus befejezett munkáját a kereszten. Istenünk azonban, mint az a kegyelmes Isten, aki Ő, megígérte, hogy valami újat fog tenni a problémájukkal kapcsolatban.

Az igazság sokkal jobb!

Az ember bűnbeesése után az Édenkertben az ember problémája szívproblémává vált. Az emberiség szíve hirtelen elsötétült a bűn miatt a bűnbeeséskor, és nem volt gyógymód a szívünkre. Amire szükségünk volt, az egy szívpótlás. Ezért évszázadokkal Jézus Krisztus eljövetele előtt, Isten ígére-

tet adott a megoldásra és a probléma forrásához nyúlt.

Tiszta vizet öntözök rád, és megtisztulsz; megtisztítalak minden szennyedtől és minden bálványodtól. Sőt, új szívet adok nektek és új Szellemet adok belétek; és eltávolítom a kőszívet a testetekből, és húsból való szívet adok nektek. Szellememet beléd adom és arra készítetlek, hogy törvényeim szerint járj és gondosan tartsd be rendeléseimet. (Ez 36:25–27)

Ebben a mintegy 600 évvel Krisztus előtt tett jóslatban kegyelmes Apukánk világos előjelét adta annak, amit Fiának személye és munkája által fog tenni. Látjátok a lelki tisztulást, amelyet az Úr az Ő halála által fog véghezvinni, és amely a megbocsátásban, megigazulásban és még sok másban teljesedett be. Látjátok, Isten megígéri, hogy kicseréli az ember szívét. Elveszi a régi, kemény, romlott szívet, és egy új, lágy, fogékony szívvel helyettesíti. Hogy ez a csere a kívánt irányba vezessen, Isten azt mondta, hogy az Ő Szellemét is adja nekünk.

Most azt kérdezem tőletek: ha mindezek a dolgok Jézus Krisztusban valóra váltak, hogyan lehet, hogy a szívem még mindig rothadt ízig-vérig? Nem lehet. Pál írta:

Aki pedig az Úrhoz csatlakozik, az egy szellem vele. (1Kor 6:17)

Ez egy elképesztő igazság, és komoly következményekkel jár a kérdésünkre nézve. Mivel Jézus

Krisztussal egy szellemmé lettünk, hogyan maradhatnánk ugyanazok, mint korábban? Hogyan lehetne még mindig gonosz szívünk?

Végül, Péter az ő szemszögéből osztja meg velünk: „Ezek által adta nekünk az ő drága és csodálatos ígéreteit, hogy ezek által az isteni természet részeivé legyetek, megmenekülve a romlottságtól, amely a világban a kívánság által van.” (2Pt 1:4)

„Az isteni természet részeseivé lenni” azt jelenti, hogy maga Isten természete lett a miénk. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy Istenné válunk, hanem azt, hogy megkaptuk az Ő természetét, mert most már egységben vagyunk Vele.

A Krisztusban való megváltásod miatt új szívet kaptál. A szíved nem kétségbeesetten gonosz. Most Jézus Krisztus természete tölt el téged. Jézus Krisztus a te igazságod.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Soha ne felejtse el, hogy nem vagy kétségbeesetten gonosz. Nem vagy velejéig gonosz. Nem vagy többé romlott. Krisztus befejezett munkája miatt és az Ő életének ajándéka miatt, amelyet beléd helyezett, már nem vagy romlott. Nem vagytok velejéig romlottak – nem azok vagytok, hanem ízig-vérig igazak vagytok:

Ha tehát valaki Krisztusban van, az új teremtmény; a régi elmúlt, íme, új dolgok lettek.
(2Kor 5:17)

Ez a tanítás, hogy a szív kétségbeesetten gonosz, rabságban tart téged, mert arra késztet, hogy elhidd, hogy nem bízatsz a szívedben. Pedig az igazság az, hogy bízatsz Krisztus Szent Szellemében, aki benned él. Ő fog vezetni téged, és folytatni fogja a munkát, amit elkezdett benned, amíg teljesen az Ő képmásához nem igazodsz.

37.

Szükséged van egy elszámoltató partnerre?

Tisztában vagyok vele, hogy ezzel most nagyon mély vízbe megyek, mert egy erős áramlatú hó-bortot kritizálok. Mostanában divatos az egyházi világban azt tanítani az embereknek, hogy szükségük van egy partnerre, akinek ő elszámoltatható. De van néhány valódi probléma azzal, ahogyan ezt gyakran értik és gyakorolják, feltéve, hogy a te fogalmad megfelel az általánosan értelmezett jelentésnek, amivel sok helyen találkoztam.

Ha nem ismered ezt a fogalmat, a számonkérő partner általában az a személy, akivel minden héten találkozol, és akinek elárulod a legsötétebb dolgaidat, titkaid. Elmondod neki a legnagyobb küzdelmeidet, ő pedig elszámoltat, hogy megbizonyosodj arról, hogy a helyes módon élsz és a helyes dolgokat teszed.

Ezt a gyakorlatot úgy hirdetik, hogy állítólag engedélyt adsz a számonkérő partnerednek arra, hogy kemény legyen veled, válaszokat követeljen,

és kemény legyen, ha lemaradsz. Őszintének kell lenned a legmélyebb, legsötétebb bűneiddel kapcsolatban. Mindent és mindenkit fel kell fedned, attól kezdve, hogy ezen a héten eleget olvastad-e a Bibliát, vagy sem, egészen addig, hogy volt-e csendes időd, vagy voltak-e mocskos gondolataid, vagy kit vegyél feleségül, mi legyen a munkád. Teljesen átlátszónak kell lenned, ez az a szó, amit újra és újra hallasz. És ne feledd, az átlátható szó szerint azt jelenti, hogy mindent láthatsz. Ez az egyik korlátja egy ilyen szigorú felállásnak: egy elszámoltathatósági partner értéke semmivel sem jobb, mint a hajlandóságod, hogy őszinte legyél azzal, akivel beszélsz. A valóság az, hogy csak te és Isten tudjátok az igazságot erről.

Most lehet, hogy te nem így gondolsz az elszámoltathatósági partner kifejezésre, de mivel sok helyen utazom és beszélek, gyakran hallom, hogy így mutatták be. (Persze itt is vannak fokozatai az elszámoltathatóság mértékének, én itt egy durvább helyzetet szemléltettem.) Itt nem arról van szó, hogy van egy jó barátod, akivel őszinte lehetsz, és aki bátorít téged azzal, hogy a legjobbat hívja elő belőled. A lényege annak, amit itt megkérdőjelezek, az az elszámoltathatóság – számot adni a viselkedésedről valaki másnak, aki azért van ott, hogy megvizsgáljon téged, hogy lássa, hogyan teljesítettél. A megerősítés, amely segít növekedni a Jézus iránti szeretetedben, teljesen más forgatókönyv. De itt most egy olyan helyzetet írok le, amikor a te viselkedésedet egy másik személy ítéli meg.

Íme az igazság: nincs szükség arra, hogy valaki ellenőrizze a mindennapi életmódodat. Nincs szükség arra, hogy valaki értékeljen téged, hogy azt teszed-e, amit szerinte tenned kellene. Halljátok ennek a legalista, törvénykező felhangját? Lehet, hogy azt mondd a számonkérő partnerednek: „Ezt vagy azt el kell kerülnöm. Barátom, szükségem van arra, hogy minden héten felvedd a seriff jelvényét, leülj velem, és nyíltan megkérdezd, hogy megteszem-e azokat a dolgokat vagy sem. Kérd számon tőlem. Különben rossz dolgokat fogok csinálni.”

Ha így nézzük a dolgot, akkor láthatjuk, hogy ez egy extrém intézkedés. Most, ha van az életednek egy konkrét területe, ahol nehezen tudsz változtatni – egy olyan terület, ahol bátorításra vágysz –, akkor rendben. Kérj segítséget egy megbízható barátodtól, mert ez megtiszteltetés egy igaz barátnak. De ha azt mondd, hogy életmódként van rá szükségem, mert nem tudom nélküled a hittemmel összhangban megélni a hétköznapijaimat, az annak a jele, hogy sokkal nagyobb bajok vannak.

A folyamatos elszámoltathatósági partner gondolata egyszerűen nem illik a kegyelem útján való járáshoz. Vegyük ezt figyelembe: mindannyiunknak szüksége van jó keresztény barátokra. A Biblia sok mindent mond arról, hogy milyen szerepünk van abban, hogy segítsük, bátorítsuk egymást, és tanácsot adjunk egymásnak. Talán van egy olyan személy az életedben, akit elszámoltatható társnak nevezel, de nincs olyan kapcsolatod, mint amelyet már leírtam. Ehelyett olyan típusú kapcsolatod van,

ahol azért találkoztok, hogy egymást bátorítsátok és felemeljétek, és a legjobb formátok felé húzzátok egymást. Ha így van, akkor ez jó! Mindenkinek szüksége van bátorító barátokra az életében.

Az igazság sokkal jobb!

A számonkérő partner a bizalmon és bátorításon alapuló hiteles kapcsolat olcsó hamisítványa, és valójában útjában áll annak, hogy ilyen kapcsolatot alakítsunk ki. Valóban szükségünk van egymásra. Isten úgy épített minket, hogy nem arra vagyunk hivatottak, hogy egyedül éljük az életünket. Az Újszövetség gyakran beszél arról, hogy milyen pozitív hatással vagyunk egymásra. Pál például ezt írja:

Egymás terhét hordozzátok, és így teljesítitek Krisztus törvényét. (Gal 6:2)

Egy másik alkalommal pedig így szólt:

Testvéri szeretetben szenteljétek magatokat egymásnak, tisztelettel részesítsétek előnyben egymást... Örüljétek együtt azokkal, akik örülnek, sírjátok együtt azokkal, akik sírnak. (Róm 12:10,15)

A thesszalonikaiaknak ezt írta:

Arra kérünk titeket, testvérek, hogy intsétek a fegyelmezetleneket, bátorítsátok az erőtleneket, segítsétek a gyengéket, legyetek türelmesek mindenkivel. (1Thessz 5:14)

A Zsidókhoz írt levél írója pedig így bátorít minket:

És gondoljuk meg, hogyan buzdítsuk egymást szeretetre és jó cselekedetekre, ne hagyjuk el az egybegyűlést, ahogyan némelyek szokták, hanem bátorítsuk egymást, annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik a nap. (Zsid 10:24–25)

Hiszem, hogy ha figyelmesen elolvassátok ezeket a verseket, és figyeld meg az uralkodó hangnemet, egyet fogsz érteni velem abban, hogy nagyon más-képp hangzanak, mint a nehézkes „elszámoltatható partner” koncepció. Kérdezd meg magadtól: szeretnél-e más hívőkkel ilyen kapcsolatban lenni úgy, ahogyan ezek a versek leírják? Persze, hogy szeretnéd! Ki ne szeretné, ha így bánnának vele? De az elszámoltathatósági partner mozgalom inkább a titkosrendőrségre hasonlít. Ez egyszerűen farizeizmus modern ruhában.

Van-e valaha is olyan idő, amikor helyénvaló kijavítani egymást, vagy megmondani egymásnak, ha tévedtünk? Igen, van – feltéve, hogy olyan szeretet-kapcsolatunk van egymással, amiben őszinték és elfogadóak vagyunk egymással. Pál ezt így írta le:

Ami pedig titeket illet, testvéreim, magam is meg vagyok győződve arról, hogy ti magatok is tele vagytok jósággal, telve minden ismerettel, és képesek vagytok egymást figyelmeztetni. (Róm 15:14)

Igen, az is a szeretet kifejezése, hogy valaki megmondja nekünk, hogy tévedünk. Ha rossz úton járunk, áldás és a szeretetteljes szolgálat cselekedete, ha valaki megmondja nekünk, hogy veszélyes irányba megyünk. Ebben az Ó- és Újszövetség is egyetért. Az egyik közmondás így szól: Jóindulatúak a baráttól kapott sebek, de csalárdak az ellenség csókjai. (Péld 27:6)

Bármennyire is tárgyalja azonban a Biblia az egymásnak nyújtható segítség áldásait, a legjobb igazság ezzel kapcsolatban mégis az, hogy Isten már megadta nekünk a lehető legjobb bátorítót – a bennünk lakozó Szent Szellemet. Jézus mondta ezeket a dolgokat, amikor megjövendölte a Szellem eljövételét:

Kérni fogom az Aput és ő ad nektek egy másik Segítőt, hogy veletek legyen mindörökké, ez az igazság Szelleme (Jn 14:16–17)

Bennünk van a Szent Szellem. Ott van a Szent Szellem, hogy vezessen minket. Ő az, aki megmutatja nekünk, ha nem annak megfelelően élünk, akik Jézus Krisztusban vagyunk. Ő a legjobb elszámoltathatósági partner, akit valaha is kaphatsz az életben.

A „Segítőnek” fordított szó a görög paraklétos, ebből származik a paraklész kifejezés. Azt jelenti, hogy „aki mellénk jön”, hogy segítsen és megerősítsen. Jelenthet védőügyvédet vagy tanácsadót is. Ez a Szent Szellem szerepe. Gondoljatok bele! Maga Isten, azaz a Szent Szellem személye – Krisz-

tus felhatalmazó jelenléte – van benned, hogy tanácsot adjon, tanítson, javítson, erősítsen és segítsen, vigasztaljon. Micsoda különbséget jelenthetne, ha jobban tudatában lennénk azoknak az erőforrásoknak, amelyeket Isten már a rendelkezésünkre bocsátott.

Változtasd meg a gondolkodásodat!

Ne hidd, hogy azt sugallom, hogy nem jó ötlet, ha van egy barátod, akivel teljesen őszinte vagy. Ezt nem mondtam, és nem is hiszem. Azt az állítást azonban megkérdőjelezem, hogy valakinek felelned kell azzal kapcsolatban, hogy milyen bűneid vagy sebezhető pontjaid vannak (vagy hogy helyesen cselekedtél-e). Úgy gondolom, hogy ez a bibliai igazságok elferdítése arról a segítségről, amit egymásnak adhatunk. És ami még ennél is komolyabb, elhomályosíthatja azt a még nagyobb igazságot, hogy a Szent Szellem az elszámoltathatósági partnerünk. Ő táplál és vezet téged, és bátorít előre és felfelé.

38.

A szentségben kell növekedni vagy nem?

Az, hogy az ember hogyan válik szentté, az egyik legforróbb bibliai kérdés az egyházi világban már sok-sok éve. Egész felekezetek szakadtak ki, és háborúznak e kérdéssel kapcsolatos nézeteltérések miatt. Érdekes (de szomorú) dolog a következő: Úgy tűnik, hogy ezek a nézeteltérések az emberek között ebben a témában általában abból adódnak, hogy a kérdést kezdettől fogva rossz szemszögből vizsgálják.

Ha felteszed a kérdést: „Hogyan válik valaki szentté?” – valószínűleg sokféle választ kapsz, de a válaszokban valószínűleg egyvalami közös lesz. Arról fognak beszélni, hogy mit kell tennie az embernek. Néhányan úgy gondolják, hogy a Bibliát kell olvasnunk és erős imaéletet kell kialakítanunk ahhoz, hogy szentté váljunk. Mások úgy gondolják, hogy ezt böjtöléssel érjük el. Megint mások úgy gondolják, hogy ez úgy jön létre, hogy feladjuk a rossz szokásokat, és elkezdjük azokat a dolgokat tenni, amelyekről hisszük, hogy Isten azt szeretné, ha tennénk

a mindennapi életünkben. Sokféle választ adnak az emberek, de mind ugyanazt a végcélt táplálják, miszerint minden azon múlik, hogy mit teszünk. Mint már megtanultad, a kegyelem nem ezen a sínen fut. A kegyelem arról szól, amit Isten tett.

Mit jelent valójában szentnek lenni? A szó definíciója szerint: „Isten által elkülönítve lenni”. A lényege az, hogy a megszentelt dolgot félretette, elkülönítette a hétköznapi használattól, és most egy bizonyos célra tartotta fenn Isten. Ez a meghatározás rád is illik! Mennyei Édesapánk elkülönített téged magának a saját céljaira. Ezt nem valami olyan dolog okozta, amit te tettél, hanem ez egy kegyelmi cselekedet, amit Ő tett az életedben.

A valóság az, hogy nem attól leszel szent, amit teszel, és nem válhatsz szentebbé, mint amilyen most vagy. Már elkülönítettek téged, és nem tudod magadat arra készíteni, hogy „elkülönültebbé” válj, mint amilyen már vagy.

Az az elképzelés, hogy növekedhetsz a szentségben, több okból is téves, nem utolsósorban azért, mert nem ismeri el Krisztus befejezett munkáját a kereszten. A Biblia azt tanítja, hogy Jézus Krisztusban már megkaptuk a szentséget. A Szentírás azt mondja az 1Korinthus 3:16–17-ben, hogy a ti testetek a Szent Szellem temploma, és Isten Szelleme lakik bennetek. A 17. vers azt mondja, hogy „Isten temploma szent, és ez vagy te”. Nem nősz bele a szentségbe, és nem válsz fokozatosan szentté. A szentség Jézus Krisztus személyében érkezik hozzád.

Sokan küzdenek azzal, hogy elhiggyék, hogy szentek, mert gyakran nem érzik magukat szentnek, és mert nem mindig viselkednek szentül. Tudnunk kell, hogy az igazságot nem az határozza meg, hogy mit érzünk vagy hogyan viselkedünk. Az igazság azon alapul, amit Isten mond.

Lehet, hogy nem mindig viselkedsz szentül, vagy nem érzed magad szentnek, de ez nem változtat azon a valóságon, hogy ki vagy. Az identitásodat az határozza meg, amit Krisztus tett, nem pedig az, amit te teszel. Az érzéseidnek és tetteidnek tehát semmi köze ahhoz az objektív valósághoz, hogy Jézus Krisztusban szentté lettél. Ha azt szeretnéd, hogy megváltozzon az életmódod, akkor alkalmazd magadra, és sajátítsd ki, tedd a sajátoddá a Krisztusban rád ruházott szentség igazságát az életedben, és látni fogod, hogy a mindennapi cselekedeteid és hozzáállásod átalakul.

Az igazság sokkal jobb!

Ha azt gondolod, hogy a szentségnek az erkölcsi tökéletességhez van köze, akkor arra bátorítalak, hogy vess egy pillantást az újszövetségi korinthusi gyülekezetre. Ha azt mondjuk, hogy ezek az emberek rosszul viselkedtek, akkor ez még enyhe kifejezés. Abban a gyülekezetben széthúzás, részegség, féltékenység, szexuális erkölcstelenség, és sok más bűnös viselkedés létezett.

Pál apostol levelet írt a korinthusi keresztényeknek, és ezt így kezdte: Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, azoknak, akik megszentelőd-

tek Krisztus Jézusban, szentek az elhivatottság által...” (1Kor 1:2) Pál azt mondta, hogy a korintusiak „megszentelődtek Krisztus Jézusban”. Tudott a viselkedésükről, sőt, később a levelében foglalkozott is vele, de Pál tudott valamit, amit sok mai hívő nem ért. A viselkedésünk nem határozza meg, hogy kik vagyunk! Ezek a korintusiak szentek voltak, függetlenül attól, ahogy viselkedtek. Szentek voltak, még akkor is, ha „rosszul viselkedő szentek” voltak. Szentségüknek semmi köze nem volt ahhoz, hogy mit tettek vagy nem tettek.

Pál nem sokkal később emlékeztette őket: Ti pedig az ő cselekedete által vagytok Krisztus Jézusban, aki bölcsességgé lett számunkra Istentől, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá. (1Kor 1:30) Azt mondja, hogy Isten cselekedete volt, hogy Krisztusban vannak, és hogy Krisztus az ő megszentelődésük – vagy szentségük. Ismét azt látjuk, hogy a korintusiak már szentek voltak Isten előtt.

Az Újszövetségi Szentírás nagyon világosan fogalmaz arról, hogyan lettünk szentté. A Zsidókhoz írt levél írója azt mondja, hogy Isten tette ezt Krisztus által:

Ezáltal szentelődünk meg Jézus Krisztus testének egyszer s mindenkorra való felajánlása által. (Zsid 10:10)

Krisztus munkája által lettünk szentek. Mi a helyzet azokkal a helyekkel a Bibliában, ahol a Szentírás úgy tűnik, hogy azt tanítja, hogy a szentségre kell törekednünk? Vegyük például a Zsidókhoz írt

levél 12:14-et: Törekedjete a békességre minden emberrel, és a megszentelődésre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat. Mit jelent az a vers, amikor azt mondja, hogy „törekedjünk a megszentelődésre” (szentségre)? A válasznak köze van ahhoz, hogy mit értünk törekvés alatt.

Ha a megszentelődésre való törekvést úgy határozzuk meg, hogy egyre jobban és jobban betartjuk a szabályokat, akkor rögtön a legalizmusban, a törvénykezés területén találjuk magunkat, de már láttuk, hogy a szentség értelme nem a szabályok betartása.

A törekvés azt jelenti, hogy szorgalmasan cselekedjük azt, hogy egyetértsünk Istennel azzal kapcsolatban, amit Ő mondott rólunk, és úgy teszünk, mintha ez igaz lenne, mert ez igaz!

Egy magyarázatban azt olvastam a fenti igéről, idézem: „Törekedjete a békére minden emberrel. Az igazi barátságot csak a teljes megbocsátás és ártatlanság környezetében lehet élvezni. Ez teszi láthatóvá Istent az életünkben.”

Neked ott van Jézus Krisztus, és Ő a te szentséged. Tehát akkor törekszünk a megszentelődésre vagy a szentségre, amikor az Ő bennünk lakozó életének valóságából élünk. Növekszünk a szentség kifejezésében a gondolatainkban és a hozzáállásunkban, sőt a cselekedeteinkben is, de nem leszünk egyre szentebbek és szentebbek. Ti már szentek vagytok. Ez az, ami vagy! Emlékezz az 1Korinthus 3:16-17-re.

Változtasd meg a gondolkodásodat

Ha elhiszed azt a hazugságot, hogy növekedned kellene a szentségben, akkor nem lesz más lehetőséged, mint elkezdni azt kérdezni magadtól, hogy mit kell tenned ahhoz, hogy ez megtörténjen. Higgy az Újszövetség igazságának. Te már szentté lettél, és egyre motiváltabb leszel arra, hogy ezen igazság alapján éld az életed.

Idővel azt fogod tapasztalni, hogy egyre szentebben viselkedsz, ahogy növekszel a kegyelemben és annak ismeretében, hogy kicsoda Jézus bennünk, és kik vagyunk mi Őbenne. Ez azonban nem jelenti azt, hogy növekszünk a szentségben. Azt jelenti, hogy cselekedeteink felzárkóznak identitásunkhoz. Egyre inkább úgy viselkedünk, mint az a személy, aki már vagyunk.

A válasz arra a hazugságra, hogy növekedünk a szentségben, az, hogy Krisztus Jézus a mi szentségünk, és egyszerűen elfogadjuk az Ő befejezett munkáját szentségünk alapjaként. Amikor ezt tesszük, akkor tiszteljük a keresztet, és azt a Krisztust, aki önmagát adta értünk, hogy mi szentek legyünk.

39.

Imádkoznod kell azért, hogy jobban szeresd Krisztust?

Ismerek testvéreket, akik életük során évekig ugyanazt az imát imádkozzák újra és újra: „Uram Jézus, segíts, hogy jobban szeresselek!” Te is imádkoztál már így? Ha igen, akkor tudom, hogy éhes vagy a Vele való bensőséges kapcsolat megtapasztalására, és ez a vágy motiválta az imádat, ahogyan másokat is. Az a gondolat, hogy Jézust jobban kellene szeretnünk, ahogy haladunk előre az életben, ésszerűnek tűnik. És ha jobban kellene szeretnünk Őt, akkor ezért kell imádkoznunk. Ennek van értelme. Ugye?

Remélem, hogy mostanra már felismered mi a közös ezekben a legalista, törvénykező, cselekedet-központú hazugságokban. Nézd meg újra az előző bekezdés végét. Milyen szavakat írtam, amikor a Krisztus szeretetének legalista megközelítését írtam le? Két szó van, ami remélem, hogy szembetűnt nektek.

Remélem, hogy a „kellene” és a „kell” szavak felkeltették a figyelmedet. Mostanra remélem rájöttél, hogy amikor a Krisztussal való járásunk bármely területén a „kellene” vagy a „kell” a motivációnk, akkor okunk van megállni, és megkérdezni magunktól, hogy milyen megközelítést alkalmazunk a kegyelem útján való járásunkban. Kegyelemben élő emberként a motivációnk nem ezekből a kategóriákból származik. Mi nem akarunk! A Krisztus iránti vágy motivál bennünket, nem pedig az erkölcsi köteleességtudat. Ezt teszi a kegyelem az emberrel.

Most pedig gondoljuk meg, hogyan vonatkozik ez arra a témára, hogy jobban szeressük Jézust. Ha azért imádkozol, hogy jobban szeresd Őt, akkor nem a helyes megközelítést alkalmazod. Tudod mi a helyes megközelítés? A válasz olyan egyszerű, hogy talán meglepő lesz. A Jézus Krisztus iránti szeretetünk a válasz az Ő irántunk való szeretetére. Ez nem olyasmi, amit mi kezdeményezünk – nem azért szeretjük Őt jobban, mert mi határozzuk el, hogy ezt kellene tennünk (vagy akár imádkozunk érte). Úgy növekszünk az iránta érzett szeretetben, ahogyan növekszik a megértésünk, hogy mennyire szeret minket. A Biblia azt mondja: Szeretünk, mert ő szeretett minket először. (1Jn 4:19)

Itt van tehát egy kérdés: tudod-e jobban szeretni Jézus Krisztust? Biztos vagyok benne, hogy akarod, de a válasz erre nem az, hogy imádkozol hozzá, hogy jobban szeresd Őt. Ha jobban szeretnéd szeretni Őt, a megoldás a következő: figyelmedet arra összpontosítod, hogy Ő mennyire szeret téged.

Ahogy arra összpontosítasz, hogy Jézus Krisztus mennyire szeret téged, eláraszt az Ő szeretete, és azt fogod tapasztalni, hogy egyre növekvő szeretet duzzad benned iránta. Te és én szeretjük Őt, mert Ő szeret minket. Ő a kezdeményező, és mi vagyunk a válaszadók. Amikor felcseréljük ezeket a szerepeket, és azt gondoljuk, hogy valahogyan csak rajtunk múlik, hogy jobban szeressük Őt, az minket helyez a vezetőülésbe. De a Biblia nem ezt tanítja. Azért szeretjük Őt, mert Ő szeretett először minket.

Az igazság sokkal jobb!

Van egy beszámoló a Lukács evangéliuma 7. fejezetében, amely jól illusztrálja ezt a pontot. Jézust meghívták egy farizeus házába vacsorára. Egy erkölcstelen nő (prostituált) a városban „megtudta, hogy a farizeus házában az asztalnál ül”, ezért „hozott egy alabástrom flaskát”, tele kenőccsel, és megállt mögötte a lábánál, és sírva kezdte el nedvesíteni a lábát, a könnyeivel és a hajával törölte meg, csókolgatta a lábát és megkenete a kenőccsel. (7:37-38)

A farizeusnak problémája volt azzal, hogy ezt tette, mert végül is bűnös volt! Amivel szemben vak volt, az az volt, hogy az asszony cselekedetei elárulták a szívét. Nem csak a kenőcsöt öntötte Jézusra, hanem Önmagát öntötte ki Jézus előtt. Úgy is mondhatnánk, hogy megvallotta az Ő kegyelmébe és jóságába vetett hitét.

Amikor a farizeus panaszkodott, hogy nem helyénvaló, hogy ez az aljas nő még Jézust is meg-

érintette – akit a farizeus egy tekintélyes rabbinak látott –, Jézus egy történettel válaszolt neki egy olyan emberről, akinek az egyik férfi 50 dénárral, a másik pedig 500 dénárral tartozott. Mindkét férfi le volt égve, ezért a hitelező úgy döntött, hogy mindkettőjüknek megbocsátja az adósságot.

„Mit gondolsz, melyikük szereti jobban a hitelezőt?” – kérdezte a farizeustól.

A farizeus nyilvánvaló választ adott: „Az, akinek többet bocsátott meg.”

„Pontosan – mondta neki Jézus –, és ez az, ami itt történik. Eljöttem a házába, és te nem mostad meg a lábamat, ami vendégeknek járó szokásos udvariasság, amikor bejönnek a poros útról. Még egy arcon csókolással sem üdvözöltél Engem (ami szintén normális üdvözlés), de ez a nő nem hagyta abba a lábam drága parfümmel való fürdetését. A saját haját használja, mióta bejött! És nem hagyta abba a lábam csókolását!”

Aztán Jézus elmondta azt, amit a farizeusok soha nem értenek meg. „Akinek sokat bocsátottak meg, az jobban szeret, és akinek keveset bocsátottak meg, az kevésbé szeret.” Aztán az asszonyhoz fordult és azt mondta: „Minden bűnöd megbocsáttatott.”

Ne hagyjátok ki ezt a fontos dolgot, amit Jézus mondott. Annál jobban fogjuk Őt szeretni, minél inkább felismerjük, hogy Ő mennyire szeret minket. Nem a bűnöknek a sokasága, és ennek megbocsátása miatt szeret jobban az ember, hanem min-

den bűne teljes megbocsátásának átélése, tudata miatt. Ha tudod, hogy minden részlet meg lett bocsátva, akkor szereteted belobban Jézus iránt. Totális, minden apró részletre kiterjedő bűnbocsánatot kaptál. Az önigazságos emberek nem értékelik teljesen azt a nagyszerű ajándékot, amit Isten megbocsátása jelent számukra. Úgy gondolják, hogy ők amúgy sem olyan rosszak. De akik megértik, hogy Isten megbocsátása által milyen sokat kaptak, azoknak Isten iránti szeretete ugrásszerűen megnövekszik.

El tudjátok képzelni, mit érezhetett ez az asszony, aki nyilvánvalóan hitt abban, hogy Jézus az Isten Fia, amikor azt mondta neki, hogy bűnei megbocsáttattak? Nincs többé bűntudat! Nincs többé szégyen! Nem érezte többé úgy, hogy Isten csalódik benne! Arra a felismerésre jutott, hogy a világ-egyetem Teremtője elfogadta és szereti őt, és hogy egy egész életen át tartó rossz viselkedéséért teljes bocsánatot kapott!

Ugyanez igaz rád is. Tudtad, hogyha bármi rosszat tettél a múltban, vagy most teszel, vagy akár a jövőben tenni fogsz, nem változtatja meg Isten véleményét rólad? Az Ő szeretete irántad soha nem lesz sem nagyobb, sem kisebb, mint most. Ő a kereszten végzett munkája által mutatta meg irántad a szeretetét. Az irántad való szeretetének semmi köze ahhoz, hogy mit teszel vagy nem teszel, vagy mit érzel. Mindennek ahhoz van köze, hogy Ő milyen szerető Isten! Az Ő szeretete feltétel nélküli, rendíthetetlen és egyoldalú. Szeretni fog téged örökké, örökkön-örökké és mindörökké.

Semmi, amit valaha tettél vagy tenni fogsz, nem változtathat ezen.

Néhányan attól félnek, hogy ha az emberek ezt valóban elhiszik, akkor ez arra készíti őket, hogy elmenjenek, és vétkezzenek, de ez egyáltalán nem igaz. Isten szeretete, amelyet az Ő teljes megbocsátása által fejez ki nekünk, nem csökkenti, hanem felgyújtja az iránta való szeretetünket.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat

A titok, hogy jobban szeresd Őt, az, hogy hagyod, hogy meggyökerezzen benned annak a valósága, hogy mennyire szeret téged – amit már bebizonyított. Gondolj bele! Semmi sem fogja Őt arra készíteni, hogy jobban vagy kevésbé szeressen téged, mint ahogyan most teszi. Ahogy ezen az igazságon elmélsz, azt fogod tapasztalni, hogy az Ő iránta való szereteted egyre nagyobb lendületet vesz benned.

Az a tanítás, hogy azért kellene imádkoznod, hogy jobban szeresd Krisztust, egy hazugság, amely a figyelmedet magadra irányítja, és arra, hogy mennyire nem szereted Őt most. Ez azt fogja okozni, hogy hiányosnak és valószínűleg még bűnösnek is fogod érezni magad. Ez azt fogja okozni, hogy úgy érzed, mintha valami baj lenne veled, mert nem szereted Őt jobban. Felejtsd el ezt. Rá szegezd a szemed, és imádkozz így: „Mennyei Atyám, kérem a Te Szent Szellemedet, hogy tárja fel előttem, mennyire szeretsz engem.” Ha így imádkozol, meg fogod tapasztalni, hogy az Ő

irántad való szeretete egy híd lesz, amely elvezet
téged az Őiránta való nagyobb szeretethez, mint
amit valaha is képzeltél.

40.

Pozicionálisan vagyunk csak igazak?

A Biblia jó szándékú tanítói gyakran megcáfolják az egyik legalapvetőbb igazságot énünkről, és arról, hogy kik is vagyunk valójában. A Szentírás tanítása, miszerint igazzá lettünk nyilvánítva, a legkevésbé sem félreérthető. Egyértelmű. Jézus Krisztus befejezett munkája által lettél igazzá. Ez a kiindulópontja annak, hogy megértsük az igazságot arról, hogy ki vagy a lényed mélyén.

A kihívás e tanítás elfogadásában akkor jelentkezik, amikor összevetjük azt, amit a Biblia mond, azzal, amit magunkról érzünk, és ahogyan időnként viselkedünk. Az érzéseink és a tetteink arra engednek következtetni, hogy legjobb esetben sem lehetünk igazak, továbbá 100 százalékosan soha nem lehetünk biztosak abban, hogy igazak vagyunk.

Ez a feszültség a személyes tapasztalat és a Biblia egyértelmű tanítása közötti dilemmát hagy maga után. Hogyan lehet az, amit a Biblia világosan

mond, összeegyeztethető azzal, ami a személyes tapasztalat alapján igaznak tűnik? Itt kerül a középpontba az a hazugság, hogy pozicionálisan igazak vagyunk.

A pozicionális igazságosság gondolata az a tanítás, hogy nem szó szerinti értelemben vagyunk igazak. A nézet hívei azt mondják, hogy Isten így lát minket – az igazságosság a Krisztusban elfoglalt pozíciónk –, de ez nem tényleges valóság. Ezzel a nézettel azonban van egy nagy probléma: akárhogy is lát valamit Isten, az úgy van, ahogy van!

Isten nem elmebeteg, hogy azt mondja magának, hogy igazak vagyunk, amikor valójában nem vagyunk azok. Amit Isten lát, azt nevezzük valóságnak! Ha Ő igaznak lát, akkor azt is mondja, hogy igaz vagy, mert az vagy.

Sokak számára vitathatatlannak tűnik az az állítás, hogy pozicionálisan igazak vagyunk. Legalábbis érintetlenül hagyják a Biblia tanítását arról, hogy kik vagyunk. Tökéletes válasznak tűnik, mert nem támadja meg annak teljességét, amit a Biblia mond a témáról, és mégis képesek arra, hogy megmagyarázzák, hogyan érezhetünk és cselekedhetünk olykor annyi igazságtalanságot. Mi lehet ezzel a baj?

A válasz az, hogy azt sugallni, hogy a bibliai tanítás az igazságosságunkról csak pozicionális, valójában egy finom módja annak, hogyan tagadjuk azt, amit a Biblia világosan tanít. Az igazság felhígítása, az igazság beszennyezése, és a beszeny-

nyezett igazság nem igazság, hanem hazugsággá válik.

Mint a legtöbb eddig tárgyalt hazugság, ez a tévhit is részben az emberek őszinte zavarodottságából ered. Ránéznek az életükre, és tévesen azt a következtetést vonják le: „Tudom, hogy nem vagyok igaz. Tudom, hogyan viselkedem, és milyen vagyok valójában a gondolataimban és érzéseimben. Kizárt, hogy a szó szoros értelmében igaz legyek.” Tévesen, hagyják, hogy a szubjektív tapasztalatuk legyen a végső tekintély. Ennek eredményeként arra a következtetésre jutnak, hogy „nem vagyok igaz”. A problémájuk az, hogy nagyobb értéket tulajdonítanak szubjektív tapasztalatuknak, mint a Biblia objektív igazságának.

Az igazság sokkal jobb!

Pál apostol megérteti velünk Krisztus kereszten befejezett munkáját, amikor ezt írja: Őt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette helyettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Ő benne. (2Kor 5:21) Ez a vers egyáltalán nem nélkülözi a világosságot. Egyértelműen kimondja, hogy Jézus magára vette a mi bűnünket, hogy mi magunkra vehessük az Ő igazságosságát.

Jézus csak pozicionálisan vette magára a bűnünket, vagy szó szerint bűnné vált helyettünk? Van-e értelme azt hinni, hogy Ő szó szerint bűnné lett helyettünk, hogy mi helyette Isten igazságává válhassunk Ő benne?

Maga a gondolat is logikátlan felvetés.

A rómaiakhoz írt levelében Pál olyan világosan foglalkozott ezzel a kérdéssel, hogy nehéz nem észrevenni, hogy a mi igazságunk valójában szó szerint és ténylegesen – nem pedig „pozicionálisan” – van. Ádám és Krisztus összehasonlítását folytatva így ír: Mert ahogyan az egy ember engedtlensége által sokan lettek bűnössé, úgy az Egynek engedelmissége által sokan lesznek igazakká. (Róm 5:19)

Legyünk itt őszinték. Ha szó szerint bűnössé váltunk Ádám által – ha nem csak helyzeti tény, hanem tényleges tény, hogy bűnössé lettünk benne –, akkor nem lenne-e tökéletes értelme annak, hogy Krisztusban ténylegesen és szó szerint igazzá lettünk? Nem vehetjük ezt a verset, nem oszthatjuk ketté, és nem ragaszkodhatunk ahhoz, hogy az első felét szó szerint kell érteni, de az utolsó felét nem szó szerint kell érteni. Vagy csak pozicionálisan voltunk bűnösök, és nem szó szerint Ádám-ban, vagy pedig szó szerint igazak vagyunk Krisztusban.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Ez a különbségtétel azért olyan fontos, mert amíg nem hisszük el az igazságot, hogy Krisztusban valóban igazzá lettünk, addig a viselkedésünk ellenkezője lesz a Valóságnak. Az igazság az, hogy az igaz életmódot élni teljesen összeegyeztethető azzal, aki vagy. Ha másképp teszel, az ellentmond a valódi identitásodnak. Igaz vagy, és amikor ezt

a valóságot magadénak vallod, meglátod, hogy ez az igazság képessé tesz arra, hogy úgy is cselekedj.

Az a feltételezés, hogy az igazságosságod csak pozicionális, és ezért nem gyakorlati és valós tény az életedben, hazugság. Ez megakadályozza, hogy teljes mértékben kiélhesd a benned rejlő lehetőségeket, mint Isten igaz gyermeke, aki vagy. Ne fogadd el a Krisztusban való áldásaid felhígított értelmezését. Higgy benne! Szó szerint igaz vagy. A Róma 5:17 szerint azok, akik „a kegyelem és az igazság ajándékának bőségét kapják, uralkodni fognak az életben”. Ez az ok, hogy higgyünk az Igazságnak, és elutasítsuk ezt a hazugságot!

41.

A hit megköveteli, hogy minden helyzetben pozitívan beszéljek, megvallásokat tegyek vagy cselekedjek?

A pozitív gondolkodás gyakorlatilag vallássá vált a nyugati kultúrában. Az üzletek könyvespolcai tele vannak a pozitív gondolkodásról szóló könyvekkel, tucatnyi konkrét utasítással arról, hogyan érhetünk el óriási sikereket, ha helyesen gondolkodunk. E könyvek és megközelítések közül sok különböző módon téves, de kevesen vitatják, hogy a pozitív gondolkodásnak határozott előnyei vannak az állandó negatív gondolkodással szemben. Én magam is egyetértek ezzel.

Azonban annak ellenére, hogy a bibliai gondolkodásnak számos olyan aspektusa létezik, amely átfedésben van, és látszólag egyetért a pozitív

gondolkodás népszerű filozófiájával, sokan közülünk nem látnak néhány jelentős különbséget. Néhányan helytelenül összemixelték a bibliai hitről szóló tanítást a pozitív gondolkodás iparágának divatos nézeteivel, és most a hitnek egy olyan mutáns változatát vallják, amely messze áll a hitnek a Szentírásban tanított tiszta jelentésétől.

Definiáljuk a hitet. A Biblia azt mondja, hogy a hit „a remélt dolgok tartalma, a nem látott dolgok bizonyítéka”. Vagyis meggyőződés a valóságról. Egy magyarázat erről az ígéről a következő: a meggyőződés megerősíti a bizakodó várakozást, és bebizonyítja, hogy a láthatatlan világ valóságosabb, mint a látható. (Zsid 11:1) A hit nem üres remény, vagy egyszerűen csak egy pozitív gondolkodás valamiről, amiről azt akarjuk, hogy igaz legyen. A hit valaminek a felismerése, ami valóság, annak ellenére, hogy ez a valóság még nem látható.

John Darby bibliafordító volt a XIX. században, akinek az volt a célja, hogy a Szentírást az eredeti nyelvekről angolra fordítsa le azok számára, akiknek nem volt képzettségük az eredeti bibliai nyelvekben. Célja az volt, hogy megőrizze a bibliai írók által használt szavak pontos jelentését. A Zsidókhoz írt levél 11:1 fordítása segít tisztázni a hit jelentését. Ez így szól: „A hit pedig [a] remélt dolgok megalapozása, [a] nem látott dolgok meggyőződése” (Darby). Valaminek a megalapozása, valaminek az igazolása, ami már valóságos. A hit nem tesz valamit valósággá. Nincs teremtő ereje. A hit egyszerűen a színfalak mögötti valóság fel-

ismerése az emberi eszközökkel történő empirikus bizonyítás hiányában.

Tehát minden beszéd arról, hogy a hit „létbe szólítja a dolgokat”, nem biblikus. A hitnek önmagában nincs teremtő ereje. Amit a hit tesz, az az, hogy megerősíti azt, ami már létezik a láthatatlan világban.

A hit jelentéséről az egyház egyes részein ma elterjedt torz gondolkodásmód arra készítette az embereket, hogy azt higgyék, a hit azt jelenti, hogy mindig pozitívan kell cselekednünk, beszélünk. Ez alatt azt értem, hogy boldognak és vidámnak kell lennünk, és olyan szavakat kell mondanunk, amelyek azt tükrözik, ahogyan szeretnénk, hogy a dolgok legyenek, akár úgy vannak, akár nem. Ez egyáltalán nem hit. Mások számára a hit más gondolkodást jelent. És megint mások elképzelése a hitről a varázslással határos, ahol a hangsúly bizonyos varázsigék (vallási mantrák) elmondásán van, hogy a természetfeletti világot manipulálva, a kívánt dolgok megnyilvánuljanak. Sok keresztény babonánk van.

A „keresztény pozitív gondolkodás”, amelyet gyakran a hittal azonosítanak, azt állítja, hogy ha bármi olyasmit fejezel ki, ami negatívan hangozhat – ha tudtára adod valakinek, hogy negatív érzéseid vannak, ha kifejezed a bizonytalanságodat egy helyzet kimenetelével kapcsolatban, vagy bármit mondasz, ami akár csak távolról is negatívan hangzik bármivel kapcsolatban –, akkor valahogy nem a hitben jársz. Ez hazugság. A hit nem kö-

veteli meg, hogy nevetséges dolgokat mondjunk, amelyek megegyeznek azzal, amit mi szeretnénk, de nem biztos, hogy összhangban vannak a valósággal, ahogyan azt Isten megtervezte.

Az egyik fő probléma ezzel a hazugsággal az, hogy képmutató magatartást szül az egyházban. Az embereket színlelésre készíti, és nem engedi, hogy életszerűen cselekedjenek, beszéljenek. Arra készíti őket, hogy úgy tegyenek, mintha tényleg hinnének valamiben, csak azért, mert azt remélik, hogy a dolgok úgy alakulnak, ahogy megálmodják magukban egy adott helyzetre. Vagy ami még rosszabb, arra készíti az embereket, hogy megjátsszák a saját gondolataikat és érzéseiket. Hadd mondjak egy példát:

Emlékszem, hogy néhány évvel ezelőtt részt vettem egy ember temetésén. A férfi hirtelen és váratlanul halt meg, hátrahagyva a feleségét. Ahogy az özvegyhez közeledtem, összeszedtem a gondolataimat, hogy segíthessek és vigasztaljam a gyászolót. De ahelyett, hogy szomorúságot, gyászt vagy veszteséget fejezett volna ki, a férfi felesége a koporsó mellett állt, nyilvánvalóan hamis, műanyag mosollyal az arcán, és azt mondta: „Nagyon boldog vagyok. Örülök, hogy a mennyben van.”

Tudtam, hogy bár a feleség bizonyára vigasztalódhatott azzal a ténnyel, hogy férje a mennyben van, egész viselkedése elárulta a fájdalmat, amit érezhetett. Ő nem örült, hogy a férje most a mennyben van. Később igen. De nem most. A férje meghalt. Groteszk volt nézni, ahogy ez a fiatal özvegy ilyen

természetellenes módon viselkedett. Amit láttam, az nem volt valóságos, és bizonyosan nem a hit volt az, ami működött.

Miután hazaértem, még mindig ezen gondolkodtam, és arra jutottam: „Ha meghalok, jobb, ha könnyek lesznek! Remélem, lesz, aki sírni fog!” Az az özvegy valószínűleg úgy reagált, ahogyan azt gondolta, hogy „Szuper Szellemi keresztényként” reagálnia kellene, de ez nem volt őszinte. A hit átsegítette volna a gyászán anélkül, hogy tagadnia kellett volna a férje halála miatti gyászát.

Az igazság sokkal jobb!

A hit nem követeli meg, hogy megjártsszuk magunkat. Nem arról van szó, hogy színészekké váljunk. A hit azt jelenti, hogy bízunk abban, hogy Isten Isten, még a szörnyű helyzetek közepette is az. Azt jelenti, hogy ragaszkodunk ahhoz a tudásunkhoz, hogy Isten jó, és hogy szeret minket, bármi történések is. De a fájdalom akkor is fáj, még akkor is, ha Szuper Szellemiek vagyunk. A gyász még mindig a veszteségre adott normális emberi reakció. A hívő emberek még mindig sírnak. Az Istenbe vetett hit nem jelenti a valóság tagadását.

A 2Korinthus 1-ben Pál arról beszél, hogy Macedóniában volt, ahol olyan túlzott terhei voltak, amelyek meghaladták azt, amit el tudott volna viselni. Azt mondta: „...életünk felől is kétségben valánk.” (1:8) Ez negatívan hangzik, nem gondoljátok? Pálnak nem okozott gondot, hogy negatív szavakat használjon érzelmeinek leírására, mégis

azt mondja, hogy „mindez azért történt, hogy ne magunkban bízunk, hanem a halottakat feltámasztó Istenben”. (1:9) Ott, a csüggedés és a kétségbeesés közepette, Pál kifejezte a hitét!

Pál nem kerüli el, hogy a hit nevében őszintén beszéljen valódi érzéseiről. Nem vág bátor arcot és nem próbál „pozitív” lenni. A problémák, amelyekkel szembenézett, súlyosak, és mélyen fájdalmasak voltak. Abban a helyzetben nem volt szükség arra, hogy pozitívan viselkedjen. Teljesen rendben volt, hogy őszintén cselekedett.

Egy utolsó bibliai példa maga Jézus. A kereszttje előtti éjszakán imádkozott, és várt a Gecsemáné kertben. Az Apjához kiáltott, és nagy vércseppeket izzadt. Még azért is imádkozott, hogy egyáltalán ne kelljen szembenéznie a kereszttel – hogy ne kelljen meginnia „ezt a poharat”. A Zsidókhöz írt levél írója így írta le azt az éjszakát: Testének napjaiban mind imáit, mind könnyörgéseit hangos kiáltással és könnyekkel ajánlotta fel ahhoz, aki megmentheti őt a haláltól, és meghallgatásra talált jámborsága miatt. (Zsid 5:7) Természetesen, ha Isten Fia képes volt érzéseit „hangos kiáltás és könnyek” erejéig kifejezni, akkor mi is képesek vagyunk rá.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Fontos megérteni a különbséget az öröm és a boldogság között. Pál azt írta: „Örüljeteztek mindenkör, mindig... mindenben adjatok hálát; mert ez az Isten akarata számotokra Krisztus Jézusban.

(1Thessz 5:16,18). Az öröm az a mélyen gyökerező öröm, amikor tudjuk, hogy függetlenül attól, hogy milyenek a külső körülményeink, APU szeret minket, és mindent a javunkra munkál. Pál még a római börtönben is azt írta, hogy „örüljétek az ÚRban mindenkor”. Ezek a szavak furcsának tűnhetnek egy olyan embertől, akinek az élete veszélyben volt, amikor ezeket írta. Bizonyára nem örült annak, hogy bebörtönözték, de mégis örült.

A boldogító körülményeket mi is meg tudjuk teremteni. De az örömet nem tudjuk előállítani, Isten az öröm forrása. Életünk forrása nem ebben a világban gyökerezik, hanem örömünket abban a tudatban találjuk, hogy már Krisztussal együtt ülünk a mennyben. Ezért teljesen elfogadható, hogy elismerjük a boldogtalanság negatív érzéseit, miközben megerősítjük azt az örömet, amely a felettünk lévő szuverén APU, a bennünk lakozó Krisztus, és a Szent SZellem valóságán alapul, aki átvezet minket mindenen, amivel szembe kell néznünk.

A hit nem követeli meg, hogy minden helyzetben pozitívan cselekedjünk, beszéljünk. A hit egyszerűen csak azt kéri, hogy arra nézzünk, aki mindenért felelős, és bízunk benne, tudva, hogy bármi is lesz a körülményeink kimenetele, minden rendben lesz; mert Ő szeret minket, Ő szuverén, és mindent elrendezett. Azokban az időkben, amikor Ő világos tudást adott nekünk az Ő megoldásáról, bátran beszélhetünk a helyzetről. Azokban a helyzetekben, amikor nem vagyunk tisztában azzal, hogy mi az Ő célja és terve velünk, nem kell kényszeresen pozitívan cselekednünk és beszélünk.

Nem kell attól félnünk, hogy nem járunk hitben ilyenkor, ha másként cselekszünk vagy beszélünk. Egyszerűen csak megerősíthetjük a belé vetett bizalmunkat, valamint az Ő szerető képességét és elkötelezettségét, hogy tökéletesen megoldja a helyzetünket. Ha ezt megtettük, akkor hitben cselekedtünk.

42.

Krisztus képessé tesz minket Isten törvényének megtartására?

Isten törvénye a Biblia egyik leginkább félreértett része. Egyesek azt hiszik, hogy Jézus azért él bennünk, hogy felvértezzon minket Isten törvényének megtartására. „Jézus betölti a törvényt rajtam keresztül, mivel bízom benne” – hallhatod tőlük.

Az igazat megvallva, nekem csak ezt tanították, sőt, sok könyvet olvastam, ami e szellemben íródott. Ez a tanítás azt állítja, hogy Krisztus az Ő életét éli rajtunk keresztül, és úgy teljesítjük a törvényt anélkül, hogy még csak rá is kellene koncentrálnunk. Ennek volt is értelme számomra, amíg nem kezdtem el jobban megvizsgálni, hogy mit mond a Szentírás erről a témáról. Mindannyian növekszünk a kegyelemben, még azok a szerzők is, akik erről írnak, ezt se feledd!

A probléma, amire rájöttem ezzel a szemlélettel kapcsolatban, az, hogy még mindig a Törvényhez

való viszonyban hagy minket. Egyszerűen csak negatívról pozitívrá változik. A Biblia azonban valójában azt tanítja, hogy neked és nekem nincs kapcsolatunk a törvénnyel – sem pozitív, sem negatív. A Törvénynek semmi köze hozzánk.

Fontos megérteni, hogy mi volt Isten eredeti célja a Törvény megadásával. Ha az ember korai történetét olvassuk a Teremtés után, amelyet a Teremtés könyvében feljegyeztek, észrevehetjük, hogy évszázadokon át nem volt törvény az emberi faj számára. Aztán Isten kiválasztotta Ábrámot (Ábrahámot), hogy új „műveletbe” kezdjen. Ábrahámotól, majd Izsáktól, majd Jákobtól származott Izrael 12 törzse. József oda vezető útjának eredményeként lemennek Egyiptomba élni. Végül a nép szabaddításért kiáltott, amire válaszul Isten Mózeszt választja ki vezetőjének, hogy visszavezesse Izraelt az Ígéret Földjére.

Ott, a Kánaánba vezető úton Isten elhívja Mózeszt, hogy találkozzon vele a Sínai-hegyen, és bemutatja a Mózes Törvénye néven ismert szövetséget (2Móz 19). Az ezt követő számos fejezet – a 2Mózes, a 3Mózes, a 4Mózes és az 5Mózes – részletesen ismerteti a régi szövetségnek is nevezett, Isten és Izrael kapcsolatának alkotmányát. Ez a szövetség mindaddig érvényben maradt, amíg az új szövetség Jézus Krisztus halálával meg nem kötött.

Miért adta Isten Izraelnek a Törvényt? Sokan úgy gondolják, hogy a Törvényt azért adták, hogy elnyomják a bűnt az emberek között, de a valódi ok egészen más volt.

Az igazság sokkal jobb!

Mit gondolsz, milyen célból adták a Törvényt? Szerinted azért adták, hogy a vétkek csökkenjenek az emberek életében? Pál apostol elmagyarázza, hogy Isten miért adta a Törvényt Izraelnek. Ezt írja: A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjen. (Róm 5:20) Ez a bibliai tény sokakat meglep. Isten nem azért adta a Törvényt, hogy megállítsa a bűnt az Ő népe körében, hanem hogy serkentse, növelje azt!

Milyen oka lehetett arra, hogy ilyesmit tegyen? Azért, hogy az emberek belássák bűnösségüket, és felhagyjanak azzal a téves elképzeléssel, hogy saját erkölcsük, jellemük valaha is elég lesz ahhoz, hogy elérjék Isten elfogadását. Az emberiség Isten általi elfogadásának alapja soha nem a saját jószágunk volt, hanem mindig az Ő kegyelme miatt történt.

Azáltal, hogy a Törvény ösztönözte a bűnt az emberek életében, arra készítette őket, hogy belássák, mennyire szükségük van a kegyelemre. Ez egy tökéletes helyzet volt, mert Pál így folytatta: Ahol pedig a bűn növekedett, ott a kegyelem annál inkább bővülködik, kiáradt. (Róm 5:20). Az ember bűne növekedett, Istennek pedig a kegyelme növekedett. A kegyelem nem tudott válaszolni az öngazságosság érzésére, amely csapdába ejtette Izraelt – de amint meglátták, és beismerték bűnösségüket, eluralkodott rajtuk és beárnyékolta azt. Így működik ez ma is, még a pogányok (nem zsidók) körében is, akik megpróbálják betartani a vallási szabályokat, hogy így nyerjék el Isten kegyelmét. Bár

a Törvény nem a pogányoknak adatott, ugyanazt fogja veled tenni, amit Izrael nemzetének életében kellett volna tennie, amikor nekik adták.

Egy másik újszövetségi szakaszban Pál a törvényt úgy írta le, mint egy tanítót, aki azért jött, hogy Krisztushoz vezesse őket, hogy hit által megigazuljanak (lásd Galata 3:24). A Törvény tehát azért adatott Izraelnek, hogy megmutassa nekik bűnöségüket, és képtelenségüket arra, hogy cselekedetekkel elnyerjék Isten elfogadását.

Hogyan gondolhatnánk tehát joggal, hogy Jézus Krisztus azért él bennünk, hogy segítsen nekünk betartani a törvényt? Jézus Krisztus nem azért jött, hogy segítsen nekünk megtartani a törvényt. Ő azért jött, hogy betöltse helyettünk a Törvényt, és hogy teljesen megszabadítson minket a Törvény rendszerétől! A Róma 10:4 azt mondja: mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. Ma már nem is kell megtartanunk a törvényt, mert bennünk él a törvény beteljesedése, és Ő megszabadított minket mindettől! Figyeljétek meg, hogy nem azt mondtam, hogy megszegjük. Azt mondtam, hogy nem tartjuk meg. Ismétlem, nincs semmiféle kapcsolatunk a törvénnyel.

Jézusnak nem áll szándékában segíteni Isten törvényének megtartásában, de ez még nem minden. Azt is szeretné, ha tudnád, hogy komoly hibát követsz el, amikor egyáltalán a Törvényre összpontosítasz. A te figyelmednek Őrá kell összpontosulnia, nem pedig egy sor szabályra, amit te úgy képzel, hogy Isten megkövetel tőled. Apunak

nincsenek szabálykövetelményei veled szemben!
Jézus véget vetett ennek az egész rendszernek.

A Biblia világosan kimondja, hogy „nem a törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt” (Róm 6:14), és hogy „most már megszabadultunk a törvénytől” (Róm 7:6).

Megpróbálni a törvény rendszerében élni, téves erőfeszítés, függetlenül attól, hogy mennyire őszinte. Semmit sem kell tenned azért, hogy kiérdemeld Apu elfogadását. Apu elfogadja Jézust, és mivel benne vagy, az Apu Isten ugyanúgy elfogad téged, mint magát Jézus Krisztust! (Lásd Efézus 1:6.)

Néha, azokról, akik közülünk a szabadságunkról tanítanak, a törvénytől való szabadulásunkról, a kritikusok azt sugallják, hogy antinomikusak vagyunk – ez a szó azt jelenti, hogy „a törvény ellen”. Az én állításom az, hogy ők vannak a törvény ellen, mert tagadják annak bibliai célját a régi szövetség alatt, és a mai életre vonatkozó erkölcsi kódexet akarnak belőle csinálni. A törvény szerint élni átok, mert senki sem képes rá, de nekünk nem is kell! A Biblia egyértelműen azt mondja, hogy „Krisztus megváltott minket a törvény átkától” (Gal 3:13).

Ha ma vallási szabályok szerint próbálunk élni, azzal megpróbáljuk magunkat újra ennek az átoknak alávetni! A Szentírás azt mondja: Mert mindazok, akik a törvény cselekedeteiből valók, átok alatt vannak. (Gal 3:10) Tehát az a hazugság, hogy Jézus felhatalmaz bennünket Isten törvényének

teljesítésére, azt sugallja, hogy Jézus azért jött hozzánk, hogy átok alá helyezzen bennünket!

Pál ezt mondta a római gyülekezetnek: Ezért, testvéreim, ti is a törvénynek haltatok meg a Krisztus teste által, hogy egymáshoz kapcsolódjatok, ahhoz, aki feltámadt a halálból, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. (Róm 7:4) A vallási szabályok soha nem teremhetnek gyümölcsöt. A bennünk lakó Krisztussal való egységből megélt életmód azonban hiteles szellemi gyümölcsöt terem, amely Istent tiszteli.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Ha azt tanították neked, hogy az Istennel való kapcsolatodnak a helyes viselkedésre kell összpontosítania, akkor az a gondolat, hogy nem kell többé vallási szabályok szerint élned, elsőre kissé ijesztő lehet. Biztosíthatlak, hogy itt nem arra célsz, hogy a viselkedés nem fontos. Az igazság az, hogy ha azt akarod, hogy a viselkedésed tisztelje Aput, ez nem fog megtörténni azzal, hogy megpróbálsz betartani a vallási szabályokat. Sőt, a Biblia azt mondja, hogy a vallási szabályok valójában bűnös vágyakat ébresztenek benned. A Róma 7:5 azt mondja, hogy a bűnös szenvedélyeket „felkelti a törvény”. Szerinted van értelme annak, hogy Jézus felhatalmazzon arra, hogy a törvényre koncentrálj, amikor a Biblia azt mondja, hogy a törvény serkenti, felébreszti a bűnt?

A mi figyelmünknek magára Krisztusra kell összpontosítania, nem pedig egy olyan szabályrend-

szerre, amelyről tévesen azt képzeljük, hogy Isten elvárja tőlünk, hogy erkölcsi kódexként használjuk. Jézus az életünk forrása, és az Ő élete bennünk bőven elég ahhoz, hogy életmódunk, cselekedeteink tiszteljék Mennyei Édesapánkat. Ha azt hittük, hogy Krisztus felhatalmaz bennünket Isten törvényének megtartására, akkor egy hazugságot hittünk el, amely az ellenkező hatást fogja kiváltani az életünkben, mint amit szeretnénk. Az élet nem a szabályok betartásáról szól. Minden Róla szól – arról, hogy az Ő szeretetében éljünk, és engedjük, hogy ez a szeretet kiáradjon belőlünk másokra. A törvény arra készítet minket, hogy önmagunkat nézzük, és folyamatosan ítélkezzünk a hibáink miatt. A kegyelem lehetővé teszi számunkra, hogy Krisztusra összpontosítsunk, és képessé tesz minket arra, hogy az Ő életét és szeretetét mindenki másnak is kifejezzük. Melyik úton szeretnél járni?

43.

Ha nem bocsátasz meg másoknak, Isten sem fog megbocsátani neked?

Ez az egyik legijesztőbb hazugság, amit az emberek manapság hallanak. Miért? Mert, lássuk be, mindannyiunknak szükségünk volt már arra, hogy életünk különböző időszakában megbocsátást nyújtsunk másoknak, de egyszerűen nem gondoltuk, hogy akkor készen állunk rá. Ha igaz, hogy Isten nem bocsát meg nekünk, ha mi nem bocsátunk meg másoknak, akkor néhány ember, aki talán már régóta Krisztusban hisz, potenciálisan úgy hagyhatja el ezt a világot, hogy Isten nem bocsát meg neki. Mi történne velük, ha ez valóban bekövetkezne? A kérdés komolyan bonyolult helyzetet teremt, amit meg kell próbálni megoldani. Bízta Krisztusban, de szívükben megbocsátás nélkül maradtak.

Nem meglepő, hogy ez a tanítás sok szorongást kelt a keresztények körében. Azért nyomasztja ennyire, mert maga Jézus mondta, miután elmondta tanítványainak, hogyan imádkozzanak: Mert ha

megbocsátjátok másoknak vétkeiket, mennyei Apu is megbocsát nektek. Ha pedig ti nem bocsátotok meg másoknak, akkor a ti Apátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. (Mt 6:14-15)

Ezek valóban komoly szavak, és félelmet kelthetnek bennünk, ha a saját életünkre alkalmazzuk őket. Vegyük az Ő szavait a maguk értékén, alkalmazzuk őket az életünkre, és úgy tűnik, nincs is miről vitatkozni. Hogyan is juthatnánk más következtetésre, minthogy azt higgyük, hogy a mi megbocsátásunk teljes mértékben attól függ, hogy megbocsátunk-e másoknak? A válasz egy fontos tényezővel függ össze, ami a Biblia helyes értelmezéséhez szükséges. Ezt úgy hívják, hogy kontextus. Ahhoz, hogy helyesen értsük a Bibliát, figyelembe kell vennünk azt a kontextust, amelyben a szavak elhangzottak. A verseket soha nem szabad kiemelni, hogy önmagukban álljanak, mintha semmi más nem lenne a Bibliában. Azokat a könyv nagyobb összefüggéseinek fényében kell értelmezni, amelyben található, és átgondoltan figyelembe kell venni azt a szövetséget is, amely alatt íródtak.

Jézus valóban kimondta ezeket a szavakat, de hadd emlékeztesselek ismét arra, hogy figyelembe kell venni, hogy Jézus mikor beszélt és kihez beszélt. Ezeket a dolgokat mindig szem előtt kell tartanunk, amikor a Szentírást értelmezzük. Nem mindent, amit Jézus mondott, kell személyesen rád alkalmazni. Ez azért van, mert a kereszten minden megváltozott. Amikor a Bibliát olvasod, mindig emlékezz erre: az egész Biblia neked íródott, de nem minden közvetlenül neked szól.

Hiszel-e például abban, hogy amit a régi szövetségi Szentírás az égőáldozatok adásáról mond, az ma rád vonatkozik? Az Ószövetség azt mondja, hogy ne ültessünk kétféle magot ugyanarra a mezőre. A földműveseknek ezt most is gyakorolniuk kellene? Az egyik ószövetségi törvény azt mondja, hogy a lázadó fiút a város szélére kell vinni, és meg kell kövezni. Kell-e aggódniuk a mi tizenéveseinknek? A Biblia sok mindenre tanít bennünket anélkül, hogy a verseket szó szerint kellene ránk alkalmazni. Vannak olyan örök igazságok, amelyeket a Szentírásból tanulhatunk, és amelyeknek nem az a célja, hogy személyesen alkalmazzuk őket arra, ahogyan az életünket éljük, vagy ahogyan Apuval kapcsolatban állunk az új szövetség idején.

Az igazság sokkal jobb!

Honnan tudjuk, hogy mely szentírási szakaszok vannak arra szánva, hogy személyesen ránk vonatkozzanak, és melyek nem? A válasznak köze van annak megértéséhez, hogy mikor ért véget a régi szövetség, és mikor kezdődött az új szövetség. Mikor kezdődött valójában az új szövetség? A Zsidók 9:16–17 válaszol erre a kérdésre: A végrendelet esetében annak a halálát kell bizonyítani, aki azt tette, mert a végrendelet csak akkor lép hatályba, amikor valaki meghalt; soha nem lép hatályba, amíg az, aki azt tette, él.

Az új szövetség Jézus halálával kezdődött. Nem Máté evangéliumának elején kezdődött. Ezt fontos megérteni. Az Újszövetségi Szentírás ott kezdődik, de maga az új szövetség nem kezdődött el,

amíg Jézus ki nem ontotta vérét a kereszten. Az utolsó ószövetségi próféta tehát Keresztelő János volt. Ő megjelenik az Újszövetségi Írások lapjain, de ő valójában egy ószövetségi próféta volt.

Jézus nyitotta meg az új szövetséget, amikor meghalt a kereszten. Amikor az új életbe lépett, a régi szövetség elavulttá vált, mint annak alapja, hogy Isten és az ember hogyan viszonyul egymáshoz. Krisztus halála véget vetett a törvény szövetségének, és bevezette a kegyelem új szövetségét!

A halála előtti éjszakán Jézus fogta a poharat és átnyújtotta, mondván: Ez a pohár, amely érettek kiömlik, az új szövetség az én véremben. (Lk 22:20) Az ókori világban a szövetségeket egy állat véráldozatával erősítették meg. A szavak, amelyeket Jézus a kiöntött kehelyről mondott, a törvény szövetségének elmúlására, és az új szövetségre utaltak.

Jézus halála nemcsak az új szövetséget nyitotta meg, hanem egyúttal a Törvény (a régi szövetség) végét is jelentette. A Biblia azt mondja: Amikor azt mondta: 'Új szövetség', az elsőt elavulttá tette. Ami pedig elavul és megöregszik, az kész eltűnni. (Zsid 8:13) Jézus kereszthalála előtt még a régi szövetség volt érvényben. Keresztre feszítésének pillanatától kezdve az új szövetség lépett életbe.

Ennek a választóvonalnak a meglátása lehetővé teszi számunkra a Szentírás helyes felosztását és megértését. Jézus a régi szövetség alatt élt, ezért amikor beszélt, gyakran használta a törvényt arra,

amire hivatott volt – arra, hogy felhívja hallgatói figyelmét a lelki szükségletekre. Próbáld meg alkalmazni mindazt, amit Jézus mondott a saját életedre, és azon kapod magad, hogy teljes kétségbeesést érzel. Szavainak az volt a célja, hogy a korabeli zsidó embereket olyan helyzetbe hozza, hogy felismerjék saját lelki szükségleteiket.

Amikor Jézusnak az evangéliumokban feljegyzett szavait olvassuk, ezt kell szem előtt tartanunk. Amikor Jézus azt tanította, hogy „meg kell bocsátanotok, hogy megbocsátást nyerjétek”, akkor a törvény követelményeit felnagyította, hogy az embereket arra készítse, hogy megértsék, szükségük van a Megváltóra. Halála után minden megváltozott.

Olvasd el a kereszttel után a megbocsátásról szóló újszövetségi kijelentéseket, és egy teljesen más képet kapsz a megbocsátásról – egy új szövetségi képet. Mi nem azért bocsátunk meg, hogy megbocsátást nyerjünk. Valójában nekünk már teljesen meg van bocsátva! Pál írja: Ő benne van megváltásunk az Ő vére által, vétkeink bocsánata, az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. (Ef 1:7) Ebben a versben nincs szó arról, hogy a megbocsátásunk bármitől is függne, amit teszünk. Megkaptuk a vétkeink bocsánatát.

Pál ugyanerről biztosítja az új szövetség híveit a kolossébeli gyülekezethez írt levelében. Ezt írja: Amikor halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülmetéletlenségében, életre keltett benneteket vele együtt, megbocsátva nekünk minden vét-

künet. (Kol 2:13) Látjátok, hogy ez egy múlt idejű cselekedet, és semmi köze ahhoz, hogy először mi bocsássunk meg másoknak, mielőtt bocsánatot kaphatnánk?

Az új szövetség mintája a kereszttel után mindig ugyanígy jelenik meg. Nem azért bocsátunk meg, hogy megbocsátást kapjunk. Azért bocsátunk meg másoknak, mert mi magunk már megkaptuk azt. Pál így bátorította az efézusiakat: Legyetek egymáshoz kedvesek, gyengédszívűek, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. (Ef 4:32) Mi volt az oka annak, hogy képesek voltak megbocsátani egymásnak? Az, hogy Krisztus már megbocsátott nekik.

A megbocsátás új szövetségi megközelítésének másik példáját a Kolossé 3:12–13-ban találjuk: Mint az Istentől kiválasztottak, szentek és szeretettek, öltsetek magatokra az irgalmasság, a kedveség, az alázatosság, a szelídség és a türelem szívét; viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, mindenkinek, akinek panasz van valakivel szemben; mint ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, nektek is így kell tennetek. Pál azt mondta nekik, hogy bocsássonak meg, „ahogyan az Úr is megbocsátott nektek”, nem pedig azt, hogy „ahogyan az Úr is megbocsát nektek”.

Látjátok itt a különbséget? A kereszttel előtt a Biblia azt mondja, hogy azért bocsátasz meg, hogy megbocsátást nyerj. De a kereszttel után a Szentírás azt tanítja, hogy azért bocsátunk meg, mert megbocsátottak nekünk. A különbség azért van, mert a

régi szövetség elavult, és most egy új szövetségben élünk.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat

Az a gondolat, hogy ha nem bocsátasz meg másoknak, akkor Isten sem bocsát meg neked, egy ószövetségi tanítás, még akkor is, ha Jézus ajkáról halljuk. Ez a kereszt előtt volt, ahol a törvény uralma véget ért. Fontos, hogy emlékezzünk arra, hogy miért tanította ezt, és arra is, hogy kinek mondta ezt akkoriban. A dolgok mostanra megváltoztak. Halálával, eltemetésével és feltámadásával elvégezte a munkát, és az új szövetség jó hírét most az Ő nevében hirdetik.

Ma azt mondani valakinek, hogy Isten nem bocsát meg neked, ha te nem bocsátasz meg másoknak, hazugság. Ez nem alkalmazható az új szövetségben. Az igazság az, hogy azért bocsátunk meg másoknak, mert Ő nekünk is megbocsátott. Amikor megértjük a teljes megbocsátásunkat, akkor vagyunk képesek ugyanezt másokra is kiterjeszteni

44.

Nem szabad olyasmit tennem, ami valakit megbotránkoztat?

A Biblia olvasásakor, egyesek elfogultsága miatt, a Biblia néhány tanítása olyan eszmévé alakult át, amely még csak távolról sem hasonlít arra, amit valójában mond. Ez az egyik ilyen. Azt javasolni, hogy soha ne tegyünk semmit, ami azzal a kockázattal jár, hogy bárkit is megbotránkoztatunk, elsőre kedvesnek és megfontoltnak hangzik. Sőt, majdnem kegyesen hangzik, de azt sugallni, hogy viselkedésünket mindig az alapján kellene szabályozni, hogy valaki más mit gondolhat, egyáltalán nem illik az Újszövetség tanításához. Ha ragaszkodunk ahhoz, hogy a kegyelem megköveteli, hogy így éljünk, akkor figyelmen kívül hagyjuk azt a tényt, hogy még Jézus sem mindig az alapján választotta meg tetteit, hogy ki sértődhet meg rajta. Jézus gyakran megsértette az embereket, különösen az öniségságosokat. Ha az, hogy soha senkit nem bántunk meg, annak a jele, hogy Isten

elvárásai szerint élünk, akkor még Jézus sem felel-ne meg ennek.

Nem kell arra építenünk az életünket, hogy megfeleljünk a törvénytisztelő bírák elvárásainak, akik a vallási regimentjüket akarják ránk erőltetni. Jézus nem ezt tette a farizeusokkal vagy a szadduceusokkal. Pál sem tette ezt a judaistákkal, és egyszer még Pétert is megdorgálta, amikor az megváltoztatta a cselekedeteit, hogy megnyugtassa a felbukkanó törvénytudókat (lásd Galata 2:11–21).

Hogyan tekintsünk tehát erre az egész „botránykő” gondolatra? A Római levél 14. fejezetében figyelmeztetnek bennünket erre a kérdésre. Sok keresztényt e szakaszon alapuló téves tanítás miatt zártak rabságba. Néhányan azt a következtetést vonták le ebből a szövegből, hogy ha bármi, amit esetleg teszel, potenciálisan sértő lehet valaki másra nézve, akkor nem kellene azt tenned.

De gondoljuk végig: ha a Biblia valóban azt mondja, hogy te és én soha ne tegyünk semmit, ami ellen valaki esetleg tiltakozhat, akkor egész életünkben teljes rabságban fogunk élni. Nem leszünk szabadok, hogy bármit is tegyünk! Rengeteg ember van ezen a világon, és sok elvárást támasztanak majd velünk szemben mások, hogy hogyan viselkedjünk. Ha az életünket úgy kell leélnünk, hogy állandóan azon aggódunk, hogy minden egyes dolog, amit teszünk, hogyan befolyásolja majd azt, amit ezek az emberek gondolnak, akkor a közvélemény rabszolgái leszünk. Valami baj van ezzel az elképzeléssel.

Az igazság sokkal jobb!

E témáról a Bibliában ezekre a versekre találunk egy igét:

Ezért ne ítélezzünk többé egymás felett, hanem inkább azon legyünk, hogy – ne állítsunk akadályt vagy megbotránkozást testvérünk útjába... Jó, ha nem eszel húst, nem iszol bort, és nem teszel semmi olyat, ami által testvéred megbotránkozik. (Róm 14:13,21)

Mint már annyiszor láttuk, ezek a versek, amelyeket idézünk, elszigetelten látszanak alátámasztani azt a hazugságot, amit megkérdőjelezek. Ha azonban figyelmesen követjük Pál tanítását a Római levél ezen szakaszában, más következtetésekre jutunk.

A Római levél e fejezetéig Pál a keresztény tanítás leghosszabb és legszisztematikusabb bemutatását osztotta meg a Bibliában. Az első fejezettől kezdve tanítása során végig következetes volt a háttérben meghúzódó alapgondolat, amely a római gyülekezetben a zsidó keresztényekhez és a pogány keresztényekhez egyaránt szólt. Pál mélyen aggódik az egyház egységének előmozdításáért, különösen e két csoport között. Ez nem volt könnyű feladat.

Gondoljunk csak arra, mi minden választotta el a zsidókat és a pogányokat. Először is, az étkezési törvények, amelyek szigorúan szabályozták, hogy a zsidók mit ehetnek és mit nem. A sertéshús, a kagyló és a harcsa nem volt megengedett. Még

azokat az ételeket is, amelyeket megehettek, meghatározott módon kellett elkészíteni.

Másodszor, a szombat betartása, amely szigorúan szabályozta a zsidók tevékenységét péntek napnyugtától szombat napnyugtáig, különösen a munkától való tartózkodás parancsa. Harmadszor, a zsidó hívők azt tanulták, hogy a pogányok „tisztátalan kutyák”, és hogy a velük való érintkezés bemocskolja őket.

A pogány hívők úgy nőttek fel, hogy nem voltak ezeknek a szabályoknak, korlátozásoknak alávetve. A zsidók számára undorító és barbár volt a „mindent megengedő” életmódjuk. Igen, ezek a zsidók lehet, hogy keresztények lettek, de ez nem azonnal törölte el az évek alatt felvett fegyelmezett szokásaikat. Továbbá megmaradtak azok az önkéntelen érzelmi reakciók, amelyeket a nem-zsidó szokások ellen mutattak. Más szóval, nem lett volna kedvük elmenni, és venni egy szép disznóhúst a piacon. Egyszerűen nem fért bele a keretbe számukra.

Most Pál előtt az a kihívás áll, hogy ezt a két csoportot keresztény egységben összehozza! Azt akarja, hogy közösségben legyenek egymással, ami elsősorban a közös étkezésben nyilvánul meg. Hogyan fogja ezt megvalósítani? Erről szól a Római levél 14. és 15. fejezete. Itt vannak a fő pontok:

1. Ne ítéljétek el azt, aki „gyenge a hitben” (14:1).
Ez valószínűleg egy pogány hívőnek szól, aki

gúnyt űz egy zsidó keresztényből, amiért megtartja a régi korlátozásokat az étkezéssel és a szombattal kapcsolatban.

2. Mindenki maga felelős azért, hogy kialakítsa saját meggyőződését Isten előtt ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban (14:5). Ez a harmadik pont miatt nagyon fontos.
3. Ne feledd – csak a saját tetteidért kell felelned, nem pedig máséért (14:10). Ezért ne ítélezz olyan emberek felett, akiknek más elképzeléseik és gyakorlatuk van, mint neked.

Ez az a pont, ahol a pogány keresztény, az „erősebb testvér” ebben a szövegkörnyezetben tévedhet. Arra a tudására alapozva, hogy a törvény megszűnt, lehet, hogy zaklatja és rábeszéli a zsidó keresztényt, hogy egyen, amit ő helytelennek tart. Ezáltal a pogány hívő megbotránkozik. Pál írja: Aki pedig kételkedik, az kárhozatra jut, ha eszik, mert az ő evése nem hitből való, és ami nem hitből való, az bűn. (Róm 14:23) Tetteinkben az a kulcs, hogy hitben éljünk. Ellenkező esetben bármit is teszünk, az rossz perspektívából származik.

Ez a botlásgátló elvének valódi alkalmazása. Nem arról van szó, hogy kinek van „igaza”, vagy a szabályok „helyes” értelmezéséről. Hanem arról, hogy szeressük a testvérünket. Arról van szó, hogy eléggé szereted a testvéredet ahhoz, hogy egyelőre korlátozd a szabadságod alkalmazását, hogy tekintettel legyél a másik lelkiismeretére. Mert ha az étel miatt bántják a testvéredet, akkor már nem a szeretet szerint jársz. Ne pusztítsd el ételeddel azt, akiért Krisztus meghalt. (Róm 14,15).

Ha valóban megérted a Krisztusban való szabadságot, és a szeretet motivál, akkor Pál apostol utasításának tökéletes értelme van. „Nekünk pedig, akik erősek vagyunk, el kell viselnünk az erőtlenek gyengeségeit, és nem csak magunknak tetszeni. (Róm 15:1)

Ha követnénk Pál tanítását ebben a nagyszerű szakaszban, akkor képesek lennénk megőrizni a keresztyén egységet, még akkor is, ha tucatnyi, viszonylag jelentéktelen kérdésben különbözünk egymástól. Ezért fejezi be érvelését ezzel: Ezért fogadjátok el egymást, ahogyan Krisztus is elfogadott minket Isten dicsőségére. (Róm 15:7)

A Biblia azt tanítja, hogy a szeretet alapján kell viszonyulnunk egymáshoz. Ha van egy gyengébb testvér az életünkben, aki nem érti meg a Krisztusban való szabadságunkat, akkor óvatosnak kell lennünk a szabadságunk használatával kapcsolatban. A szeretetünk miatt úgy dönthetünk, hogy önként korlátozzuk magunkat, hogy ne bántsuk meg az illetőt. Ez a szeretet cselekedete, a kegyelem cselekedete egy gyengébb testvér felé – valaki felé, aki nem erős a kegyelemben. Ez nem jogosítvány arra, hogy a tanítók megparancsolják nekünk, hogy tartózkodjunk olyan gyakorlatoktól, amelyekre a Biblia szabadságot ad nekünk.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Ha végigtekintesz Krisztus testén, különböző véleményeket fedezhetsz fel. Sok mindent megvitattunk, amiben eltérünk, attól kezdve, hogy hogyan

öltözködünk, hova megyünk és mit csinálunk. Olyan dolgokat vitatunk meg, mint az alkoholfogyasztás, hogy hová szabad menni, hová nem, mely szórakozási formák vagy szórakozási lehetőségek elfogadhatóak, és melyek elfogadhatatlanok. Krisztus testének egyes részei megvitatják, hogy hol vásároljunk. Ezek a keresztény meggyőződéseink. Rendben, de ez azt jelenti, hogy nekem soha nem szabadna szabadon azt ennem, innom, amit szeretek, attól való félelmemben, hogy megsértem azt a személyt?

A lényeg a következő: azt mondani, hogy nem szabadna semmit sem tenni, ami valakit megbotránkoztat, hazugság. Neked kell minden emberhez szeretetben viszonyulnod, tudva, hogy Jézus maga is megbotránkoztatta néha a vallásos embereket azokkal a dolgokkal, amelyeket cselekedett. Szombaton gyógyított. Olyan dolgokat mondott, amelyek nem tetszettek nekik. Tehát a szeretet szívéből viszonyulunk az emberekhez, de nem hagyjuk, hogy a közvélemény irányítson minket. Krisztusban szabadok vagytok. Légy hajlandó korlátozni a szabadságodat egy gyengébb testvér kedvéért, vagy az egység előmozdítása érdekében, de soha ne engedj egy centimétert sem a farizeusnak, a törvénytudónak, aki szabályokat akar felállítani, amelyeket másoknak be kell tartaniuk. A Szent Szellem segítőd ebben a kérdésben is.

45.

Istennek szüksége van rád, hogy elvégezd a munkáját?

Itt van egy másik hazugság, amit sok éven át tanítottak, amikor a gyülekezetek székeit melegítettem. Olyan dolgokat mondtak, mint például: „Ti vagytok az Úrnak keze.” Ezt mondták, hogy arra motiválják az embereket, tegyék azt, amiről úgy gondolták, hogy a Biblia tanítása szerint meg kell tenniük. Például azt tanították: „Te vagy az egyetlen száj, ami Istennek van azon a helyen. Szüksége van rád, hogy tanúskodj róla. Tehát ha te nem evangelizálsz, ki fogja ezt megtenni?” „Ti vagytok az Ő lábai” – mondták. „Ha te nem mész, akkor ki fog?”

Első hallásra ez igaznak tűnik. Érvelhetnénk azzal, hogy az Úr a mennyben van. Az egyház, az Ő teste a földön.

Krisztus testének kell elvégeznie Krisztus munkáját. Ha mi nem osztjuk meg az evangéliumot, akkor ki fogja? Ha mi nem segítünk a szegényeken Jézus

nevében, akkor ki fog? Ha mi nem adakozunk a missziók, szolgálatok és gyülekezetek támogatására, akkor ki fog? Ezek valóban a mi felelősségünk. Mindez olyan helyesen hangzik, de...

A Biblia nagyon világossá teszi, hogy Istennek nincs szüksége ránk. Jézus megmutatta ezt nekünk. Egy alkalommal, amikor az emberek imádták Őt, a farizeusok tiltakoztak. Jézus így válaszolt: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek is felkiáltanak! (Lk 19:40) Istennek nincs szüksége a mi imádatunkra. Sziklák is megtehetnék, ha Ő úgy akarná. Minden az Istené, és Ő nem függ az emberektől, ha bármit is akar tenni, azt véghezviszi.

Másokat arra buzdítani, hogy vegyenek részt ebben a misszióban, hogy Krisztus céljait szolgálják a földön, bizonyára jogos. Ha helyesen értjük, akkor felismerjük, hogy az Ő munkájához való csatlakozás az Ő ajándéka számunkra. Átlépjük azonban a határt, amikor úgy kezdünk tekinteni Istenre, mint aki ténylegesen rászorul a segítségünkre. Bár ez tetszhet a hősi típusoknak, akik szeretnének Istenért tenni, nagyon veszélyes számunkra, ha ilyen terhet vállalunk magunkra.

Bevallom, nem vagyok büszke arra, hogy milyen megközelítést alkalmaztak az ige hirdetésben a törvénytisztelő lelkész testvéreim. Sok példát tudnék említeni, de egy példát osztok meg az evangelizáció területéről, hogy szemléltessem a mondanivalómat. Amikor a gyülekezetet az evangelizálással kapcsolatban akartam motiválni, ez a szöveg mindig jó volt arra, hogy elvégezzem a feladatot.

Ez egy olyan szakasz, amelyben az Úr megparancsolta Ezékiel prófétának, hogy hirdesse Izraelnek az eljövendő ítéletet:

Amikor azt mondom a gonosznak: „Meghalsz bizonyosan”, és te nem figyelmezteted őt, és nem szólsz, hogy a gonoszt óva intsd gonosz útjától, hogy éljen, akkor az a gonosz ember meghal az ő vétkében, de a vérét követelem a te kezedből, vérét tőled kérem számon. (Ez 3:18)

Figyelmen kívül hagyva annak konkrét történelmi jelentését, saját hibás értelmezést alkalmaztak az üzenetükben, és ezt kivetítették a mai kereszténységre. „Ha nem hirdeted az evangéliumot elvesztett családtagjaidnak és szomszédaidnak, akkor a pokolra juthatnak. És az ő vérük a te kezeden szárad!” Mire befejezték a prédikációt, a fél gyülekezet megdöbbsent, és sírva fakadt. Készen álltak arra, hogy nekivágjanak, és megváltoztassák a világot.

Természetesen semmi rossz nincs abban, ha motiválva vagy az evangélium megosztására. De akkor ez a helyes indítékból történjen. Mellesleg mondom, ide csatolva, hogy túlzás azt gondolni, hogy Istennek szüksége van ránk. Ő megengedi nekünk, hogy hirdessük az evangéliumot. Valójában, ha megértjük az evangélium igazságát, Isten kellene ahhoz, hogy megakadályozzon minket abban, hogy elmondjuk a jó hírt, amely átalakította az életünket. Ez nagyon különbözik attól az elképzeléstől, hogy Neki szüksége van ránk, nem gondolod?

Az igazság sokkal jobb!

Mi van akkor, ha nem vagyunk hajlandóak Isten munkáját végezni? Ő megrekedt? Ha valóban szüksége lenne ránk, akkor igen. Van egy nagyszerű történet a 4Mózes 22-ben. Bálák, egy pogány király felbérelt egy Bálám nevű korrupt prófétát, hogy átkozza meg Izraelt. Istennek azonban más tervei voltak. Amikor Bálám eljutott egy bizonyos pontra, az ő útjának egy bizonyos pontjához érkezett, azt tapasztalta, hogy a szamár, amelyen lovagolt, nem volt hajlandó továbbmenni. Az állat végül lefeküdt alatta.

Bálám dühös lett és bottal verte a szamarat. Az Úr pedig megnyitotta a szamár száját és így szólt Bálámhoz: Mit tettem én veled, hogy háromszor megütöttél engem? (4Móz 22:28)

Végül Bálám szemei kinyíltak, és egy félelmetes angyalt látott maga előtt állni kivont karddal. Végre megértette, hogy a szamár mentette meg az életét. Isten tehát még a szamarat is felhasználhatja, ha úgy dönt, hogy ezt teszi!

Istennek nincs szüksége ránk. Neki számolatlanul vannak angyalai, akiknek mindegyike olyan intelligenciával és hatalommal rendelkezik, amely egész emberhadseregeket felülmúl. Ő az Ura a természet elemeinek, amelyek mind tökéletesen reagálnak az Ő akaratára. Minden, amit Isten teremtett, készenlétben áll és rendelkezésre áll, hogy Ő felhasználhassa. Miért függne Isten az emberektől? Sziklák és szamarak is megteszik, ha szükséges.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Az Apostolok cselekedetei 17:25-ben Pál azt mondja, hogy Istent „nem szolgálják emberi kezek, mintha szüksége lenne bármire”. Nem, Istennek nincs szüksége rád. Ez egy hazugság, amit azért tanítanak az egyházban, hogy az embereket vallásos tevékenységre manipulálják.

Az evangélium jó híre jobb, mint az a gondolat, hogy Istennek szüksége van rád. Isten akar téged. Nem azért akar téged, mert szolgát vagy rabszolgát keres. Ő akar téged, mert a menyasszonyát keresi, és ki akarja önteni rád a szeretetét. Ha ezt tudjuk, akkor túl tudunk lépni a bűntudaton, ami abból fakad, hogy azt gondoljuk, hogy szüksége van ránk, és mi cserbenhagyjuk Őt. Végre képesek leszünk arra, hogy törvényeskedés helyett egészséges motivációból szeressünk és szolgáljunk másokat.

46.

Jobb kiégni Krisztusért, mint berozsdásodni?

Nem minden felekezet hangsúlyozza egyformán a szolgálatot, de a karizmatikus világban a legtöbben valóban hangsúlyozzák a „keresztény szolgálatban” végzett buzgó tevékenység fontosságát. Gyakran úgy tűnik, mintha a prédikációnak egyetlen célja az lenne, hogy arra motiváljon, hogy többet és jobban tegyél. A hagyományos istentiszteletek sok gyülekezetben inkább tűnnek a nagy meccs előtti lelkesítő gyűléseknek, mint bármi másnak. A cél az, hogy motiválják és mozgósítsák a tagságot, hogy menjenek ki, és rázzák fel a világot Istenért! Kampányolnak és tüntetnek a keresztény testvéreim, és ezt a vezetők hatására teszik. Jézus legyen a minta ezekben a helyzetekben is. Tett-e Ő ilyeneket?

Ilyen gyülekezeti kontextusban sokan hallottuk már ezt a hazugságot más keresztényektől: „Jobb kiégni Krisztusért, mint berozsdásodni.” Sokszor hallottam ezt a kijelentést a szószékről... és én is sokakkal együtt bólogattam a kijelentést megerősít-

ve. Miért ne értenénk egyet egy ilyen kijelentéssel? Hát nem hangzik nemesnek? Csodálatra méltóan hangzik, hogy úgy adjuk magunkat Krisztusnak, hogy kiégünk érte.

Régebben azt gondoltam, hogy szeretném egész életemet Jézus Krisztus szolgálatában tölteni, és a végén kiégni, hogy ne maradjon semmi, amit Neki adhatnék. Ez megint csak csodálatosan hangzik – annyira igazuk van. Amikor hívták az embereket, hogy jöjjenek és kötelezzék el magukat ugyanilyen szintű elkötelezettségre, tömegesen jelentkeztek, hogy megtegyék.

De ez nem helyes. Hazugság azt sugallni, hogy jobban járunk, ha kiégünk, mint ha berozsdásodunk. És íme, miért: Isten terve velünk az, hogy tovább égjünk! Az a gondolat, hogy ki kellene égnünk a berozsdásodás helyett, abból a téves elképzelésből ered, hogy vagy ezt, vagy azt kell tenni. Ez a hazugság könnyen illeszkedik egyes személyiség-típusokhoz – különösen azokhoz, akik természetüknél fogva cselekvő emberek. Számukra vagy minden, vagy semmi. A probléma akkor jön, amikor úgy tálalják, mintha ez a két lehetőség létezne csak. Vagy kiégsz Krisztus szolgálatában, vagy berozsdásodsz a tétlenségtől. Ki mondta, hogy ez az egyetlen lehetőség?

Az életünket az égő csipkebokorhoz hasonlíthatjuk, amelyben Isten megjelent Mózesnek. Sokan írtak már erről a témáról. (Ian Thomas őrnagy talán a legnevesebb példa. Elolvashatod a Krisztus üdvözítő élete című klasszikus könyvét). Apánk

azt akarja, hogy tovább és tovább égjünk, folyamatosan táplálva és rendszeresen felfrissülve az Ő végtelen életéből és erejéből.

Bizony, bizonyos szempontból elfáradhatunk Isten munkájában. Végül is emberek vagyunk, akik fizikai testben élünk. Igen, egy időre lelkileg, érzelmi-
leg és fizikailag is elfáradhatunk. De ez nem ugyanaz, mintha kiégnénk. Kimerülhetünk, de aztán egy pihenéssel, kikapcsolódással és alvással töltött idő után felfrissülhetünk. A kiegészés már más dolog.

Bármilyen furcsának tűnik is, a keresztyéni életben való kiegészés lehet a legjobb dolog, ami történhet veled. Akkor jó dolog, ha véget vet a saját életed irányítására való képességébe vetett bizalmadnak, és arra késztesz, hogy átadd magad Isten benned lévő elégségének. Ezt akarja Ő nekünk. De a kiegészés rossz dolog, ha ez arra késztesz, hogy megrekedjünk a járásunkban, és ehelyett az önmarcangolás örökös állapotában éljünk amiatt, hogy nem azt tesszük, amit képzelünk, hogy tennünk kellene.

Az igazság sokkal jobb!

Remélem, hogy a könyv ezen pontján már képes vagy alkalmazni a megszerzett felismeréseket és ismereteket. Néhányan közülük érintik ezt a kérdést. Gondolj néhány olyan igazságra, amelyeket már azonosítottunk, és amelyek segítenek meghatározni, hogyan néz ki az Úr valódi szolgálata.

Azért szolgálunk, mert Isten már szeret és elfogad minket, nem pedig azért, hogy kiérdemeljük a sze-

retetét és elfogadását. Sok-sok őszinte ember azért próbált szolgálni Istennek, mert ki akarták érde-
melni az Ő szeretetét és elfogadását. Nem tudva
arról az igazságosságról, ami Krisztusban van,
úgy próbálnak „méltóvá” válni Isten elfogadásá-
ra, hogy arra hajtják magukat, hogy egyre többet
és többet tegyenek. Ez egy hiábavaló és felesleges
életmód.

Ehhez képest hallgassuk meg Pált, amint elmagya-
rázza, mi motiválta őt a tetteiben:

**Mert a Krisztus szeretete vezérel minket, miután
arra a következtetésre jutottunk, hogy egy meg-
halt mindenkiért, ezért haltak meg mindnyájan;
ő pedig meghalt mindenkiért, hogy akik élnek,
többé ne önmagukért éljenek, hanem azért, aki
meghalt és feltámadt értük. (2Kor 5:14–15)**

Pál nem azért szolgált Krisztust, mert erre kény-
szerítették. Nem akart valamit bizonyítani Isten-
nek és másoknak, vagy önmagának azzal, hogy
tűzben égett. Krisztus szeretetének túláradásából
szolgált, amely elárasztotta a saját szívét.

Nem azért cselekedett jót, mert azt próbálta el-
érni, hogy szeressék. Nem próbálta kiérdemelni
a mennybe jutást. Krisztus szeretete volt az, ami
kényszerítette, mint mondta. Pálnak volt tudása és
tapasztalata Jézus Krisztus átalakító szeretetéről.
Tulajdonképpen azt mondta: „Krisztus szeretete
és kegyelme olyan elsöprő erejű bennem, hogy
nem magamtól munkálkodom.” Vegyük észre,
hogy nem azt mondta, hogy a Krisztus iránti sze-

retete, hanem Krisztus iránta érzett szeretete motíválta őt. Senki sem fog kiégni, akit Krisztus szeretete motívál. Ez az a motiváció, ami miatt tovább égünk.

A másik ok, amiért a Jézusért való kiegészítés téves cél, az az, hogy elszakít minket attól az eszköztől, amellyel szolgálunk. Nem a saját elhatározásunkból vagy erőnkben szolgáljuk Krisztust. A bennünk lakozó Krisztus ereje szerint szolgálunk. Az emberi akaraterő nem táplálja tevékenységünket. Ezt Isten ereje teszi. Pál írta:

**Mert én is fáradozom, az Ő ereje szerint törekedve, amely hatalmasan munkálkodik bennem.
(Kol 1:29)**

A kiegészítés egyik fő oka az, hogy saját keresztény elkötelezettségünkkel próbáljuk elvégezni Isten munkáját. Újra és újra elkötelezhetjük magunkat, de végül az emberi erő és erőforrások elfogynak. Ezzel szemben az élő Krisztus ereje és erőforrásai soha nem fogynak ki.

Istenért végzett munkában sosem fogunk kiégni, mert az Ő erejéből cselekszünk. Előre elkészítette a számunkra, hogy élvezhessük őket. Pál ezt írta az efézusi gyülekezetnek:

**Az Ő alkotása vagyunk, Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett minket, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokban járjunk.
(Ef 2:10)**

Nem véletlenül emeltem ki ennek a versnek az utolsó részét. Nem kell magunkra vennünk annak a terhét, hogy kitaláljuk, mit tesz Isten az egész világon, és hogy minden szükségletet kielégítsünk. Ne feledjük – Neki nincs szüksége ránk. Mi csak végezzük a hétköznapi, mindennapi tevékenységeket, és felfedezzük a szolgálati lehetőségeket, amelyeket Ő készített számunkra. A „hétköznapi életet” valóban szórakoztató, kalandos élménnyé teszi, ha elhatározzuk, hogy keresni fogjuk ezeket a lehetőségeket. Ki tudja, milyen szórakoztató és tartalmas módon szolgálhatjuk ma felebarátainkat? Az így élő emberek nem égnek ki!

Isten céljainak szolgálata felemelő, tápláló és beteljesítő, nem pedig ízléstelen felelősség. Emlékeztek Jézus tapasztalatára? Egy kimerítő nap után, amikor elmondásunk szerint fáradt, kimerült és éhes volt, lehetősége nyílt arra, hogy megossa Isten igazságát a samáriai asszonnyal. Tanítványai újult erővel és éberren találták Jézust, és csodálkoztak, hogy mi történt. Azt mondta:

Van ennivalóm, amiről ti nem tudtok. (Jn 4:32)

Mi is megismerhetjük ezt az élményt. Fizikailag (és más módon) még mindig elfáradunk, de az az energizáló hatás, hogy Isten használ minket, és az Ő erejében szolgálunk, újra felemel. Az Úr Jézus az Ő „gyönyörű” igájába és „könnyű” terhébe hív minket, nem pedig a vallás nehéz terhébe.

Sokan, akik őszintén próbálják Krisztust szolgálni, elfelejtették, hogy milyen ember Ő. Úgy viselked-

nek, mintha Ő egy humortalan, könyörtelen munkafelügyelő lenne, aki ostort csattogtat, és megköveteli a munkánkat. Elfelejtették, mit mondott Ő:

**Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtak és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.
(Mt 11:28–30)**

Olvassátok el figyelmesen ezeket a verseket. Milyen Úr Jézus? Milyen teher elfogadására hív minket? Tedd fel magadnak ezt a kérdést: kiégne-e valaki, ha ezt a terhet kellene cipelnie? Berozsdásodna-e bárki, aki így él? Nem, aki kiég vagy berozsdásodik, az valami más igát hordozott, mint amit Jézus ad.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Azt mondani, hogy „jobb kiégni, mint berozsdásodni”, hazugság. Ha kiégsz, semmivel sem vagy jobb helyzetben, mintha berozsdásodsz. Akárhogyan is, kiestél! Ha a berozsdásodás azt jelenti, hogy lusta, inaktív vagy, akkor természetesen nem Isten akarta, hogy berozsdásodj. De azt sem akarja Isten, hogy kiégj. Azt akarja, hogy égj tovább, ahogy Pál apostol is megerősíti a 2Korinthus 4:16-ban: Bár a külső ember elpusztul, a belső ember napról napra megújul.

47.

Áldott leszel, mert tizedet fizetsz?

Itt egy komoly forró krumpli! Kevés jobb mód van arra, hogy az embereket garantáltan feldühítsük, mintha a pénzükről beszélünk. Még a tizedfizetés jogosságának megkérdőjelezése is gyorsan bajba sodorhat. De téged és engem az igazság érdekel, ahogyan azt Isten Igéje tanítja, és nem félhetünk megkérdőjelezni bármit, amit az emberek mondanak vagy tesznek.

A tizedet a világ minden táján tanítják a gyülekezetekben. Szinte magától értetődő igazságnak tekintik, ami az egyik oka annak, hogy az emberek olyan hevesen reagálnak, amikor megkérdőjelezzik. Biztos vagyok benne, hogy a legtöbb lelkész azért tanítja, mert őszintén hiszi, hogy ezt tanítja a Biblia. De azt is gondolom, hogy nem lennének őszinték, ha nem ismernék el, hogy a keresztyén vezetőknek érdekük fűződik ahhoz, hogy így értelmezzék a Bibliát. Az, hogy szükségük van pénzre a szolgálat munkájának támogatásához, nem vitás, valóságos dolog, és ez mindennapos aggodalomra

adhat okot. Legtöbbük azért ment a szolgálatba, hogy Isten Igéjét hirdesse és tanítsa, és hogy az Ő országának előmozdításában szolgáljon. A pénzszerezés túlnyomó részük számára szükséges, de kellemetlen kötelesség, amelyet gyakran úgy gondolnak, hogy nekik kell teljesíteniük. Ezért bármi, ami megkönnyíti a feladat elvégzését, igazán csábító lehet. Egyszer azt olvastam, hogy ha valakinek a jövedelme a láthatatlantól függ, akkor neki nagyon nehéz lesz megtalálnia az ellátást.

Nem azt mondom, hogy bárki intellektuálisan tisztességtelen, vagy hátsó szándékai vannak azzal, amit tanít. Csak azt mondom, hogy mindannyian a saját szemüvegünkön keresztül nézzük a Bibliát, és néha személyes okaink vannak arra, hogy a Szentírást bizonyos módon lássuk. Bizonyára, amikor az úgynevezett „raktári tized” kérdéséről van szó – a helyi gyülekezetnek való tizedfizetésről –, akkor van okunk megkérdőjelezni indítékainkat és gondolkodásukat, hogy biztosak lehessünk abban, hogy nézőpontunkat nem befolyásolják.

Győződjünk meg róla, hogy tudjuk, miről van szó. A tized szó valaminek a „tizedét” jelenti. Ezért felesleges lenne azt mondani, hogy „10 százalékot fizetek”. A valódi kérdés nem az, hogy az embereknek hasznára válik-e, ha jövedelmük tizedét a szolgálatra adják (vagy hogy ez számukra értelmes gyakorlat-e). A kérdés az, hogy kell-e adnunk vagy sem. Az általam megkérdőjelezett tanítás az, hogy Isten parancsolja-e a hívőknek, hogy tizedet adjanak. Ha igen, akkor azok, akik nem adnak tizedet, engedetlenségben élnek Istennel szemben.

Ahol a tizedfizetést parancsként tanítják, ott szinte mindig ezt a szöveget használják fel ennek alátámasztására:

Meg akarja-e rabolni az ember Istent? Mégis engem rabolsz ki! Ti pedig azt mondjátok: „Mivel raboltunk meg Téged?” A tizeddel és az adományokkal. Átkozottak vagytok, mert kiraboltok Engem, egész népetek! Hozzátok be az egész tizedet a raktárba, hogy legyen élelem a házamban, és tegyetek most próbára Engem ebben – mondja a Seregek Ura –, ha nem nyitom meg nektek az ég ablakát és nem öntöm ki számotokra az áldást, amíg el nem árad. Akkor megdorgálom érted a kártevőt, hogy ne pusztítsa el a föld gyümölcsét, és a te szőlőd a mezőn ne vesszen el, mondja a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura. „Áldottnak nevez majd téged minden nemzet, mert gyönyörűséges föld leszel” – mondja a Seregek Ura. (Mal 3:8-12)

A szövegkörnyezetben Isten megdorgálja Izrael nemzetét a régi szövetséghez való hűtlenségéért. Az Úr ezt az üzenetet Malakiáson, az egyik utolsó ószövetségi prófétán keresztül mondta Kr. e. 400 körül.

Emlékezzünk vissza egy pillanatra, hogyan kellett Izraelnek élnie. Isten elkülönített egy törzset, Lévit a nemzetből, hogy papként és a nép tanítójaként szolgáljon. A levitákból származott a főpapok sora, akik Árontól származtak. Ők voltak felelősek a hivatalos istentiszteletért a hajlékban és a templomban. Ellentétben a többi törzsszel, akik mindannyian kaptak a földből, a leviták a nemzet városaiban laktak, és nem dolgozhattak úgy, mint a többiek

(például nem gazdálkodhattak). Hogyan kellett fenntartani a folyamatos istentiszteleti rendszert és a levitákat? A nép többi részének tizedéből.

Ezért parancsolta Mózes törvénye az izraelitáknak, hogy minden áldásukból hozzanak tizedet a „raktárba”. A raktárak szó szerint olyan helyek voltak, ahová a nép tizedét (gabona, gyümölcs, bor, juh, szarvasmarha stb.) gyűjtötték, hogy azt a leviták és a papok között szétosszák – a szentélyben tartott istentisztelet és áldozatok támogatására, valamint a papok és a leviták családjainak eltartására. Ez egy nagyon gyakorlatias rendszer volt. De ez a mózesi törvény, a régi szövetség jellemzője volt. És vegyük észre, hogy semmi önkéntes nem volt benne. Az ószövetségi Izrael számára a tized nem volt fakultatívabb, mint amit neked vagy nekem kell adnunk az adóhivatalnak, amikor befizetjük az adónkat. A tized Izraelben kötelező volt, nem pedig választható.

Ahogy idáig írásaimban már sokszor olvashatod, nem a törvény alatt élünk. Az új szövetség korában élünk és az Újszövetségben a kereszt és a feltámadás után olyan életelveket tanulunk, amelyek közvetlenül ránk vonatkoznak.

Tudom, hogy valaki azt fogja mondani: „Na, várj egy percet, Ádám! Azt mondod, hogy a tizedadás ószövetségi dolog, de már a törvény előtt is adtak tizedet.” Nos, ez igaz. Az ókori világban eléggé elterjedt volt a tizedfizetés a vallás támogatására és az uralkodó elismerésére. Van egy jól ismert példa, amikor Ábrahám tizedet adott Melkizedek

papkirálynak a katonai győzelme után az 1Mózes 14:17-20-ban. Egyes tanítók úgy érvelnek, hogy mivel ez a mózesi törvény előtt történt, az elv a mózesi törvény után is folytatódik.

De hadd mutassak rá néhány dologra! Ők is áldoztak állatokat, mielőtt a Törvényt megadták volna. Nem hallok senkit a vasárnapi templomban, aki ragaszkodik ahhoz, hogy ma is állatokat kellene áldoznunk. Isten évszázadokkal a Törvény előtt adta Ábrahámnak a körülmetélés gyakorlatát, de nem hallom, hogy a prédikátorok ezt ma is követelnék. Szintén a Törvény előtt létezett a többnejűség és a levirátus házasság gyakorlata (amikor a túlélő testvérnek el kell vennie halott testvére feleségét). Tehát az a tény, hogy valamit a Törvény előtt is gyakoroltak, semmit sem jelent azzal kapcsolatban, hogy az az elv a Törvény után is fennmarad-e.

És még valami: tudtad, hogy a Biblia szerint a tized valójában nem csak 10 százalék volt? Voltak további tizedek az év folyamán. Tehát ha összeadjuk az összes tizedet, amit adtak, az körülbelül 22 százalékot tett ki! Tehát ha csak 10 százalékot adtak, akkor is meglopták Istent a Malakiás 3:10 szerint. Van-e olyan vers a Szentírásban, amelyet arra használnak, hogy jobban fejbe verjék az embereket a pénzzel kapcsolatban, mint ez?

Az igazság sokkal jobb!

Az az elképzelés, hogy áldottak leszünk, mert tizedet adunk – vagy büntetést kapunk, ha nem adunk –, szilárdan a régi szövetség tanítása.

Az Újszövetségben semmit sem találsz a tizedfizetéséről. Ez azt jelenti, hogy útmutatás nélkül maradtunk a keresztény adakozással kapcsolatban? Távolról sem! Az adakozásról szóló újszövetségi tanítások messze túlmutatnak a tizedadáson. Hadd foglaljam össze őket a következő pontokban:

1. Az új szövetség szerinti adakozás válaszadás. Ugyanúgy, ahogy az egész keresztény élet motivált, azért adunk szabadon és hálásan, mert előbb kaptunk az Úrtól. „Szeretünk, mert Ő szeretett minket először” – mondja az 1Jn 4,19. Azt is mondhatnánk: „Adunk, mert Ő először adott nekünk.” Akiknek a szívét megérintette Jézus Krisztus csodálatos kegyelme, azokban megmozdul az adakozás vágya.

2. Az új szövetség szerinti adakozás kegyelmi jellegű. A tized törvényével ellentétben, amely kötelező és konkrét volt, a keresztény adakozás önkéntes és szívből jön. Egyáltalán nem parancs, amit a Szentírás világossá tesz. Pál arra buzdította a korinthusiakat, hogy csatlakozzanak hozzá, és adakozzanak a jeruzsálemi szegények támogatására, de gondosan elmagyarázta nekik, hogy mire gondol:

Ahogy bővelkedtek mindenben, hitben, beszédben, ismeretben, és minden buzgóságban, és abban a szeretetben, amelyet belétek oltottunk, úgy gondoskodjatok arról, hogy bővelkedjetez ebben a kegyelmi munkában is. Ezt nem parancsként mondom, hanem úgy, hogy mások buzgósága által bizonyítsátok be a ti szeretetetek őszinteségét (2Kor 8:7-8).

Pál azt mondta, hogy az adakozás e kérdésében neki nem volt „parancsa”. A korinthusiak adakozásának motivációja „a [saját] szeretetük őszintesége” legyen. Az adakozás cselekedetét még „kegyelmi cselekedetnek” is nevezte. Isten bennünk működő kegyelmi műve az, ami adakozásra motivál bennünket, nem pedig a tizedfizetés külső követelése. Azt írta: „Mindenki úgy tegye, ahogyan a szívében elhatározta, nem pedig ellenszenvvel vagy kényszerből, mert Isten szereti a jókedvű adakozót.” (2Kor 9:7)

Mint láthatjuk, ez teljesen más, mint a tizedfizetés parancsa, ahol átkok vagy áldások kötődnek az engedetlenséghez vagy az engedelmességhez. És nincs konkrét összeg, amit a keresztényeknek adakozniuk kell. Pál azt mondja, hogy mindenkinek úgy kell adakoznia, „ahogyan a szívében elhatározta”. Ez csak rád és Istenre tartozik.

3. Az új szövetség szerinti adakozás céltudatos. Ez azt jelenti, hogy átgondolt és intelligens, és konkrét célokra irányul, elsősorban kettőre: 1. Az evangélium ügyének előmozdítása, az emberek és a szolgálatok támogatása; 2. az emberek, a szegények, éhezők és rászorulóknak szükségleteinek kielégítése.

Az első pontra Pál azt mondja: Akit az igére oktatnak, tegye közössé oktatójával minden vagyonát. (Gal 6:6 Vida-ford.) A másodikra Pál elmagyaráz néhány pozitív eredményt, ami akkor következik be, ha Isten népe nagylelkűen adakozik:

Ez a szolgálat nemcsak a szentek szükségleteit látja el teljes mértékben, hanem az Istennek való sok hálaadással is túlcsordul. E szolgálat által adott bizonyíték miatt dicsőítik Istent a Krisztus evangéliumának megvallása iránti engedelmességedért, valamint az irántuk és mindenki iránt tanúsított nagylelkúségedért, miközben az érted mondott ima által is vágyakoznak utánad Isten benned lévő, túlteljesítő kegyelme miatt. (2Kor 9:12-14)

A valódi kegyelmi adakozás kielégíti az emberek szükségleteit, arra ösztönzi azt, aki kapja, hogy tisztelje Istent és hálát adjon. Az adás bizonyítja hitünk valóságát, előmozdítja az evangélium munkáját, és egységet és szeretetet épít Krisztus testében. Milyen további okokra van szükségünk? Ha még egy kell, az Úr Jézus azt mondta:

Áldottabb adni, mint kapni. (ApCsel 20:35)

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Az ószövetségi tized adó volt, nem pedig ajándék. Manapság sokszor az emberek ugyanilyen törvényszerűségekkel állnak hozzá az adakozáshoz. Azt gondolják, hogy a jövedelmük 10 százalékát kell adniuk. Azt hiszik, hogy ha nem adsz tizedet, akkor a hűtőszekrényed elromlik, vagy az autód meg kell javítani, vagy a gyerekeidnek fogszabályzóra lesz szükségük. Tudjátok milyenek ezek a dolgok? Valójában inkább biztosítási díjat fizetnek, mint bármi mást, amikor így adakoznak. Néha azt mondtam, hogy ahogy az emberek fizetik a tizedet, azt gondolnánk, hogy Isten túszként

tartja őket fogva. Jobb, ha kifizetik a váltságdíjat, különben Isten megengedi, hogy valami rossz dolog történjen velük. Micsoda ostobaság.

Mások azt mondták, hogy a tizedfizetés ügye egy „kinyilatkoztatás”, aminek el kell jönnie hozzá. Ha ez alatt azt értik, hogy Isten Szelleme fogja kinyilatkoztatni, hogy mindenkinek 10 százalékot kell adnia, akkor ezzel határozottan nem értek egyet. A Szent Szellem nem fog olyasmit kinyilatkoztatni, ami ellentmond annak, amit a Biblia tanít. A Szentírás a kegyelmi adakozásról tanít, nem a tizedről.

Áldottak vagyunk, amikor adakozunk? Igen, áldás az adakozás, ha az ember hitből, és az Úr iránti szeretetből ad, és abból a vágyból, hogy Jézus nevében jót tegyen másokkal. De ha a tizedet úgy érted, hogy egy meghatározott összeget kell adnod, hogy engedelmeskedj Istennek, akkor a válasz nem. Nincs áldás abban, hogy engedelmeskedjünk annak a felszólításnak, hogy adjunk tizedet. Az áldás magából az adakozásból fakad, ahogyan Jézus mondta. Az összeg attól függ, hogy a Szent Szellem mire vezet téged, hogy adj. Ha hitben és szeretetben adsz, áldott leszel, ha 5, 8 vagy 15 százalékot adsz. Képességünk szerint adunk. Egyesek számára a 10 százalék jelenleg lehetetlen. Néhányan talán megfontolják, hogy sokkal többet adjanak, mert az Úr bőséggel ajándékozta meg őket. Pál ezt így írta le:

Ha a készség megvan, aszerint fogadható el, amije van valakinek, nem pedig aszerint, amije nincs. (2Kor 8:12)

A kegyelem napján élünk, és gyakoroljuk a kegyelmi adakozást. Hiszek-e az adakozásban? Igen. Hiszem-e, hogy nagylelkűnek kell lennünk abban, amit adunk? Igen. Nem tudom elképzelni, hogy a kegyelem miatt valaha is kevesebbet tennénk, mint a legalizmus, a törvénykezés miatt. Most azért vagyunk motiválva az adakozásra, mert szeretünk. Szeretjük az Úr Jézus Krisztust, és adni akarunk. Adni akarunk az ország munkájára. Azért adunk, mert megkaptuk az Apu szeretetét, Jézus Krisztus természetével rendelkezünk, és az a természetünk, hogy adjunk. Biztosíthatlak benneteket, hogy a kegyelem hatására nagylelkűbbek, vidámabb adakozók leszünk, szemben azzal, hogy ne adakozzunk vonakodva egy olyan szívből, amely a tizedről szóló ószövetségi tanításba van bezárva. Azért adunk, mert akarunk, nem azért, mert muszáj.

48.

A vasárnap a keresztény szombat?

Sok keresztény úgy nőtt fel, hogy azt tanították neki: a vasárnap a szombat. Nemcsak „templomba kellett menniük”, hanem más módon is meg kellett tartaniuk a napot. Voltak, akik vasárnap nem ettek étteremben. Mások nem engedték, hogy a gyerekeik vasárnap a szabadban játszanak. Gyermekkoromban azt tanították, hogy vasárnap nem szabad autót mosni vagy füvet nyírni. A modern egyházi világban még mindig sokféleképpen jelölik meg egyesek a vasárnapot szombatnapként.

Ahhoz, hogy megértsük ezt a témát, fontos tisztázni, hogy miről beszélünk, amikor a szombatról beszélünk. Egyáltalán, mi is az a szombat? Valami olyasmi, amit az új szövetség hívóiként tiszteletben kell tartanunk? Valóban van egy szent napunk a hét folyamán, amelyet külön kell választanunk valami különleges megtartására?

Az ókori világ népei közül csak Izraelnek volt szombat napja. Ez a Tízparancsolat egyike volt, és Mózes törvénye kifejezetten előírta.

Emlékezz meg a szombat napjáról, hogy megszenteld azt. Hat napon át dolgozzál és végezd el minden munkádat, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja; azon a napon ne végezz semmi munkát, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se cseléded, se jószágod, se nálad lakó vendéged. Mert hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, és a hetedik napon megpihent; azért áldotta meg az Úr a szombat napját és megszentelte azt. (2Móz 20:8–11)

Figyeljünk meg néhány dolgot ezzel a követelménnyel kapcsolatban. Először is, nem szólt semmit arról, hogy templomba vagy zsinagógába kell járni. Ez a parancsolat a munkától való tartózkodásról szól. Hogy senki ne találjon kikaput, az Úr világossá tette, hogy ez mindenkire vonatkozik – rád, a feleségedre, a gyermekeidre, a rabszolgáidra, sőt még a pogány idegenekre is.

Másodszor, a szombat az a nap volt, amit ma szombatként ismerünk. De hogy pontosak legyünk, a zsidó nép mindig is úgy számolta a szombatot, hogy az pénteken napnyugtakor kezdődött és szombat napnyugtáig tartott. A szombat a „hetedik nap”. A vasárnap a hét első napja.

Harmadszor, az Úr annyira komolyan vette ezt a parancsot, hogy megszegése főbenjáró bűnnek számított:

Ezért tartsátok meg a szombatot, mert szent nektek. Mindenki, aki megszentelteleníti, hallal lakoljon; mert aki bármilyen munkát végez rajta, azt ki kell irtani népe közül. (2Móz 31:14)

Negyedszer, vegyük észre, hogy ez a parancsolat csak Izraelnek szólt. A Szentírás sehol sem mondja a pogány nemzeteknek, hogy tartsák meg a szombatot (kivéve azokat, akik Izrael földrajzi határain belül élnek). Nem is kritizálják őket azért, mert nem tartják meg. Ez segít megmagyarázni, hogy miért voltak olyan szigorúak a büntetések: a szombat az egyik legfontosabb „határjelzőként” szolgált, amely elválasztotta Izraelt a világ többi részétől. Ezt meglehetősen sikeresen tette. Más nemzetek, mint például a görögök és a rómaiak, viccesnek találták a szombat megtartásának zsidó gyakorlatát, és abszurdnak tartották. „Milyen lusták azok a zsidók – mondták –, akik minden hét napból kivészenek egy napot, és nem hajlandók dolgozni!”

Az igazság sokkal jobb!

Bibliát olvasó testvéreimnek is nyilvánvaló az Újszövetségből és a korai egyház történetéből, hogy a keresztények tudatosan döntöttek úgy, hogy nem szombaton imádkoznak. A legkorábbi feljegyzések óta a keresztények a hét első napján gyűltek össze istentiszteletre és ünneplésre, amit mi vasárnapnak nevezünk.

Az Apostolok Cselekedetei 20:7 feljegyez egy alkalmat, amikor Pál találkozott a gyülekezettel, és tanította őket. Így szól: A hét első napján, amikor

összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál beszélni kezdett hozzájuk. Figyeljük meg, hogy ez nem az utolsó nap (a szombat) volt, hanem az első nap, amikor a gyülekezet összejött.

Egy másik alkalommal, amikor a jeruzsálemi szentek számára gyűjtést végzett, Pál ezeket az utasításokat adta:

Ami pedig a szentek számára való gyűjtést illeti, ahogyan a galatai gyülekezeteknek utasítást adtam, úgy tegyetek ti is. Minden hét első napján mindegyikőtök tegyen félre, ahogyan jólesik, hogy ne legyen gyűjtés, amikor eljövök. (1Kor 16:1–2)

Végül pedig János látomása a megdicsőült Krisztusról. Ezzel kezdődik:

Szellemben voltam az Úr napján és hallottam magam mögött egy hangos hangot, amely olyan volt, mint a trombita hangja. (Jel 1:10)

Hogyan kapta meg az ősegyház ezt a szabadságot, hogy többé nem kell megtartani a szombat parancsát, amelyet addig olyan szigorúan betartottak? A fő ok, ahogy az eddigi írásaimban már oly sokszor írtam, az volt, hogy tudták, hogy új szövetség alatt állnak, és hogy Mózes törvénye már nem érvényes. Miért választották a vasárnapi istentiszteletet?

A legtöbben úgy vélik, azért, mert Jézus Krisztus az első napon támadt fel a halálból. Ezért említi a Jelenések 1:10 „az Úr napjaként”. Kétezer évvel később, bár minden nap örülünk az Ő feltámadá-

sának, húsvét vasárnapján még mindig különleges módon ünnepeljük az Úr feltámadását. Ennek ellenére a vasárnap nem szombat. Ezt úgy értem, hogy Isten nem egyszerűen megváltoztatta a hét napját, miközben megtartotta ugyanazt a követelményt.

Szellemi értelemben a szombat jelentése az, hogy Jézus Krisztus munkája befejeződött, és most Ő a mi pihenőhelyünk. Nem azért dolgozunk, hogy elnyerjük Isten elfogadását. Krisztus befejezett munkája miatt az egész élet a szombat élvezete. A Biblia azt mondja:

Aki bement az Ő nyugalomba, az maga is megpihent a munkáitól, ahogyan Isten is megpihent az övéitől. (Zsid 4:10)

A keresztény számára a szombat nem egy nap – nem vasárnap, nem szombat, nem egy másik nap. A szombat a keresztény számára egy Jézus Krisztus nevű személy. A Biblia arra hív minket, hogy hívőként lépjünk be a szombatba. Lépünk be a szombati pihenésbe. Jézus a te szombatod. Ez nem egy nap a héten; ez egy élet. Jézus Krisztus a pihenés, a szombat azok számára, akik hisznek.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Tehát azt sugallni, hogy a vasárnap a keresztény szombat, csak egy kísérlet arra, hogy vegyük az ószövetségi törvényt, és azt az újszövetségi kereszténységre helyezzük, de a kettő nem keveredik. Az igazi keresztény szombat Jézus Krisztus. Nincs ennél nagyobb pihenés.

49.

Ha elég sokáig és keményen imádkozom, Isten válaszolni fog az imáimra?

Ez a téma, amely azzal kapcsolatos, hogy Istent rávehetjük, hogy cselekedjen értünk, nagyon érdekli az embereket. Nagyon sok embernek mondták, hogy ha elég sokáig és elég keményen imádkoznak, Isten válaszolni fog az imáikra. Az ellenkezőjét sugallni egyenesen eretnekségnek hangzik számukra. Mások úgy gondolják, hogy Isten meghallgatása nemcsak a saját imáik kitartásán és hosszán múlik, hanem azon is, hogy hányan imádkoznak velük együtt. A számban rejlő erő az ő elképzelésük arról, hogyan lehet elérni, hogy Isten megtegye, amit ők akarnak és kérnek.

Tisztában vagyok vele, hogy itt óvatosan kell lépkednem, mert véletlenül sokak lábujjára ráléphetek. Meg azért is vagyok óvatos, mert sok sérült

ember reményeivel fogok foglalkozni. Amikor valami nagyon fájdalmas dolog van az életünkben – egy helyzet, amivel mi magunk is szembesülünk, vagy egy komoly probléma valakivel, akit szeretünk –, hajlamosak vagyunk kétségbeesni, és mindenbe kapaszkodni, ami reményt kínál. Természetesen Isten segítségéért akarunk kiáltani, és ezt meg is tesszük, néha ismételten és sokszor naponta. Érthető módon azt szeretnénk, ha minél több ember kiáltana velünk együtt értünk. Ha eleget imádkozunk, biztosan fel tudjuk kelteni Isten figyelmét, és meg tudjuk győzni, hogy adja meg kérésünket. Gyakran így gondolkodunk arról, hogy Isten válaszol az imára.

Ez az oka az imaláncoknak és a hosszan tartó imaeseményeknek. Ha elég sok embert tudunk rávenni arra, hogy őszintén és kitartóan imádkozzanak éjjel-nappal, akkor elérhetjük, hogy Isten megtegye, amit mi szeretnénk, hogy tegyen.

Ne értsetek félre! Nyilvánvalóan semmi rossz nincs abban, ha sok embert kérünk meg arra, hogy sok időt töltsön velünk, kitartóan imádkozva valamivel kapcsolatban. A Biblia sok helyen bátorít minket erre.

Ahogy korábban már írtam, nem minden Szentírás íródott közvetlenül nekünk, de mind a mi javunkra van írva. Még az Ószövetségben is sok hely nagyon bátorító számunkra Isten hűségéről, hogy meghallgatja imáinkat. A zsoltáros így ír: Ami engem illet, én Istenhez kiáltok, és az Úr megment engem. Este, reggel és délben panaszkodom

és zúgolódom, és Ő meghallgatja szavamat. (Zsolt 55:16–17) Később ezt írta: Hangosan kiáltok szavammal az Úrhoz, könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat; elmondom az én nyomorúságomat előtte. (Zsolt 142:1–2) Ezek időtlen igazságok. Istenünk hűsége mindig megbízható, és mi mindig elvihetjük hozzá szükségleteinket.

Természetesen, az imádságunk indítéka nem mindig az, hogy ezzel rávegyük, készítsük Istent arra, hogy válaszoljon. Néha azért imádkozunk, mert a szívünk tele van aggodalommal valami miatt. Nem kritizálom ezt a hozzáállást. Azt az elképzelést utasítom el, hogy nagy intenzitású vagy hosszú ideig tartó imádságra van szükség ahhoz, hogy Apu szívét megmozdítsuk, és Ő cselekedjen értünk. Ezek nem szükségesek ahhoz, hogy Ő segíteni akarjon rajtunk. Az Ő szeretete elég ehhez.

Jézus egyszer elmondott egy történetet, amely jól szemlélteti az Apu irántunk való szívét:

Egy példabeszédet mondott nekik, hogy megmutassa, hogy mindenkor imádkozniuk kell és nem szabad elkeseredniük, mondván: Egy bizonyos városban volt egy bíró, aki nem félte Istent és nem tisztelte az embert. Volt abban a városban egy özvegyasszony, aki folyton odajött hozzá és azt mondta: Adj nekem jogi védelmet az ellenfelemmel szemben. Egy ideig nem volt hajlandó, de aztán azt mondta magában: „Bár nem félek Istent, és nem tisztellem az embert, mégis, mivel ez az özvegyasszony zavar engem, megadom neki a jogi védelmet, különben azzal, hogy folyton jön, kifá-

raszt engem.” Az Úr pedig így szólt: „Hallgasd meg, mit mondott az igazságtalan bíró; most pedig, vajon Isten nem fogja-e megtenni hogy igazságot szolgáltat választottaiért, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak, és sokáig késlekedik-e felettük? Mondom nektek, hogy hamar igazságot szolgáltat nekik.” (Lk 18:1-8)

Nem azt mondja-e Jézus mindannyiunknak, hogy folyamatosan imádkoznunk és imádkoznunk kell? Anélkül, hogy feladnánk az imát? Mert Apu csak így fog válaszolni? Szerintem ez a nézet nem érti a lényegét. Jézus egy igazságtalan embert használ példaként ebben a történetben. Jézus kétszer is hangsúlyozza, hogy ez a bíró „nem félte Istent és nem tisztelte az embert”. Egyáltalán nem volt szerető, gondoskodó ember. Közömbös volt a könyörgő szükségletei iránt, és a kitartó könyörgés elviselhetetlen volt számára, ezért cselekedett.

Az igazság, amit Jézus meg akar mutatni nekünk, az az, hogy nem szabad így gondolnunk Istenre! Ebben a történetben Jézus azt tette, amit oly sok más alkalommal is tett, mégpedig azt, hogy a kontraszton keresztül érveljen. Nem értjük a lényegét, ha azt gondoljuk, hogy Isten olyan, mint az a bíró, akit nem érdekelnek az emberek szükségletei és csak akkor reagál, ha mi rábeszéljük. Nem, Jézus azt akarja mondani: „Ha még egy igazságtalan, érzéketlen bírót is meg lehet győzni, hogy cselekedjen értünk, mennyivel inkább fog a tökéletesen szerető és Jó Isten válaszolni a mi szívből jövő kiáltásainkra!” Nem azt mondja nekünk, hogy reнге-

tegszer kell imádkoznunk ahhoz, hogy meggyőzzük Aput. Azt mondja, hogy minden alkalommal, amikor imádkozol, bízatsz abban, hogy Ő meghallgat és válaszol. Mindig imádkozhatsz, tudva, hogy Ő szeret téged, és nem tart vissza tőled semmit. Nem kell bizonyítanod őszinteségedet az imádságban töltött idővel és erőfeszítéssel. Isten nem egy bíró, akit meg kell győzni. Ő egy Apa, aki alig várja, hogy válaszoljon neked és megmutassa az Ő szeretetét!

Néha azon gondolkodunk, és azt hisszük, hogy Istent nem érdeklik az imáink. Ezért azt gondoljuk: „Ha elég embert rá tudunk venni arra, hogy imádkozzanak, és sok időt töltsenek az imádságban, akkor talán rávehetjük Istent, hogy tegyen valamit, mert valójában nem érdekli Őt a kérésünk. Ha most nem a mi oldalunkon áll, talán pusztán erőfeszítéssel és kitartással meg tudjuk őt nyerni.”

De a kegyelem igazsága éppen az ellenkezője. Nem kell meggyőznünk egy vonakodó, érdektelen Istent. Éppen fordítva van. Isten a kereső. Ő az elsődleges szerető. Isten mindig a kezdeményező, tehát a valóságban ez így működik: amikor az Úr készen áll arra, hogy tegyen valamit, gyakran megmozgatja az Ő népének szívét, hogy imádkozzanak, hogy aztán mi is megmozduljunk és meghívjunk másokat, hogy csatlakozzanak hozzánk az imádságban. Így aztán ők is részt vehetnek a folyamatban és részesei lehetnek a válasznak. Amikor bekapcsolódunk az imádságba, Isten lehetővé teszi számunkra, hogy részt vegyünk abban, amit Ő tesz ebben a világban.

Az igazság sokkal jobb!

Visszatérve a történethez, amelyet Jézus az igazságtalan bíróról mesélt: Fontos megjegyezni, hogy a Jézus által elmondott történetben a könyörgő egy bíróhoz fordult segítségért. Azt akarta, hogy lássuk, a mi Apánk nem olyan, mint az ebben a történetben ábrázolt személy. A bíró vonakodott válaszolni, de a mi Apánk nem ilyen.

Az, hogy hogyan tekintünk Istenre, amikor imádságban hozzá fordulunk, meghatározzák imáink beteljesülését. Mindehhez a megismert szerető Apai kapcsolat a kulcs. Már mondtam, hogy Jézus a kontrasztot arra használta, hogy megmutassa a különbséget a mi helyzetünk és az özvegyasszony helyzete között a történetben, amikor Istentől kérünk valamit. Különbség lehet az elvárásainkban és a hozzáállásunkban, amikor Hozzá fordulunk, mert különbözik annak a személyisége, akihez az özvegyasszony könyörgött és annak, akitől mi kérünk segítséget.

A nő egy bíróhoz beszélt. De te nem ezt teszed. Te az Apuhoz beszélsz. Ezt a különbséget nem lehet eléggé hangsúlyozni. Isten nem egy bíró, aki a mennyben ül veled szemben egy olyan bírói gondolkodással, ami miatt Hozzá kell fordulnod, mint ahogyan egy emberi bírótól kérnéd, hogy mutasson irgalmat irántad, és tegyen eleget a bírósághoz intézett kérésednek.

A mi Istenünk kapcsolata veled nem bírói. Ez családi jellegű. Ő a te Édes Apud, és Ő örömmel vá-

laszol szívből jövő kéréseinkre. Azzal a teljes tudattal fordulhatsz Hozzá, hogy Őt nem kell meggyőzni arról, hogy a te érdekedben cselekedjen. Az Ő szerepe az életedben az Ő szerető jellemén alapul. Ez a tény okot ad arra, hogy tudd, nem kell könyörögnöd Neki. Nem kell elég embert szerezned ahhoz, hogy meggyőzd Őt, ahogyan valaki megjelenhet a bíróságon sok ember által aláírt kérvénnyel, hogy meggyőzze a bírót, hogy döntsön a javára. Apu már az oldaladon áll, és alig várja, hogy minden módon megáldjon téged.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Jézus azt mondta, hogy nem kell állandóan könyörögnünk Apu segítségéért. Azt mondta: Amikor imádkoztok, ne ismételjétek értelmetlenül, mint a pogányok, mert azt hiszik, hogy sok szavukért meghallgatásra találnak. (Mt 6:7) Bár sokan őszinték, pontosan azt teszik, amiről Jézus azt mondta, hogy ne tegyék – értelmetlen, ismétlődő imákat, pontosan úgy, ahogy a pogányok teszik. Vagy újra és újra ugyanazt imádkozzák, azt gondolván, hogy talán Isten végre felfigyel rá és válaszol.

Nem azt mondom, hogy rossz dolog többször imádkozni valamiért, vagy hogy rossz dolog megkérni másokat, hogy imádkozzanak veled együtt a téged foglalkoztató dolgokért. Ennek a fejezetnek az a célja, hogy foglalkozzunk azzal a hazugsággal, hogy az imádkozás hosszával vagy a velünk együtt imádkozó emberek számával kell meggyőznünk Istent, hogy válaszoljon az imáinkra. Ez nem igaz és ez egy veszélyes hazugság, amely arra

készíthet minket, hogy ezzel a módszerrel manipuláljuk Istent. Nem kell ezt tennünk. Sőt, egyáltalán ezt tenni nevetséges. Apa nagyon szeret minket. Ennek a szeretetnek alapján jöhetünk hozzá, és imádkozhatunk bizalommal, mert Ő meghallgat minket, és úgy fog válaszolni az imáinkra, hogy az a mi érdekünkben jó legyen. Egy szerető Apa nem tehet kevesebbet.

50.

Az igazság megszabadít?

A legfőbb probléma ezzel a kijelentéssel az, amit kihagy. Azt sugallni, hogy az igazság szabaddá tesz, csak egy részleges idézet magától Jézustól. Amit valójában mondott, az a maga teljességében ez: Megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít titeket.

A bibliai igazság önmagában nem képes változást hozni az életünkben. A farizeusok bebizonyították ezt. Bár ők is olyan jól ismerték a Bibliájukat, mint bárki más a korukban, a bibliai tartalmak ismerete semmit sem ért el náluk. Számukra a bibliatanulmányozás öncélú volt. Más szóval, azért tanulmányozták a Bibliát, hogy megismerjék a Bibliát. Bármilyen furcsának is tűnik, ez egy szörnyű ok a Szentírás tanulmányozására. Sőt, modern kori farizeust csinálhat belőled!

Nem azért tanulmányozzuk a Bibliát, hogy megismerjük a tartalmát. Azért tanulmányozzuk a Bibliát, hogy megismerjük a Szerzőjét. A Szentírás csak akkor teljesíti be célját az életünkben, ha Istenünk tapasztalati megismerésére vezet bennünket. Ne

feledjük, hogy Jézus azt mondta a farizeusoknak a Szentírásról: Ezek azok, amelyek bizonyóságot tesznek rólam. (Jn 5:39) Ha a bibliatanulmányozáson keresztül valami mást találtál, mint Jézus Krisztust, akkor nem értetted meg a lényegét. Ismétlem, nem azért tanulmányozzuk a Bibliát, hogy megtanuljuk. Azért tanulmányozzuk, hogy Őt megismerjük.

A modern egyházi világ átvette azt a gondolatot, hogy az igazság szabaddá tesz, és tévesen azt hitte, hogy a Szentírás tételes igazságainak megtanulása megváltoztat minket. E nézet miatt a Bibliát vallási irányelvek kézikönyvévé változtatták. Kérdezd meg tőlük, hogy a Biblia az életre vonatkozó útmutatások könyve-e, és a legtöbben azt fogják mondani, hogy nem. A Szentírásról ennél magasabb rendű nézetet vallanak, de figyeld meg, hogyan alkalmazzák a Szentírást az emberek életére a prédikációkban, és a bibliatanulmányokban, egyből más következtetésre fogsz jutni arról, hogy valójában miben hisznek.

Rengeteg útmutatást adnak a bölcs testvérek, amit tennünk kell, és amit nem kell tennünk, de semmit sem említenek arról, ami közelebb vinne a Megváltónk megismerésében.

Egyesek ezt a fajta tanítást gyakorlatiasnak nevezhetik, de szerintem jobb kifejezés lehetne rá a keresztény csináld magad, mert a hangsúly annyira a vallási teljesítményen van, és annyira kevésbé magán Krisztuson.

Hacsak nem találnak valamilyen bibliai elvet, és aztán nem mutatják meg, hogy ennek az elvnek hogyan kellene vezérelnie a cselekedeteinket, sokan úgy gondolják, hogy a tanítás nem gyakorlatias. A valóságban a mai egyházi világban a „gyakorlati tanítás” iránti igény egy finom álcája a mögöttes éhségnek, hogy valamit tegyünk, szemben a Valaki megismerésével. Természetesen semmi rossz nincs abban, ha megértjük azokat a gyakorlati módokat, amelyekkel Krisztus ki akarja fejezni magát a mindennapi életvitelünkön keresztül. De az emberek gyakran úgy tanítják a bibliai elveket, hogy azt sugallják, a keresztény élet célja a helyes dolgok megtétele. Pedig semmi sem állhatna távolabb az igazságtól. Ne feledjük, hogy a lényeg az Ő megismerése. Minden cselekedet ebből fog következni. Ha a kettőt megfordítjuk, akkor a végén nem marad más, mint halott vallásos cselekedetek, függetlenül attól, hogy azok mennyire csodálatra méltónak tűnnek a körülöttünk lévők számára.

Nem arra kaptunk elhívást, hogy a bibliai igazságok szerint éljünk. Arra kaptunk elhívást, hogy az igazság által éljünk, aki a bennünk lakozó Krisztus. Ő az életünk forrása, és Ő élteti mindennapi cselekedeteinket, nem pedig a vallásos elszántság, hogy esetleg megtanult információk alapján cselekedjünk. Miután megosztottam egy üzenetet a Bibliából, amelynek középpontjában Jézus Krisztus áll, néha azt mondják nekem, hogy bárcsak gyakorlatiasabb lett volna az üzenet. Amikor ez történik, belülről megborzongok. Honnan vettük azt az ötletet, hogy a Biblia tanításának jobb módja, ha megmondjuk az embereknek, hogy mit tegyenek,

mintha megmutatnánk nekik, hogy ki az ő Istenük? Jézus azért jött, hogy bemutassa nekünk az Apát, nem pedig azért, hogy megmondja, hogyan éljünk. Ha ez volt az Ő célja a világban, nem tűnik ésszerűnek azt állítani, hogy ez egy jó célmeghatározás azok számára, akik azt vallják, hogy Őt követik?

Sokan úgy gondolják, hogy ha a bibliai elvek köré építjük az életünket, akkor megtapasztaljuk azt az életet, amit Isten nekünk szánt. Ennek eredményeképpen vallási programok sokaságát tervezzük meg, hogy segítsünk elsajátítani a Biblia tartalmát. Nagyrészt mi vagyunk a keresztyének nemzedéke, akik úgy gondoljuk, hogy minél jobban megtanuljuk a Bibliát, annál jobb lesz az életünk. A „keresztyénségre nevelés” a Szentírás bemagolásától indul a kezdőknél, és a görög igék boncolgatásánál fejeződik be a haladóknál. De ha csak ez történt, akkor az eredmény egy olyan ember lesz, aki rendelkezik valamilyen fokú bibliai műveltséggel, de még mindig nem szabadult fel arra, hogy igazán éljen. A Biblia tanulmányozása nem elég. A Szentíráson keresztül Krisztus Szellemével kell kapcsolatba lépni, hogy megtaláljuk az igazi szabadságot.

A Biblia végső igazsága Jézus Krisztus. Ő mondta: Én vagyok... az Igazság. (Jn 14:6) A Biblia tartalmának ismerete valójában káros is lehet, ha nem erősíti meg a Jézusról való ismeretünket. Pál apostol azt írta, hogy a tudás felfuvalkodottá tesz vagy felfúj, puffaszt. (1Kor 8:1) Inkább gőghöz vezet, mint szeretethez.

Az igazság sokkal jobb!

Jézus azt mondta: Én vagyok az út, az Igazság és az élet. (Jn 14:6) Ő az, aki szabaddá tesz minket. A bibliai Igazság a végső igazságra mutat, ami Ő. Egyedül Ő az, aki felszabadíthat minket, hogy azt az életet élhessük, amit Teremtőnk megálmodott számunkra. Ez az élet a Szentháromság Istennel való egyesülésünkéből fakad. Jézus „az út”, akinek „az életét” kell élveznünk azáltal, hogy tapasztalati úton élünk „az Igazságban”, ami azt jelenti, hogy tudatosan élünk azzal a tudattal, hogy Ő maga az életünk forrása.

Az Igazságot egy kis i-vel helyettesíteni, azt jelenti, hogy Jézus Krisztus helyett a Biblia tanításait úgy próbáljuk alkalmazni az életünkre, mint viselkedésünk erkölcsi iránytűjét. Ha a hitetlenek azt mondják, hogy szeretik Jézust, de csak az Ő erkölcsi tanításait alkalmazzák az életükre, gyakran látjuk az ilyen megközelítés ostobaságát. De ugyanez igaz akkor is, ha hívők közelítik meg így a Bibliát. Csak akkor ismerjük meg Őt első kézből, ha találkozunk a nagybetűs Igazsággal (ami maga Jézus Krisztus). Csak ekkor alakít át minket az Igazság, és tesz szabaddá.

Amikor Jézus azt mondta: „Megismeritek az Igazságot és az Igazság megszabadít titeket”, a görög ginōskō szót használta. Ugyanezt a szót használja a Máté 1:25, amikor a Biblia azt mondja, hogy József „nem ismerte őt [Máriát], amíg meg nem született elsőszülött fiát”.

Nyilvánvaló, hogy József már azelőtt ismerte Máriát, hogy Jézus megszületett volna. A versben a „megismerés” szó ennél sokkal többet jelent. A szót a zsidók egy másik emberrel való fizikai intimitás kifejezésére használták. Érdekes, hogy Jézus ugyanazt a szót használta, amikor az Igazság ismeretéről beszélt, amit a Biblia József és Mária bensőséges kapcsolatára használ. Jézus arra utalt, hogy az Igazság önmagában nem szabadít meg, hanem az Igazság bensőséges ismerete által szabadulunk meg.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Az Igazság senkit sem szabadít meg, amíg hit által nem kapcsolódik az élő Igazsághoz (Jézus Krisztushoz). Az Igazság több, mint bibliai tények. Találkoztam már hitetlenekkel, akik büszkén állítják, hogy nagyon jól ismerik a Bibliát. Amikor a Szentírásban tanított kijelentésekről, tényekről van szó, akkor mindent tudnak. Az örök Igazság azonban Krisztusban testesül meg, és azáltal, hogy megismerjük Őt, megszabadulunk a hazugságoktól önmagunkkal, az életünkkel, másokkal, sőt még Istennel kapcsolatban is.

Ne ess abba a hibába, hogy azt gondolod, hogy szabadságot találsz az életedben, ha egyszerűen jobban ismered a Bibliát. A steril tételes Igazságok, amelyeket ott találni vélsz, nem bizonyulnak többnek, mint pontos tényeknek, amelyek semmit sem fognak változtatni az életeden. Másrészt viszont, ha bensőségesen megismered Aput, akkor megismered az Igazságot, Jézust, mert ők egyek, és Ő bizonyosan szabaddá tesz téged.

51.

Meg kell bocsátanod és el kell felejtened?

Úgy tűnik, hogy sok hazugságban van némi igazság. Sok esetben az állítások éppen elég „mérget” tartalmaznak ahhoz, hogy megfertőzzék az elménket olyan gondolatokkal, amelyek nem bibliaiak. Az igazságnak és a tévedésnek ez a keveréke gyakran összezavarja az embereket, és érzik, hogy valami nincs rendben a szemléletükkel. De képtelenek azonosítani, hogy hol van a probléma, ezért ragaszkodnak a hazugsághoz, és továbbra is hiábavalóan próbálják alkalmazni azt az életükre, abban a reményben, hogy majd pozitív eredményt hoz. A mérég azonban soha senkit nem tehet egészséggé, függetlenül attól, hogy milyen kicsi az adag.

A hazugság, amelyet ebben a fejezetben vizsgálunk, tökéletes példa erre. A felszínen úgy hangzik, mintha semmi rossz nem lehetne abban, ha azt sugalljuk, hogy meg kell bocsátanunk és el kell felejtelnünk, amikor az ellenünk elkövetett sérelmekről van szó. Elvégre nem a megbocsátás „a keresztény út”? Hogyan is vitathatná bárki is ezt a gondolatot?

A tiszta igazság ebben az esetben az, hogy ha ismerjük a megbocsátást, amit kaptunk Aputól Krisztus által, ezért meg fogunk bocsátani azok-

nak, akik megbántottak minket. Természetünkben fakad, hogy ezt tesszük, de ez azért van, mert megértettük a saját teljes megbocsátásunkat Óáltala.

Elfelejtjük a velünk elkövetett rosszat? Természetesen nem. Nevetséges lenne azt gondolni, hogy a Biblia azt tanítja nekünk, hogy amnéziával kell rendelkezünk életünk bizonyos tapasztalatait illetően. Megbocsátani valakinek sok mindent jelenthet, de azt biztosan nem, hogy szó szerint elfelejtjük a történeteket. Még Isten sem tesz ilyet.

Mit jelent megbocsátani egy másik embernek? A megbocsátás definíciója a következő: az a szándékos döntés, hogy egy személyt felmentek minden kötelezettség alól, ami az ellenem elkövetett sérelem miatt velem szemben áll fenn.

Vegyük észre, hogy a megbocsátás nem egy érzés. Ez egy döntés. Néhányan talán elgondolkodnak: „Nem képmutatás-e megbocsátani valakinek, amikor nem igazán van hozzá kedvem?” Egyáltalán nem! Nem az érzéseink alapján határozzuk meg a tetteinket. A Krisztusba vetett bizalmunk irányítja a döntéseinket, nem pedig az, hogy mit érzünk. Nem képmutatás, ha felülemelkedünk az érzelmeinken, és úgy cselekszünk, hogy az összhangban legyen a keresztény jellemünkkel! Az érzelmek mellékesek az egészhez képest.

Miért bocsátunk meg? Elsősorban nem a másik ember érdekében, hanem a magunk érdekében. Az Ézsaiás 43:25-ben Isten azt mondja: Én, én vagyok az, aki eltörlöm a vétkeidet, álnokságaidat a

magam kedvéért, én magamért... A mi szerető Istenünk természete, hogy megbocsát, és ezért tette ezt. Isten következetlen lett volna, ha nem bocsátott volna meg neked.

Végül is Ő természeténél fogva megbocsátó Isten.

Annak ellenére, hogy mit érzünk, amikor a sérelmekre gondolunk, amelyeket ellenünk követtek el, a mi természetünk valósága a megbocsátás. Ez a természetünk, mert Apu természetét kaptuk (lásd 2Péter 1:4). Azért bocsátunk meg másoknak, mert az Ő természete van bennünk, és ha ennél kevesebbet teszünk, akkor olyan módon cselekszünk, amely ellentétes autentikus énünkkel. Azért bocsátunk meg magunknak és másoknak, hogy ne mérgezzен meg minket a keserűség, amely a megbocsátás hiányában növekszik.

Nem arról van szó, hogy meg kell bocsátanunk másoknak. Amikor megértjük a megbocsátás teljességét, amit mi magunk is megkaptunk, és ismerjük a valóságot, hogy Krisztus maga az életünk, akkor meg akarunk bocsátani azoknak, akik megbántottak minket! Nem akarjuk tovább éltetni a saját lelkünkben a megbocsátás nélküli hozzáállás mérgejét.

Az igazság sokkal jobb!

Egy kis visszatekintés egy korábbi fejezetből hasznos itt. A Biblia azt tanítja, hogy az Isten általi megbocsátásunk az alapja annak, hogy megbocsássunk másoknak. A régi szövetségben az embereknek meg kellett bocsátaniuk ahhoz, hogy megbocsátást

kapjanak. Jézus azt mondta nekik, hogy ha nem bocsátanak meg másoknak az ellenük elkövetett vétkekért, akkor nem kapnak bocsánatot (lásd Máté 6:14–15). Jézus kereszthalálával azonban minden megváltozott. A régi szövetség egészen a keresztre feszítéséig érvényben volt, de a keresztre feszítéssel elkezdődött az új szövetség (lásd Zsidókhöz írt levél 9:17). Amikor Jézus Krisztus meghalt, elkezdődött az új szövetség. Ne feledjük, az újszövetség nem a Máté 1:1-ben kezdődik. Ott kezdődnek az újszövetségi írások, de maga az új szövetség Jézus halálával kezdődött. Ez az, amit a Zsidókhöz írt levél 9. fejezete egyértelműen tanít. Helyesen kell értelmeznünk (vagy ahogy egy régi fordítás mondja: „helyesen kell osztanunk”) a Bibliát.

Miután Jézus meghalt, és az új szövetség elkezdődött, a Biblia soha többé nem mondja azt, hogy meg kell bocsátanunk ahhoz, hogy megbocsátást nyerjünk. Éppen ellenkezőleg, azt mondja, hogy azért bocsátunk meg, mert megbocsátást kaptunk. A Kolossé 3:13 azt mondja, hogy „ahogyan az Úr megbocsátott nektek, akképpen ti is”. Pál az efézus-i gyülekezetnek írt erről a témáról, és azt mondta:

Legyetek egymáshoz kedvesek, gyengédszívűek, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. (Ef 4:32)

Mi a helyzet a megbocsátás és a felejtés kérdésével?

Tényleg el kell felejtünk azokat a rossz dolgokat, amelyeket mások tettek velünk? A Biblia nem

ezt tanítja. Korábban már utaltam rá, hogy még Isten sem teszi ezt. Lehet, hogy kétkedve felhúztad a szemöldököd ezzel a kijelentéssel kapcsolatban, de ez igaz. A Biblia nem mondja, hogy Ő elfelejti a bűneinket. Azt mondja, hogy nem emlékszik rájuk. Bár sokan azt gondolhatják, hogy a kettő ugyanaz, de nem így van.

A felejtés azt jelenti, hogy nem vagyunk képesek felidézni a dolgot. Hogyan is tudnánk ezt megtenni néhány szörnyű sérelemmel, amit életünk során elszenvedtünk? Ez nem lehetséges. Amit viszont megtehetünk, az az, hogy nem emlékezünk. Mint már mondtam, nagy különbség van.

Mit jelent emlékezni? Nézzük meg magát a szót, ami azt jelenti, hogy „visszatérni egy korábbi állapotba” vagy „egy korábbi cselekvés megismétlését”. Értelmezhetjük tovább a szó jelentését, tehát még azt is jelenti, hogy valamit visszaviszünk egy korábbi állapotba azáltal, hogy valaminek a részévé tesszük, vagy újra csatlakozik valamihez. Úgy tudnám szemléltetni, ha valaki véletlenül levágja az ujját, azt az orvos visszavarja a helyére, visszahelyezi az eredeti állapotába. Ezt jelenti az emlékezés.

A Biblia nem mondja, hogy Isten elfelejti a bűneinket. Az emberek néha a felejtés tengeréről beszélnek, de ez a kifejezés nem szerepel a Bibliában. A gondolat a Szentírásból származik, és a Mikeás 7:19-ben található, ahol ez áll: Ismét megkönyörül rajtunk, vétkeinket lábbal tiporja el. Igen, minden bűnünket a tenger mélyére veti. Valószínűleg innen származik a felejtés tengerének gondolata, de

jegyezzük meg, hogy a Biblia nem ezt mondja. Azt mondja, hogy Ő örökre elválasztja tőlünk a bűneinket. Nem felejt el, hanem nem emlékszik rájuk többé. Más szóval, örökre megtagadja, hogy bűneink hozzánk tartoznak. Örök elválasztás van a bűntől. A nem fog emlékezni rájuk jelentése: Isten elkülönülve lát minket a bűneinktől. Nem összertartozóan lát.

Jézus szó szerint erre gondolt az utolsó vacsorán, de Ő pozitív értelemben mondta a következőt tanítványainak:

Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, kenyeret vett és miután hálát adott, megtörte, és ezt mondta: „Ez az én testem, amely értetek van; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vette a vacsora után a poharat is, mondván: „Ez a pohár az új szövetség az én véreemben; ezt cselekedjétek, ahányszor csak isztok belőle, az én emlékezetemre.” (1Kor 11:23–25)

Mit értett ezen „az Én emlékezetemre”? Úgy értette: „Valahányszor a jövőben részt veszel ebben az úrvacsorai étkezésben, tedd ezt úgy, hogy a Vele való kapcsolatod valósága már a tiéd, ebből az egységből élj, összekapcsolva, összeillesztve.”

Nem azt mondta a hívőknek, hogy amikor úrvacsorát veszünk, gondoljunk bele, és tegyünk úgy, mintha ott lennénk és néznénk az Ő keresztre feszítését. Azt mondja nekünk, hogy emlékezzünk. Meg kell erősítenünk hitünkkel, hogy elválaszthatatlanul összekapcsolódtunk Vele, és ezt a valósá-

got újra és újra megerősítjük, amikor a borból és a kenyérből részesülünk. Ismét megerősítjük – és igen, meg is tapasztaljuk – a Vele való egyesülésünket a kereszten, az Ő eltemetésében, és most a feltámadás életében.

Így Apu nem emlékszik többé a bűneinkre. Mivel mindentudó, azt jelenti, hogy mindent tud, ezért nem adta fel a mindentudását és nem felejtette el a bűneinket. Egyszerűen csak nem hajlandó soha többé hozzánk kapcsolódva látni.

Nekünk is ezt kell tennünk, amikor a megbocsátásról van szó mások felé. Megbocsátunk-e? Igen, de nem azért, mert muszáj. Azért tesszük, mert megbocsátást kaptunk, és most már megvan bennünk a képesség és a vágy, hogy megbocsássunk azoknak, akik megbántottak minket.

Felejtünk-e? Nem, de nem is „emlékezünk”. Felmentjük azokat, akik megbántottak minket, minden kötelezettségük alól, ami irántunk van, és nem vagyunk hajlandóak a sérelemhez csatlakozni újra. Lehet, hogy soha nem felejtünk, de ahogy folyamatosan a megbocsátásban járunk, maga az esemény egyre kevésbé lesz érzelmi hatással ránk, amikor rá gondolunk. Eljutunk egy olyan helyre, ahol, bár nem felejtettük el, de már nem érezzük a helyzet fájdalmát, mert meggyógyultunk.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Ne tűzz ki magad elé lehetetlen célt a megbocsátás és a felejtés terén. Apu nem ezt várja el tőled.

Ha megbocsátasz azoknak, akik megbántottak, az megszabadít az eseményhez való kötöttségedtől, és lehetővé teszi számodra, hogy a gyógyulás felé haladj. Ez egy jó ok arra, hogy megtedd.

Lehetővé teszi, hogy úgy folytasd az életed, hogy a múlt miatt nem fertőzött a hozzáállásod, a hangulatod vagy a perspektívád. Ez egy jó ok arra, hogy megtedd.

És ami a legfontosabb, lehetővé teszi, hogy úgy cselekedj, hogy az összhangban legyen azzal, aki valójában vagy – egy szerető, megbocsátó ember, akinek az a vágya, hogy tisztelje Aput azáltal, hogy másoknak is ugyanazt a megbocsátást adja, amit te is kaptál tőle. Ez a legjobb ok arra, hogy megtedd.

A keresztény hit és üzenet középpontjában a megbocsátás áll. A hitünk örömteli és termékeny megélése azt jelenti, hogy másoknak is ugyanazt a megbocsátást nyújtjuk, amit mi kaptunk. Lehet, hogy nem felejtünk, de nem kötődünk vissza lelki-
leg az eseményhez.

Nem emlékszünk, és ennek eredményeként szabadságban járunk – olyan szabadságban, amelyet csak azok ismerhetnek, akik valóban megbocsátottak másoknak.

52.

A kegyelem csak egy nagyon fontos tanítás?

Szándékosan hagytam a végére ezt az utolsó hazugságot, amit a gyülekezetben hallottunk, mert az összes írásnak a szívére mutat rá. Az eddig feltett kérdésekre adott vallásos válaszok össze voltak keverve az igazsággal és a hazugsággal, és a törvénykezéssel. Megpróbáltam a kegyelem szívéén át csak az igazságot megismertetni veletek. Menjünk vissza és nézzük meg az összes hazugságot, amelyet az eddigi fejezetekben tárgyaltunk, és látni fogjuk, hogy szinte mindegyik azt sugallja, hogy a hangsúly rajtad van, és azon, hogy mit kellene tenned vagy jobban csinálnod. A törvénykező tanítások esetében minden rólad szól. Ellenben Isten kegyelme nem hívja fel a figyelmet magunkra és a kötelességeinkre. Rá irányítja a figyelmünket és arra, amit Ő már megtett!

Sajnos még magát a kegyelem témáját is gyakran félreértik. Sok tévedés van, amikor erről a témáról szóló tanításokról van szó, de ebben az utolsó fejezetben a kegyelemmel kapcsolatos egyik legfinomabb hazugsággal szeretnék foglalkozni. Azt su-

gallja, hogy a kegyelem egy nagyon fontos tanítás. Ez úgy hangozhat, mintha a kegyelem tanításnak hízelegne, de nem az. Valójában aláássa azt.

A nagy veszély ebben a hazugságban az, hogy a hangsúlyt a kegyelemre helyezi, és a kegyelem témáját egy szintre helyezi más bibliai tanokkal. Ez az a gondolat, hogy a kegyelem csak egy újabb téma a Bibliában, amit tanulmányozhatunk, és aminek a megtanulása hasznunkra válhat. Ez egyszerűen nem igaz.

Volt, hogy elmentem olyan gyülekezetekbe, ahol valaki azt mondta nekem: „A mi gyülekezetünk egész évben a kegyelemre összpontosít!” Ezt jó dolognak gondolják, de akkor ez jutott eszembe: „Mire összpontosítottatok tavaly? Mire fogtok összpontosítani jövőre?”

A kegyelem nem egy másik téma a Bibliában. Mert a kegyelem az evangélium lényege, és a Szentírásban semmi sem olyan fontos, mint annak jó híre, amit a mi „háromságos” Istenünk a kereszt befejezett munkája által megvalósított. A keresztnél történt események híre az evangélium.

Pál apostol úgy határozta meg a szolgálatát, mint azt a felelősséget és kiváltságot, hogy „örömmel bizonyosságot tegyen Isten kegyelmének evangéliumáról.” (ApCsel 20:24) Isten kegyelmének jó hírét hirdette Pál. A kegyelem nem egyszerűen egy újabb tanítás volt az ő szemében. Ez volt annak a jó hírnek a DNS-e, amelyet Isten rábízott, hogy megossza a világgal.

Az igazság sokkal jobb!

Pál annyira szenvedélyesen szerette ezt a kegyelmi evangéliumot, hogy azt mondta, semmi sem jelentett nagyobb értéket az életében, mint az a kiváltság, hogy Isten kegyelmének izgalmas üzenetét megoszthatja. Ha kellett, kész volt meghalni is, hogy gondoskodjon arról, hogy minél több ember megismerhesse ezt a jó hírt.

Ilyen hatással van még mindig a hiteles kegyelem az emberek életére. A törvénykező vallás rövid ideig tartó lelkesedést válthat ki az emberekben egy-egy téma iránt. Gondolj a saját életedre. Észrevetted-e, hogy az évek során hol az egyik, hol a másik dologért lelkesedtél? Emlékszem, amikor először kezdtem úgy látni Isten kegyelmét, ahogyan ma látom. Izgatott voltam, de elgondolkodtam: „Vajon ez is el fog öregedni, mint az összes többi dolog, ami miatt a múltban izgatott voltam?” Az eddig eltelt évek távlatából meg tudom mondani a választ a kérdésre. Nem, Isten kegyelme nem olyan téma, amit megunsz.

Csak Isten kegyelme által tudunk energikusak maradni. Én nem szoktam hozzá, vagyis nem kényelmesedtem bele, mint az eddigi tanokba, hogy már ezt tudom, a Kegyelem friss, üde, meglepő. Az okot abban találhatjuk meg, amit János mondott, amikor Jézust jellemezte. Azt mondta a Jézussal kapcsolatos saját tapasztalatáról:

Láttuk az Ő dicsőségét, olyan dicsőséget, mint az Apa egyszülöttét, tele kegyelemmel és igazsággal. (Jn 1:14)

Azért nem fáradunk bele a kegyelembe, ha igazán megértjük, mert rájövünk, hogy a kegyelem nem egyszerűen egy tanítás. A kegyelem Jézus Krisztusban testesül meg, és mi soha nem tudunk túllépni rajta! Ő maga a Kegyelem.

Ha bármi kétséged van afelől, hogy a kegyelem nem más, mint maga Jézus Krisztus személye, gondolj arra, amit Pál apostol mondott Titusznak a kegyelemről:

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Mert megjelent az Isten kegyelme, amely üdvösséget hoz minden embernek, arra tanítva minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget és a világi kívánságokat, és éljünk értelmesen, igazságosan, és istenfélő módon a jelen korban, várva az áldott reménységet, és a mi nagy Istenünk és Megváltónk, Krisztus Jézus dicsőségének megjelentését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden törvénytelen cselekedettől, és megtisztítva a maga számára a jó cselekedetekre buzgó népet a maga tulajdonává. (Tit 2:11–14)

Pál azt mondta, hogy a kegyelem megjelent és üdvösséget hozott minden embernek. Ezt nem egy tanítás tette, hanem egy személy. Ez a személy üdvözített minket, és most megtanít minket arra, hogyan éljünk, buzgó vágyat keltve bennünk az Ő visszatérése iránt. A kegyelem (Krisztus) arra készítet bennünket, hogy buzgólkodjunk a jó cselekedetekért.

Néha hallom a kegyelem kritikusait azt állítani, hogy a kegyelmi tanítók arra készíthetik az embereket, hogy a gondatlan élet felé mozduljanak el. Attól tartanak, hogy a kegyelem kicsapongáshoz vezethet – egy meggondolatlan életmódhoz, amelyet rossz viselkedés jellemez. Pál biztosít minket arról, hogy az igazi kegyelem nem tesz ilyet.

Aggódom azok miatt, akik azt vallják, hogy szeretik Isten kegyelmét, de úgy közelítenek hozzá, mintha az nem lenne más, mint egy újabb „fontos tanítás” a Bibliában. Az ő megközelítésük a kegyelemhez valóban veszélyes lehet.

Miért is sugallom ezt? A sajátos hazugságuk finomsága miatt. Ha valaki bűnösen viselkedik és azzal érvel, hogy kegyelem alatt van, s azt állítja, hogy ezért szabad neki vétkeznie, akkor mindannyian tudjuk, hogy átugrott a ló túloldalára.

Másrészt, ha valaki a kegyelmet úgy fogadja el, mint egy tanítást, anélkül, hogy felismerné, hogy az Jézus Krisztus személye, észrevétlenül letér az Útról. Mondhat mindenféle pozitívan hangzó dolgot „a kegyelem tanításáról”, és senki sem fogja észrevenni, hogy csak a betűt mondja. Kivéve lelkünk ellenségét. Ő ott fog állni a gyülekezet szélén, vihogva és tapsolva, mert Jézus Krisztus a saját egyházában marginalizálódott, és az egyház lealacsonyította Őt csupán egy tanítássá.

Ne tévedjete! Lelkünk ellenségét nem érdekli a tanítás, amíg el tudja érni, hogy a figyelmedet elfordítsd Jézus Krisztusról. Megtapsolja a bibliai

tanok szorgalmas keresését, ha ez elvonja a figyelmet magáról Krisztusról. Ugyanolyan szívesen látná, ha vallásos viselkedésbe keverednél, mint a bűnös viselkedésbe. Talán az előbbit részesítené előnyben, mert a hibát, hogy olyan vallásos életmódot élünk, amely nem a bennünk lévő Krisztus kifejeződéséből fakad, sokkal nehezebb felismernünk, mint azt, hogy olyan dolgokat teszünk, amelyek nyilvánvalóan és egyértelműen bűnösek. Az igazságtalan viselkedés kirívó. Az önigazságos viselkedés teljesen elbűvölőnek tűnhet a saját szemünkben.

„Tehát – mondaná ellenségünk – fogd a kegyelemtanodat és fuss vele!” Mindaddig, amíg nem kapcsoljuk össze az általunk kegyelemnek nevezett témát Jézus személyével, addig neki ez megfelel. Talán még azt is megerősíti, hogy a kegyelem nagyon fontos tanítás. Tanulmányozd a témát, ha akarod. Elemezd a görög igéket. Olvass kommentárokat róla. Csak ne állítsd, hogy ez a kegyelem amikor a kegyelemről beszélsz. Amikor a kegyelemről beszélsz, akkor egy közösségről, egy kapcsolatról beszélsz, Jézusról és Apuról, arról, hogy Ők hogyan gondolkodnak.

Változtasd meg a gondolkodásmódodat!

Ahhoz, hogy tisztán tudj gondolkodni erről a témáról és minden más, eddig tárgyalt hazugságról, fontos, hogy eljuss arra a helyre, ahol valóban látod, hogy a Biblia minden témája, életvitelünk minden fókusza, minden, amit gondolunk, teszünk és mondunk, Jézus Krisztusban kell, hogy

megalapozódjon. Nem a helyes viselkedésről van szó. Nem arról van szó, hogy tökéletesen értjük a Bibliát. Nem arról szól, hogy mit teszünk vagy nem teszünk. Minden Róla szól. Ő a kegyelem, és Ő a forrása minden másnak az életben.

Azt sugallni, hogy a kegyelem nagyon fontos tanítás, olyan, mintha azt mondanám, hogy a légzés fontos része az életnek. Ez nevetséges mértékű alábecsülés lenne. A légzés nem „fontos” része az életnek. Enélkül nincs élet!

A Zsidókhöz írt levél 12:15 azt mondja: Vigyázzatok, hogy senki se mulassza el, szakadjon el, nélkülözze, szűkölködjön, hiányozzon Isten kegyelmétől. Ez annyira fontos. Ha elmulasztjuk Isten kegyelmét azáltal, hogy nem értjük meg, hogy Krisztus Isten kegyelme, amelyet az emberiségnek adott, akkor sebezhetőek leszünk arra, hogy elhiggyük az eddig tárgyalt hazugságokat. Ha megismerjük az igazságot, akkor szabaddá válunk az életre. Amikor bibliai igazságként bemutatott állításokat hallasz, kérd a Szent Szellemet, hogy vezessen el téged minden igazságra és megkülönböztetésre. Értékelj a hallottakat aszerint, hogy Jézus Krisztusra vagy önmagadra irányítja-e a figyelmedet. Arra irányítja-e a figyelmedet, amit Ő tett, vagy arra, amit mondanak neked, hogy mit kellene tenned?

Ne feledd, a kegyelem a felénk áramló szerető Isteni kedvesség. Apu kegyelme, amelyet Jézus Krisztuson keresztül áraszt ránk. Nézz rá, bízz benne, és aztán élj abban az örömteli szabadságban, amely csak tőle származhat!